

НОРА РОБЪРТС

НОЩЕН ДИМ

Част 4 от „Среднощни истории“

Превод от английски: Цветана Генчева, 2002

chitanka.info

ПРОЛОГ

Огън. Той пречиства. Той разрушава. Топлината му спасява човешки живот. Или отнема човешки живот. Огънят е едно от най-забележителните открития на хората и един от най-черните им кошмари.

Огънят го очароваше.

Майките предупреждават децата си да не си играят с кибрит, да не се докосват до нажежената до червено фурна. Колкото и малък да е пламъкът, колкото и примамлива да е топлината му, той изгаря плътта.

В камината изглежда романтичен, създава уют, весело настроение, докато пращи и танцува, докато изпуска примамлив аромат и хвърля меки златисти отблясъци. Старците се отдават на спомени, седнали край него. Влюбените се оставят да бъдат ухажвани, озарени от топлината му.

Високо пламналият лагерен огън струи искри към звездното небе, докато омагьосаните от разкази за призраци деца се притискат, тръпнещи, едно към друго, забравили за всичко останало.

В мрачните, изпълнени с безнадеждност краища на града, бездомниците се скупчват пред огъня в кофите за боклук, вдигнали за малко топлина премръзналите си ръце, лицата им напрегнати, измъчени на призрачната светлина, лишени от всякакви мечти.

В град Урбана имаше много огън.

Небрежно изпусната цигара тлее върху матрака. Поради недоглеждане или след взет подкуп противопожарният инспектор не е обърнал внимание на неизправната електрическа инсталация. Керосинова печка е запалена прекалено близо до пердето, а някакви омазани в смазка парцали — небрежно подхвърлени в килера. Само една-единствена искра. Една-единствена свещ, на която никой не е обърнал внимание.

Това унищожава собствеността, погубва живота на хората. Една небрежност, една случайност или природно бедствие.

Но имаше и други, по-непочтени начини.

Щом влезе в сградата, той си пое въздух с няколко кратки плитки вдишвания. Толкова бе лесно. И толкова вълнуващо. Силата бе в собствените му ръце. Отлично знаеше какво трябва да направи и всяко действие го изпълваше с трепет. Сам. В тъмното.

Нямаше да е тъмно още дълго. Мисълта го накара да се изкикоти, докато се качваше към втория етаж. Скоро щеше да направи така, че всичко да светне.

Две туби с бензин щяха да стигнат. С първата поля стария дървен под и го остави да попие. Докато се придвижваше от стена до стена, оставяше плътна диря след себе си. Спираше непрекъснато, за да издърпа стока от рафтовете и да разпръсне кибритени клечки върху дирята от леснозапалима течност. Така щеше да подхрани пламъците и да им помогне да се разпространят.

Миризмата на катализатора бе сладка, също като екзотичен парфюм, който възбужда сетивата. Той не изпитваше паника, изобщо не бързаше, докато изкачваше виещите се метални стълби към следващия етаж. Движеше се тихо, разбира се, защото не бе глупак. Знаеше много добре, че нощният пазач се бе привел над списанията си в другата част на сградата.

Докато работеше, поглеждаше към разположената като паяжина противопожарна инсталация на тавана. Вече се бе погрижил за нея. По тръбите нямаше да потекат съскащи струи вода, щом пламъците се надигнеха, от противодимните аларми нямаше да се разнесе обичайното жужене.

Огънят щеше да гори и да се разгаря, докато стъклата на прозорците не се пръснеха под напора на яростните юмруци топлина. Боята по стените щеше да се отлепи на парчета, металът да се стопи, подпорните греди щяха да се сгромолясат, овъглени, обгърнати от пламъци.

Изпита желание... Моментно желание да се изправи в самия център на сградата и да наблюдава раждането на огъня, ръмженето му. Искаше да е там, за да се възхищава, да поеме силата, която се раздвижва, оглежда се напрегнато и лумва, а след това протяга горещото си огнено тяло. Искаше да чуе победоносния рев на

стихията, докато поглъща в ненаситната си паст всичко, до което се допре.

Но когато това станеше, той щеше да бъде далече. Прекалено далече, за да види, да чуе, да помирише. Можеше само да си представя.

С въздишка запали първата клечка кибрит, задържа пламъчето на нивото на очите си, за да се наслади на мъничката искрица, напълно обсебен от нея. Усмиваше се, не по-малко горд от бъдещ баща, когато подхвърли пламъчето в тъмната бензинова локва. Погледът му се задържа само за миг, за един-единствен миг, в който чудовището се изправи, лумнало за живот, и пое по пътеката, определена за него.

Той си тръгна тихо, вече забързан, и потъна в притихналата нощ. Скоро стъпките влязоха в ритъм с препускащото му сърце.

ПЪРВА ГЛАВА

Изтощена и изпълнена с раздразнение, Натали влезе в апартамента си на последния етаж. Вечерята с изпълнителните директори на отделите по маркетинг се бе проточила доста след полунощ. Трябваше да се прибере още щом приключиха, каза си тя, докато си изхлузваше обувките. Само че не го направи. Офисът ѝ бе на път на връщане. Не успя да се стърпи и спря да хвърли последен поглед на новия дизайн и на рекламите, които възвестяваха бляскавото откриване.

И над двете трябваше да се поработи още малко. Истината бе, че Натали възнамеряваше да нахвърля само няколко бележки. Да подготви една-две докладни.

Тогава как става така, че се насочваш към спалнята си едва в два сутринта, запита се тя. Отговорът бе елементарен. Защото работата за нея бе като наркотик, като натрапчива идея. Защото, помисли си Натали, съм идиотка. А утре сутринта в осем я очакваше делова закуска с някои от дистрибуторите за Източното крайбрежие.

Няма проблем, опита се сама да си повдигне духа. Няма никакъв проблем. Защо ѝ е да спи? Та тя бе Натали Флечър, истинско динамо на тридесет и две и наскоро бе успяла да разшири предприятията Флечър така, че да носят печалба от още една допълнителна сфера.

А печалбата щеше да е добра. Смяташе да вложи цялото си умение, опит и творческа енергия, за да превърне „Дамски избор“ в хит. Преди да дойдат печалбите, я очакваше вихрушка от нови идеи, раждането им, съзряването, първите изблици на радост, докато новата компания прави първите си самостоятелни стъпки.

Това бе нейната нова рожба, помисли си тя със задоволство, прокраднало се зад умората. Нейното творение. Натали щеше да се грижи за него, да го направлява и да го поощрява, а когато бе необходимо, да стои будна заради него до два сутринта.

Един поглед в огледалото над бюрото ѝ бе достатъчен, за да разбере, че дори и динамо като нея трябва да си почива. По бузите ѝ

нямаше следа нито от естествена руменина, нито от руж, а лицето ѝ изглеждаше крехко и силно пребледняло. Диадемата, с която бе прибрала назад косата си, в началото на вечерта ѝ придаваше елегантност и изтънченост, а сега само подчертаваше сенките, които бяха плъзнали под тъмнозелените ѝ очи.

Гордееше се с енергичността и решителността си. Веднага загърби отражението си, отметна меднорусите кичури от лицето си и описа кръгове с раменете, за да се отпусне. Акулите не спят, напомни си тя. Дори и акулите в бизнеса. Само че тази тук, в този момент, бе готова да се тръшне в леглото, напълно облечена.

Не може така, помисли си Натали и изхлузи палтото си. Организацията и контролът бяха също толкова важни за бизнеса, колкото и бързината на ума по отношение на цифрите. Навикът я отведе до дрешника и тя окачваше кадифената пелерина, когато телефонът звънна.

Автоматичният секретар ще се включи, опита се да си наложи Натали, ала при второто позвъняване посегна към слушалката.

— Ало?

— Госпожица Флечър ли е?

— Да? — Слушалката леко издрънча, когато се удари в изумрудената обеща. Посегна да я свали, но паниката в гласа на непознатия я спря.

— Обажда се Джим Банкс, госпожице Флечър. Нощният пазач в южния склад. Имаме проблем.

— Какъв проблем? Да не би някой да е влязъл с взлом?

— Пожар... Господи, госпожице Флечър, всичко е в пламъци!

— Пожар ли? — Тя хвана слушалката и с другата ръка, сякаш уплашена да не ѝ се изплъзне. — В склада? Имало ли е някой в сградата? Има ли някой там сега?

— Не, госпожице, само аз съм. — Гласът се прекърши и Натали чу някакво изпукване. — Бях долу, при кафемашината, когато чух експлозията. Сигурно е била бомба или нещо подобно. Нямам представа. Обадох се на пожарната.

Вече долавяше необичайните звуци, сирените, виковете.

— Ранен ли сте?

— Не, излязох навън. Света майко, госпожице Флечър, ужасно е. Наистина е ужасно.

— Тръгвам веднага.

На Натали ѝ трябваша петнадесет минути, за да стигне от изискания западен квартал до неугледните сгради в южната част на града, където бяха разположени складовете и фабриките. Видя пожара и го чу още преди да спре зад дългата върволица коли. Мъже с омазани в сажди лица теглеха и носеха маркучи, пренасяха брадвички. От разбитите стъкла се стелеше гъст дим, разрязван от огнени езици, които се надигаха и през дупки в полусрутения покрив. Горещината бе нетърпима. Дори и от това разстояние тя близна лицето ѝ, докато леденият февруарски вятър я блъскаше в гърба.

Абсолютно всичко. Вече знаеше, че абсолютно всичко, което бе било в сградата, бе загубено.

— Госпожице Флечър? — Опита се да се пребори с ужаса и вцепенението си и се обърна към възпълния мъж на средна възраст, облечен в сива униформа. — Аз съм Джим Банкс.

— А, да. — Натали протегна машинално ръка към него. Дланта му бе измръзнала и потреперваше като гласа му. — Добре ли сте? Сигурен ли сте?

— Да, госпожице. Ужасно е.

Останаха загледани в пожара и огнеборците няколко минути, без да говорят.

— Ами противодимните аларми?

— Нищо не съм чул. Не и до експлозията. Тръгнах към втория етаж и видях пожара. Беше обхванал всичко. — Той покри устата си с ръка. Никога през живота си не бе виждал подобно нещо. Никога през живота си не искаше да види подобно нещо. — Ама съвсем всичко. Излязох и веднага се обадих от моя пикап в пожарната.

— Постъпил си правилно. Знаеш ли кой е отговорникът тук?

— Не, госпожице Флечър, нямам представа. Тези момчета работят бързо и много-много не си губят времето с приказки.

— Ясно. Защо не се прибереш, Джим? Аз ще се оправя тук. Ако искат да говорят с теб, имам номера на пейджъра ти, ще им го дам да ти позвънят.

— Нищо не може да се направи. — Той сведе очи към земята и поклати глава. — Много съжалявам, госпожице Флечър.

— Аз също. Благодаря ти, че ми се обади.

— Трябваше да се обадя. — Той погледна сградата за последен път, изглежда потръпна, а след това затътри крака към пикапа.

Натали остана на мястото си и зачака.

Когато Рай пристигна на местопроизшествието, там вече се бе събрала тълпа. Знаеше, че пожарите привличат тълпите, също като юмручните побоища и лъскавите жонгльори. Присъстващите дори се опитваха да се обзалагат. Много от тях се басираха, че огънят ще довърши започнатото.

Слезе от колата, слаб, широкоплещест мъж с уморени очи с цвета на опушеното нощно небе. Изпитото му скуесто лице беше непроницаемо и привидно спокойно. Проблясващите около него светлини отначало хвърлиха сенки, а след това подчертаха изсечените линии на лицето му, малката трапчинка на брадата, която жените толкова харесваха, а той смяташе за досадна.

Постави ботушите си на подгизналата земя и ги нахлузи с едно-единствено елегантно движение, отработено с годините практика. Въпреки че пламъците все още се стрелкаха нагоре и хвърляха искри, опитният му поглед долови, че хората вече бяха успели да ги овладеят и скоро щяха да ги потушат.

Много скоро щеше да започне и неговата работа.

Напълно машинално си облече черното предпазно палто и го загърна около бархетната риза и джинсите чак под бедрата. Прокара пръсти през непокорната си тъмнокестенява коса, която на слънцето блестеше в огнени нюанси. Постави посмачкана, опушена шапка на главата си, запали цигара, а след това посегна и към защитните ръкавици.

Докато извършваше тези напълно обичайни действия, оглеждаше обстановката. Човек с неговата професия трябваше винаги да е нащрек, когато се намира близо до пожар. Налагаше се да прецени мястото, времето, да забележи посоката на вятъра, да поговори с огнеборците. След това трябваше да се извършат най-различни рутинни и научни проверки.

Ала преди всичко се доверяваше на очите и на обонянието си.

Складът най-вероятно бе загубен, но не му влизаше в задълженията да го спасява. Работата му бе да открие причините и начините на действие.

Рай издиша дима от цигарата и заоглежда тълпата.

Знаеше, че нощният пазач се бе обадил и бе вдигнал тревога. Трябваше да бъде разпитан. Рай огледа лицата на хората наоколо едно след друго. Възбудата бе нещо обичайно. Тя личеше в погледа на младежа, който наблюдаваше разрушителната сила на стихията като омагьосан. Жената, сгушена до него с полуотворени устни, бе шокирана. Ужас, удивление, облекчение, че огънят не ги бе засегнал. Всичко това личеше и той го виждаше.

След това погледът му се спря на блондинката.

Тя стоеше малко настрани от останалите, вгледана право напред, а лекият вятър измъкваше меднорусите кичури от изящия ѝ кок. Скъпи обувки, отбеляза Рай, от мека черна еластична кожа, също толкова неподходящи за тази част на града, колкото и кадифеното палто и красивото ѝ лице.

Страхотно лице, помисли си лениво той и отново поднесе цигарата към устните си. Блед изваян овал, също като на камей. Очите... Не успя да види цвета им, ала бяха тъмни. В тях не се таеше възбуда, отбеляза Рай. Нямаше ужас, нито покруса. Може би гняв? Само едва забележима следа. Тя или бе жена, която не се поддаваше на емоции, или която знаеше отлично как да ги контролира.

Истинска роза, расла под похлупак, реши той. И какво ли прави толкова далече от собствената си среда в четири сутринта?

— Здравсти, инспекторе. — Мръсен и мокър, лейтенант Холдън се приближи уморен, за да си изпроси цигара. — Запиши още един на сметката на Борците за двадесет секунди.

Рай познаваше Холдън и му подаде пакета си.

— Май успяхте да ликвидирате още един.

— Този точно беше страшна работа. — Обви с ръце пламъчето, за да го предпази от вятъра и да запали. — Беше се разгорял напълно, когато пристигнахме. Нощният пазач ни звънна в два без двайсет. Вторият и третият етаж са най-засегнати, но и машините на единия са доста пострадали. Сигурно сам ще откриеш, че е започнало на втория.

— Така ли? — Въпреки че пожарът се снишаваше, Рай много добре знаеше, че Холдън не говори празни приказки.

— Открих някакви ленти по стълбите в източния край. Сигурно са използвани, за да се подпали с тях. Не всичко е изгоряло. Било е дамско бельо.

— Моля?

— Дамско бельо — повтори с широка усмивка Холдън. — Това е било на склад. Нощници и долно бельо. Голяма част не е засегнато. — Той перна Рай по рамото. — Забавлявай се. Ей, новия! — извика той на един от пожарникарите в изпитателен срок. — Ще го държиш ли този маркуч, или ще си играеш с него? И за минута не мога да ги изпусна от поглед, Рай.

— На мен ли ми обясняваш...

С крайчеца на окото си той забеляза, че уханното цвете се упъти към една от пожарните коли. Двамата с Холдън се разделиха.

— Нищо ли не можете да ми кажете? — попита Натали един от изморените пожарникари. — Как е започнал?

— Госпожо, аз само гася. — Той седна на стъпалото на пожарната кола, напълно незаинтересован от тлеещите останки на склада. — Отговори ли искате? — Мъжът посочи с палец към Рай. — Питайте инспектора.

— Не се допускат граждани на местопроизшествието — каза Рай иззад нея.

Когато тя се обърна, той видя, че очите ѝ бяха зелени, тъмно нефритенозелено.

— Това е моето местопроизшествие. — Гласът ѝ бе хладен, също като вятъра, който измъкваше кичури от косата ѝ. Говореше леко провлечено и му напомни за говора на каубоите и учителките. — Складът е мой — продължи тя. — И проблемът е мой.

— Така ли? — Рай отново я огледа. Беше хладнокръвна и изпълнена със студенина. От опит знаеше, че няма по-студено място от това, където е избухнал пожар през зимата. В този момент стойката ѝ бе изправена, с високо вдигната изящна брадичка. — А вие коя сте?

— Натали Флечър. Притежавам сградата и всичко в нея. И бих искала да ми отговорите на няколко въпроса — продължи тя, леко повдигнала елегантната си вежда. — А вие кой сте?

— Пиасецки. Следовател на умишлени палежи.

— Умишлени палежи ли? — От изненада тя остана с леко отворена уста, преди отново да се съвземе. — Мислите, че става

въпрос за умишлен палеж значи?

— Работата ми се състои в това, да открия дали наистина е така. — Той плъзна поглед надолу, като едва сдържаше подигравателната си усмивка. — Ще си развалите обувките, госпожице Флечър.

— Обувките ми са последна... — Тя прекъсна думите си, когато Рай я хвана за ръка и я поведе настрани. — Какво правите?

— Пречите. Сигурно това е колата ви, нали? — кимна той към паркирания наблизо нов лъскав мерцедес кабриолет.

— Да, но...

— Качете се.

— Няма да се кача. — Натали се опита да се откопчи от него, ала откри, че бе непохватим като скала. — Няма ли да ме пуснете?

Тя миришеше много по-приятно от дима и подгизналите останки след пожар. Рай пое дълбоко аромата ѝ, а след това се опита да подходи по-дипломатично. Точно този подход, с гордост признаваше той, никога не бе бил силната му страна.

— Слушайте, студено ви е. Какъв смисъл има да стоите навън на този вятър?

Натали се стегна, за да посрещне нов порив на вятъра и погледа му.

— Смисълът е в това, че сградата е моя. Или поне това, което е останало.

— Чудесно. — Да бъде както тя иска, поне докато на него му е удобно. Застана така, че да я заслони от студа. — Не сте ли избрали прекалено късен час, за да си наглеждате собствеността?

— Да, късно е. — Натали пъхна ръце в джобовете си в напразен опит да ги стопли. — Дойдох, след като нощният пазач ми позвъни.

— И кога стана това?

— Не знам. Около два.

— Около два — повтори Рай и погледът му отново се плъзна по нея. Под кадифената наметка се криеше лъскав вечерен костюм, отбеляза той. Материята му се стори мека, скъпа, същия цвят като очите ѝ. — Доста капризни дрешки за място на пожар.

— Имах късна среща и дори не помислих да се преоблека, преди да дойда. — Идиот, помисли си тя и погледна мрачно назад към това, което бе останало от собствеността ѝ. — Защо го казвате?

— Срещата до два ли продължи?

— Не, приключи около дванадесет.

— А защо сте още в официални дрехи?

— Моля?

— Защо сте още в официални дрехи? — Рай извади нова цигара и я запали. — Да не би срещата да е продължила малко повече?

— Не. Отбих се до офиса да свърша малко работа по документацията. Тъкмо се бях прибрала, когато Джим Банкс, нощният пазач, ми се обади.

— Значи сте била сама от полунощ до два?

— Да, аз... — Очите ѝ се впиха в неговите и се присвиха. — Мислите, че аз съм го причинила ли? Това ли намекувате? Как казахте, че се казвате?

— Пиасецки — отвърна той и се усмихна. — Райън Пиасецки. И все още не мисля нищо, госпожице Флечър. Още пресявам подробностите.

В очите ѝ вече нямаше спокойствие и хладнокръвие. В тях бяха лумнали гневни огньове.

— Тогава ще ви кажа още една подробност. И сградата, и всичко в нея е с пълна застраховка към Юнайтед Секюрити.

— Какъв е бизнесът ви?

— Предприятията Флечър са мои, инспектор Пиасецки. Може би сте чували за тях?

Разбира се, че беше чувал. Недвижими имоти, минно дело, корабостроене. Имуществото на конгломерата бе огромно, включително и няколко парцела в Урбана. Но си имаше причини, поради които както големите, така и малките предприятия прибегваха до умишлени палежи.

— Вие ли управлявате предприятията Флечър?

— Част от бизнеса. Включително и това тук. — Най-вече това тук, помисли си Натали. Именно то бе нейно творение, нейната рожба. — През пролетта щяхме да отворим няколко специализирани бутика в страната като допълнение на каталожната търговия. Голяма част от стоката ми бе в този склад.

— Каква стока?

Тя се усмихна.

— Луксозно бельо, инспекторе. Сутиени, бикини, нощници. Коприна, сатен, дантели. Сигурно сте виждали?

— Достатъчно, за да го оценя.

Натали вече трепереше и очевидно с огромно усилие си налагаше да накара зъбите си да не тракат. Райън знаеше, че краката ѝ бяха като буци лед в тези тънки скъпи обувки.

— Вижте, вече замръзнахте. Качвайте се в колата и си отивайте у вас. Ще ви държа в течение.

— Искам да знам какво се е случило в склада ми, да видя какво е останало от стоката.

— Складът ви е изгорял, госпожице Флечър. А от стоката едва ли е останало нещо, което да накара кръвта на някой мъж да кипне. — Той отвори вратата. — Имам си работа. А, бих ви посъветвал да се обадите на застрахователя си.

— Страшно умеете да успокоявате потърпевшите, а, Пиасецки?

— Не бих казал. — Рай извади бележника и молив от джоба на ризата си. — Дайте ми адреса и телефона си. И в къщи, и в офиса.

Натали си пое дълбоко дъх, а след това бавно въздъхна и чак тогава му даде исканата информация.

— Знаете ли — добави тя, — пазителите на реда винаги са ми били слабото място. Брат ми е ченге в Денвър.

— Така ли?

— Да, така. — Натали седна в колата. — Вие успяхте само след една кратка среща да ми промените предпочитанията.

Тя тресна вратата. Съжаляваше, че не се оказа достатъчно бърза, за да му преципне пръстите. Хвърли последен поглед към порутената сграда и потегли.

Рай остана загледан в светлините на задните фарове, докато се стопиха в мрака, и добави нова бележка. Страхотни крака. Не че щеше да забрави, помисли си той и се обърна. Ала добрият инспектор си записва всичко.

Натали си наложи да поспи два часа, а след това стана и си взе леденостуден душ. Увита в халат, тя се обади на личната си секретарка, за да отложи срещите, запланувани за сутринта, или да ги премести. Докато пиеше първата си чаша кафе, се обади на родителите си в Колорадо. Докато им предаде подробностите, които знаеше, докато ги успокои и изслуша съветите им, вече допиваше втората чаша.

С третата се обади на застрахователя и му определи среща на местопроизшествието. С последните глътки изпи един аспири и започна да се облича за безкрайно дългия ден, който я очакваше.

Точно се готвеше да затвори входната врата, когато телефонният звън я спря.

— Имаш автоматичен секретар — напомни си тя, и въпреки това се втурна към апарата. — Ало?

— Нат, аз съм Дебора. Току-що чух.

— О! — Натали започна да разтвива врата си и приседна на облегалката на стола. Да чуе Дебора О'Тоарк Гътри за нея бе двойно удоволствие, тъй като младата жена ѝ бе приятелка и роднина. — Сигурно вече се е разчуло.

Усети колебанието от другата страна.

— Съжалявам, Натали, много съжалявам. Големи ли са пораженията?

— Още не знам със сигурност. Снощи ми се стори страшно. Сега тъкмо тръгвах. Имам среща със застрахователя. Кой знае, може и да успеем да спасим нещо.

— Искаш ли да дойда с теб? Мога да си променя графика за тази сутрин.

Натали се усмихна. Дебора бе способна да го направи. Сякаш си нямаше достатъчно грижи покрай мъжа си, бебето и работата на заместник областен прокурор.

— Не, но ти благодаря за предложението. Веднага щом науча нещо, ще ти се обадя.

— Ела на вечеря. Ще се поотпуснеш, ще те поглезим.

— С удоволствие.

— Ако мога да помогна с нещо, веднага ми кажи.

— Можеш. Обади се в Денвър. Не позволявай на сестра ти и на брат ми да потеглят на спасителна мисия.

— Дадено.

— А, и още нещо. — Натали стана и започна да рови в куфарчето с документите. — Какво знаеш за инспектор Пиасецки? Райън Пиасецки.

— Пиасецки ли? — Последва кратка пауза, докато Дебора прехвърляше на ум огромните запаси информация. На Натали ѝ се

стори, че я вижда как търси из въображаемите папки. — Отдел умишлени палежи. Той е най-добрият в града.

— Сигурно — измърмори Натали.

— Умишлен палеж ли подозират? — попита внимателно Дебора.

— Не знам. Той беше там, държа се грубо и не благоволи да ми каже нищо.

— Натали, нужно е време, за да се определи причината за един пожар. Мога да ги понатисна малко, ако искаш.

Изкушението бе огромно, особено като си представи как ще се сгърчи Пиасецки.

— Не, благодаря. Поне все още не. Ще се видим по-късно.

— В седем — настоя Дебора.

— Ще дойда. Благодаря ти. — Натали затвори и си грабна палтото. Ако имаше късмет, щеше да изпревари застрахователя поне с половин час.

Късметът ѝ, поне в това отношение, не я изостави. Когато спря зад огражденията, издигнати от пожарникарите, тя откри, че щеше да има нужда от нещо повече от късмет, за да спечели тази битка.

Всичко изглеждаше зле, много по-зле, отколкото снощи.

Сградата бе малка, само на три етажа. Обгорелите външни стени се бяха запазили и се издигаха почернели от полепналите сажди, все още мокри от мощните струи вода. Навсякъде по земята се търкаляха безразборно разпръснати овъглени и подгизнали дървени подпори, счупени стъкла и изкривени парчета метал. Въздухът бе пропит с миризма на пушек.

Натали се наведе, нещастна и потисната, и мина под жълтата лента, за да огледа по-подробно.

— Какво, по дяволите, си мислите, че правите? — Тя се стресна, а след това засенчи слънцето с ръка, за да вижда по-добре. Трябваше да се сетя, помисли си Натали, когато видя Рай да се приближава през отломките. — Не видяхте ли огражденията — попита той.

— Видях ги, разбира се. Това тук е моя собственост, инспекторе. След малко имам среща със застрахователния агент. Предполагам, че имам право да огледам.

Рай я погледна неодобрително.

— Нямате ли други обувки?

— Моля?

— Чакайте тук! — Мърмореше си под носа, докато вървеше към колата. Върна се с чифт огромни пожарникарски ботуши. — Обуйте ги.

— Но...

Той я подхвана за ръката и тя залитна.

— Пъхнете тези смешни обувчици в ботушите. Иначе може да се нараните.

— Добре. — Тя ги нахлузи и се почувства нелепо.

Горният им край покриваше краката ѝ чак до коляното. Тъмносиният костюм и вълненото палто, комплект с него, бяха изключително елегантни. Трите златни верижки на врата ѝ я освежаваха.

— Изглеждате добре — отбеляза Рай. — Нека сега да се разберем. Искам да запазя мястото такова, каквото е, което означава да не пипате нищо.

Каза го, въпреки че беше под въпрос дали има право да я държи настрана, а и освен това вече бе успял да открие необходимото.

— Нямам намерение да...

— Всички казват така.

Тя изпъна рамене.

— Кажете ми, инспекторе, дали работите сам, защото така предпочитате, или защото никой не може да ви изтърпи повече от пет минути?

— И двете. — При тези думи той се усмихна. Изражението му в този миг се промени и разкри неповторим чар, ала и нещо подозрително. Натали не беше сигурна, но ѝ се стори, че до устните му намигнаха две малки трапчинки. — Какво ви е прихванало, та се разхождате на мястото на пожара в костюм за петстотин долара?

— Аз... — Усмивката му я бе накарала да застане нащрек и тя придърпа реверите на палтото си. — Целия следобед ще имам срещи. Няма да има кога да се преоблека.

— Ръководни кадри. — Задържа ръката си върху нейната, когато се обърна. — Щом сте вече тук, елате. Внимавайте къде стъпвате. Тук все още не е безопасно, ала поне ще огледате това, което е останало. Имам си още работа.

Поведе я към деформираната врата. Таванът бе като зейнала яма между етажите. Падналите части и онези, които бяха нарочно съборени, лежаха натрупани на мръсни купчини сред пропитите с вода и напукани дървени плоскости. Когато видя струпаната безформена маса от изгорели и счупени манекени, Натали потръпна.

— Не са се мъчили — увери я Рай и погледът ѝ се стрелна с гневен блясък към него.

— Сигурно това беше опит за шега, но...

— Един пожар никога не може да бъде възприет като шега. Внимавайте къде стъпвате.

Тя забеляза къде бе работил. Нещата му бяха оставени до срутената вътрешна стена. До мрежичка, поставена в дървена рамка, лежеше лопатка, която някой спокойно можеше да сбърка с детска играчка, няколко бояджийски кофи, лост и твърд метър. Докато Натали разглеждаше, той откърти обгорели парчета от перваза на дюшемето.

— Какво правите?

— Върша си работата.

Тя стисна зъби.

— Не сме ли от една и съща страна на барикадата?

Рай вдигна поглед.

— Може и да сме. — С изключително фин нож започна да изстъргва обгорялата повърхност. Подуши я, изсумтя шумно, а след това, очевидно доволен, изтръска саждите в един буркан. — Знаете ли какво е оксидиране, госпожице Флечър?

Тя се намръщи и се размърда.

— Горедолу.

— Химическото съединение на дадено вещество с кислород. Може да е бавно, като например изсъхването на боя, или пък бързо. Топлина и светлина. Бързината на огъня. Има неща, които го карат да се движи още по-бързо. — Той продължи да стърже частички, след което отново я погледна и ѝ подаде ножа. — Помиришете. — Натали пристъпи колебливо и се наведе да помирише. — Какво усещате?

— Пушек, мокро... Не знам.

Рай отново изтръска саждите в буркана.

— Бензин — каза той, докато наблюдаваше внимателно лицето ѝ. — Ето, течността си търси място и се просмуква в пукнатини по пода, в затънтени ъгълчета, провира се под праговете на дюшемето. Ако

успее да потече там, не може да се разгори. Виждате ли мястото, което разчистих?

Тя навлажни устни и огледа пода, където Рай бе повдигнал или преместил останките. Ясно личеше едно черно петно, подобно на обгоряла сянка в дървото.

— Да?

— Овъглените петна. Те са също като карта. Захващам се с тях, пласт след пласт и така мога да разбера какво се е случило преди и по време на събитието.

— Искате да ми кажете, че някой е залял всичко тук с бензин и е драснал клечката?

Той не отговори. Премести се малко по-напред и вдигна парче обгорял плат.

— Коприна — каза, докато я триеше между пръстите си. — Много лошо. — Постави парчето в нещо, което приличаше на саксия. — Понякога подпалвачът залага ленти плат, за да разпали апетита на огъня. Те невинаги се разгарят. — Рай вдигна една почти напълно запазена чашка на дантелен сутиен. Вдигна развеселен очи към Натали. — Странно, вижте какво е устояло.

Отново ѝ стана студено, ала сега вече не бе от вятъра. Студът я завладя отвътре, предизвикан от гняв.

— Ако този пожар е бил умишлен, искам да знам.

Изпълнен с любопитство от промяната на изражението в очите ѝ, той седна на пети. Черното предпазно палто бе разкопчано и под него се виждаха протрити на коленете джинси и бархетна риза. От пристигането си не бе напускал това място.

— Ще получите копие от доклада ми. — Рай се изправи. — Опитайте да ми нарисувате картина. Как изглеждаше тук преди двадесет и четири часа?

Тя затвори очи за миг, но това не помогна. Ноздрите ѝ бяха все още пълни с мириса на разрухата.

— Беше на три етажа, около хиляда квадрата. Балконите и вътрешните стълби бяха железни. Шивачките работят на третия етаж. Всичката ни стока е ръчна изработка.

— Много изискано.

— Да, това беше идеята. Наблизо в района имаме още една фабрика, където всичко се сглобява. Дванадесетте машини на горния

етаж бяха само за довършителни работи. От лявата страна има малко помещение за кафе, стаи за почивка... На втория етаж подът е покрит с линолеум, не е от дърво. Там държим стоката и съм си оставила малък офис, въпреки че по-голямата част от работата я отхвърлям в другия офис, в центъра. Тук се правят проверки, опаковаме нещата и ги подготвяме за товарене и транспортиране. След три седмици щяхме да започнем превозването на пролетните поръчки.

Натали се обърна, макар че сама не знаеше къде може да отиде. Препъна се в нещо. Рай я сграбчи бързо и само това я спаси да не падне.

— Дръжте се — прошепна той.

Стресната, тя се облегна на него за момент. Ръцете му излъчваха сила, това не бе проява на съчувствие. В този момент така беше по-добре.

— Само в тази фабрика работят над седемдесет човека. И те ще останат без работа, докато не оправя всичко това. — Натали залитна назад. Рай я хвана здраво за ръцете, за да я задържи. — А пожарът е бил умишлен.

Контрол, помисли си той. Е, в този момент бе изчезнал. Тя бе толкова уязвима, колкото и разгоряла се клечка кибрит.

— Все още не съм приключил с разследването.

— Било е нарочно — повтори Натали. — А вие си мислите, че може и аз да съм го направила. Че съм дошла тук посред нощ с туба бензин.

Лицето ѝ бе близо до неговото. Странно, помисли си Рай, не бе забелязал колко бе стройна в тези модерни обувки с високи токчета.

— Малко ми е трудно да си го представя.

— Значи съм наела някого? — изстреля отговора си тя. — Наела съм някой да подпали сградата, въпреки че тук е имало човек? Ала какво е един нощен пазач пред тлъстия чек, който ще ми изплати застрахователят?

Той замълча за момент и очите му задържаха нейните.

— Вие ще ми кажете.

Побесняла, Натали се отдръпна от него.

— Не, инспекторе, вие ще трябва да ми кажете. И независимо дали ви харесва, или не, ще ви следвам като сянка на всяка стъпка от

това разследване. На всяка крачка — повтори тя, — докато не получа отговорите.

Натали излезе от сградата, изпълнена с гордост и достойнство, въпреки неудобните ботуши. Едва сдържаше лошото си настроение, когато видя една кола да спира до нейната. Позна я, въздъхна, отправи се към ограждението и мина под него.

— Доналд — протегна ръце тя. — О, Доналд, каква каша...

Той хвана ръцете ѝ и погледна над рамото ѝ към сградата. За момент остана неподвижен, задържа младата жена до себе си и поклати глава.

— Как е възможно да се случи подобно нещо? Ами противопожарната инсталация? Нали я проверихме преди два месеца?

— Знам. Толкова ми е мъчно. Цялата ти работа. — И две години от живота му, помисли си Натали, а също и от нейния. Две години се бяха стопили в пушека.

— Всичко ли? — В гласа му се прокрадна леко потрепване, докато ръцете му стискаха нейните. — Всичко ли е унищожено?

— Страхувам се, че абсолютно всичко. Имаме и резерви, Доналд. Това няма да ни унищожи.

— Ти си по-силна от мен, Нат. — Стисна ръцете ѝ още веднъж и я пусна. — Това бе най-доброто ми постижение. Ти си изпълнителният директор, но все ми се струваше, че аз бях капитанът. А корабът ми потъна.

Сърцето ѝ трепна от болка. За Доналд Хотърн това не бе просто бизнес, помисли си тя, също както и за нея не беше само факти и цифри. Тази компания бе една мечта, едно вълшебно преживяване, възможност и за двамата да опитат нещо съвсем ново и различно.

Не ставаше въпрос просто да опитат, напомни си Натали. Трябваше да успеят.

— Май ще се скъсаме от работа през следващите три седмици.

Той се обърна назад със слаба неуверена усмивка.

— Наистина ли си мислиш, че след всичко това ще успеем навреме?

— Да. — Решителността бе превърнала устата ѝ в непоколебима черта. — Ще ни забави малко, ала нищо повече. Налага се да организираме наново програмата и да я поразместим. И ще трябва да отложим одиторската проверка.

— Не можем дори и да си помислим за нея. — Доналд спря и се поколеба. — Господи, Нат, ами документите, архивите?

— Няма начин да спасим документацията от склада. — Тя погледна към сградата. — Всичко става много по-сложно, ще ни трябва повече време, но нищо, ще успеем да си я възстановим.

— Но как тогава ще минем одиторската проверка, след като...

— Тя остава на заден план, докато се изправим на крака. Ще поговорим за нея в офиса. Нека първо да се срещна със застрахователя, да завъртя колелото и веднага ще дойда. — Натали вече мислеше над подробностите и етапите на организацията. — Ще се наложи да удвоим смените, да поръчаме нови материали, да изтеглим част от резерва от Чикаго и Атланта. Ще си стъпим на краката, Доналд. „Дамски избор“ ще отвори врати през март, каквото и да става.

Усмивката му стана по-уверена и широка.

— Ако някой успее да го направи, това ще си ти.

— Ние ще успеем — поправи го тя. — Сега трябва да се върнеш в центъра и да започнеш да се обаждаш. — Натали отдавна бе разбрала, че поддържането на връзките с обществеността бе силната му страна. Доналд бе прекалено импулсивен, ала в този момент се нуждаеше от човек на действието до себе си. — Накарай Мелвин и Диърдри да се задействат, Доналд. Подкупвай, заплашвай дистрибуторите, каквото искаш, примоли се на профсъюза, успокой клиентите. Там си най-добър.

— Тръгвам. Можеш да разчиташ на мен.

— Знам. Скоро ще се прибера в офиса, за да размахам камшика.

Приятелят ѝ ли е това, чудеше се Рай, докато наблюдаваше как двамата се прегръщат. Високият изтупан мениджър с хубавкото лице и лъснатите обувки бе точно нейният тип.

Той не пропусна да си запише номера на линкълна, спрян до колата на Натали, а след това отново се върна към работата си.

ВТОРА ГЛАВА

— Тя ще пристигне всяка минута. — Заместник областният прокурор Дебора О'Тоарк Гътри постави свитите си в юмруци ръце на ханша. — Искам да знам всичко, Гейдж, и то преди Натали да е пристигнала.

Гейдж постави нова цепеница в камината и чак тогава се обърна към съпругата си. Тя бе свалила деловия си костюм и сега стоеше пред него в меки вълнени панталони и тъмносин кашмирен пуловер. Абаносовата ѝ коса бе пусната и стигаше почти до раменете.

— Колко си красива, Дебора. Май не ти го казвам достатъчно често.

Тя повдигна едната си вежда. О, той беше голям хитрец, а също и чаровник. И умник. Но и Дебора не му отстъпваше.

— Да не се разсейваме, Гейдж. Все успяваш да се измъкнеш и да не ми кажеш какво си научил, ала сега...

— Нали беше в съда цял ден — напомни ѝ той. — Аз пък имах срещи.

— Какво от това? Сега съм тук.

— Така си е. — Гейдж се приближи до нея, плъзна ръка под нейната и обви кръста ѝ. Устните му леко се извиха, докато се спускаха към нейните. — Здравей.

Двете години брак не бяха намалили желанието ѝ към него. Устните ѝ омекнаха, разтвориха се, но тя се усети и отстъпи назад.

— Никакви такива. Смятай, че си под клетва и си на свидетелското място, Гътри. Казвай веднага. Знам, че си бил там.

— Бях там. — В очите му проблесна раздразнение, а след това се протегна да сипе минерална вода за Дебора. Да, беше там, помисли си той. Ала прекалено късно.

Имаше си свой начин за борба с тъмната страна на град Урбана. Дарбата му, или може би проклятието, което се бе проявило след онази престрелка, от която не би трябвало да излезе жив, му даваше хъс. Беше работил като ченге прекалено дълго, за да успее да си затвори

очите пред неправдите. Сега, след странния обрат на съдбата, Гейдж се бореше с престъпленията по свой начин, със специалния си талант.

Дебора го наблюдаваше, докато съпругът ѝ стоеше загледал в ръката си и извиваше китката си. Това му бе стар навик, по който тя познаваше, че се чуди как би могъл да успее да изчезне.

Когато го стореше, се превръщаше в Немезис, в сянка, която бродеше по улиците на Урбана, в сянка, която се бе промъкнала в живота и сърцето ѝ, истинска и скъпа, също като мъжа, който стоеше пред нея.

— Бях там — повтори той и си сипа чаша вино. — Но прекалено късно. Оказах се на мястото само пет минути преди първата пожарна кола.

— Не може винаги да си пръв на местопроизшествието, Гейдж — измърмори Дебора. — Дори и Немезис не е всемогъщ.

— Не е. — Той ѝ подаде чашата. — Искях да кажа, че не успях да видя кой подпали склада. Ако наистина е било умишлен палеж.

— А ти смяташ, че е било точно така, нали?

Гейдж отново се усмихна.

— Аз съм подозрителен човек.

— И аз. — Тя чукна чашата си в неговата. — Ще ми се да можем да направим нещо за Натали. Толкова труд положи, за да вдигне тази компания на крака.

— Правиш нещо — каза ѝ той. — Готова си да я подкрепиш. А и тя ще се бори.

— Поне на това може да разчита. — Дебора наведе глава на една страна. — Нали никой не те е видял да се мотаеш около склада снощи?

Гейдж се усмихна широко.

— А ти как мислиш?

Тя въздъхна дълбоко.

— Мисля, че никога няма да свикна с това. — Когато чу звънеца, Дебора остави чашата си. — Аз ще отворя. — Отправи се забързано към вратата и посрещна Натали с прегръдка. — Толкова се радвам, че успя да дойдеш.

— За нищо на света не бих изпуснала някоя от гозбите на Франк. — Решена да бъде весела, Натали целуна Дебора, а след това сплете пръсти с нейните, докато влизаха в хола. Усмихна се с очарователна усмивка на домакина. — Здравей, красавецо.

Целуна Гейдж, пое напитката, която той ѝ подаде, и седна до камината. Въздъхна едва доловимо. Красива къща, красива двойка, при това толкова влюбени. Натали си каза, че ако обичаше домашния уют, сигурно би им завидяла.

— Как се справяш? — попита я Дебора.

— Обичам предизвикателствата, а това е нещо голямо. С една дума, „Дамски избор“ ще има страхотно откриване в цялата страна, и то само след три седмици.

— Защо ми се струва, че голяма част от стоката ти е унищожена? — попита Гейдж. Скрит от сянката на дарбата си, той я бе наблюдавал предишната вечер, когато пристигна на местопрестъплението. — А също и складът.

— Има и други складове. — Тя вече бе успяла да уреди закупуването на нов склад. Тази стъпка, дори и след като застрахователите изплатяха щетите, щеше да остави значителна празнина в предварително изчислената печалба за годината. Въпреки това щяха да успеят, мислеше си Натали. Тя щеше да се погрижи да стане така. — Докато покрием част от загубите, ще се наложи известно време да работим допълнително. А и мога да изтегля част от стоката от други места. В Урбана ще бъде централният ни магазин. Смятах неговото откриване да е най-успешно. — Натали отпи от виното, докато прехвърляше наум етапите на начинанието. — На Доналд телефонът буквално му се е сраснал с ухото. С неговия опит във връзките с обществеността, той е най-добрият в молбите и увещанията. Мелвин вече замина да обиколи четири града, за да прегледа наличностите в другите магазини и складове. Ще му се наложи да жонглира в преценката си кое може да отдели от стоката, за да ни я прехвърли тук. А пък Диърдри се мъчи над цифрите. Дори говорих с лидерите на профсъюза и с някои от работниците. Смятам производството ни да е напълно възстановено до четирийсет и осем часа.

Гейдж вдигна тост в знак на възхищението си.

— Ако някой е в състояние да го постигне... — Той самият бе бизнесмен. Освен всичко друго. Беше напълно наясно с колко много работа, с какъв риск и колко усилия щеше да се сблъска Натали. — А нещо ново за пожара?

— Нищо важно. — Натали се намръщи и погледна веселите пламъци, които играеха в камината. Толкова са безобидни, мислеше тя, толкова уютни. — Говорих няколко пъти със следователя. Вре си носа навсякъде, прави намеци, разпитва и, о, господи, дразни ме. Обаче няма да се предаде.

— Райън Пиасецки — продължи вместо нея Дебора и не успя да сдържи усмивката си. — Днес отделих няколко минути, за да го проверя. Реших, че ще ти бъде интересно.

— Господ да те благослови — приведе се напред Натали. — Значи разказвай.

— От петнадесет години е в отдела. Десет е гасил пожари и се е издигнал до лейтенант. Има и няколко черни точки в досието.

Натали доволно се подсмихна.

— Така ли?

— Май е понапердашил един от градските съветници на някакъв пожар. Счупил му е челюстта.

— Склонност към насилие — измърмори Натали. — Сигурна бях.

— Такива пожари ги слагат в така наречения клас В — продължи Дебора. — В химически завод. Пиасецки бил с осемнадесети екип и те първи отговорили на сигнала. Нямало подкрепления. Съкращения поради икономии — добави тя, когато Нат сви вежди. — По време на пожара отрядът изгубил трима от пожарникарите, а други двама били в критично състояние. Съветникът пристигнал, довел пресата и започнал да критикува системата на работа. А самият той бил одобрил съкращенията.

По дяволите. Натали изпусна сдържания въздух.

— Май и аз бих го набила.

— Има още едно дисциплинарно провинение, когато нахлул в кабинета на майора с пълна торба остатъци от мястото на някакъв пожар и му я изсипал на бюрото. Донесъл го от евтин апартамент в източния край, даден под наем. Там точно били минали противопожарна инспекция и въпреки това инсталацията била в неизправност, а също и котелното. Нямало противопожарни датчици, стълбите за евакуация били счупени. Двадесет човека загинали.

— Искаше ми се да ми кажеш, че инстинктите ми не са ме подвели — прошепна Натали. — Щеше ми се да имам причина да го

мразя.

— Извинявай. — Дебора изпитваше слабост към мъжете, които се бореха с престъпленията и корупцията с напълно нетрадиционни методи. Тя погледна към Гейдж, без да крие любовта си.

— Така — въздъхна приятелката ѝ. — Какво друго можеш да ми кажеш за него?

— Преместил се е в отдела по умишлени палежи преди пет години. Носи му се славата на конфликтен, агресивен и изключително дразнещ.

— Така вече звучи по-добре.

— И че има нос на ловджийско куче, очи на орел и упоритостта на питбул. Не спира да рови, докато не открие отговорите. Никога не ми се е налагало да го използвам в съда, ала поразпитах. Никой не може да го подведе. Много е умен. Записва си всичко. Абсолютно всичко. И го помни, освен това. На тридесет и шест е, разведен. Той е част от екипа, но предпочита да работи сам.

— Сигурно трябва да се почувствам по-добре, след като знам, че съм в компетентни ръце. — Натали размърда неспокойно рамене. — Само че не е така. Благодаря за професионалния профил.

— Пак заповядай — започна Дебора, ала веднага прекъсна думите си, когато от преподавателя до нея прозвуча бебешки плач. — Май шефчето се събуди. Не, аз ще отида — каза, когато Гейдж се изправи. — Тя само си търси компания.

— А аз ще получа ли целувка? — попита Натали.

— Разбира се, идвай.

— Ще кажа на Франк да позабави вечерята, докато свършите. — В очите на Гейдж се прокрадна сянка, докато наблюдаваше Натали да се изкачва нагоре по стълбите с жена му.

— Знаеш ли — подзе Натали, докато вървяха към детската стая, — изглеждаш страхотно. Изобщо не разбирам как смогваш. Кариерата ти изисква огромно съсредоточаване, съпругът ти е като истински динамит, светския живот, който се налага да водите заради положението му, а и това сладурче Адриана.

— Да ти кажа, всичко опира до това, как си организираш времето и кое от задълженията поставяш на първо място. — Дебора се усмихна и отвори вратата на детската. — Но истината е, че всичко опира до

любовта. Колко силно обичам работата, Гейдж, нашата Ади. Няма нещо, което не можеш да получиш, ако го искаш достатъчно силно.

В детската цареше истинска симфония от цветове. Рисунките по тавана разказваха приказки за принцеси и вълшебни коне. Меките тонове по стените преливаха в дъги. Стиснала перилата на люлката, десетмесечната Ади подритваше с крачета и се цупеше, без дори да обръща внимание на великолепието от цветове.

— Сладурчето ми... — Дебора се пресегна и я гушна до врата си. — Я да те видя, мокричка и самотна.

Нацупената муцунка се превърна в ослепителна щастлива усмивка.

— Мама!

Натали наблюдаваше как Дебора оставя Ади на масата за преобличане.

— Всеки път, когато я видя, е станала още по-хубава. — Тя нежно погали кичур тъмна коса по главичката на бебето.

Доволна, че ѝ обръщат внимание, Ади подритна с крачета и започна да бърбори.

— Мислим за второ.

— Още едно? — Натали зяпна възторженото лице на Дебора. — Толкова скоро?

— Все още мислим по въпроса. Ала май ни се иска да имаме три. — Тя целуна меката извивка на вратлето на Ади и се засмя, когато бебето подръпна косата ѝ. — Толкова ми харесва да съм майка.

— Личи си. Може ли и аз? — Веднага щом новият памперс бе сложен, Натали взе бебето на ръце. Установи, че наистина изпитва завист заради това малко чудо, което прилягаше така съвършено в ръцете ѝ.

Два дена по-късно Натали седеше на бюрото си, а зад очите ѝ пулсираше болка. Тя не ѝ пречеше. Туптенето сякаш я тласкаше напред.

— Ако монтьорът не може да поправи машините, купете нови. Искam всички шивачки да са на линия. Не, утре следобед не ми върши работа. — Натали потропваше с химикалката си по ръба на бюрото и местеше телефонната слушалка от едното на другото ухо. — Днес. До

един ще дойда, за да проверя новата стока. Знам, че е пълна лудница. Нека си остане така.

Тя затвори и погледна тримата си сътрудници.

— Доналд?

Той прокара ръка през лъскавата си коса.

— Първата обява ще излезе в съботния „Таймс“. На цяла страница, в три цвята. Същата обява, със съответните промени, ще тече и в другите градове.

— Промените, които исках?

— Направени са. Каталозите ще се разпратят днес. Страхотни са.

— Да, наистина. — Доволна, Натали погледна към лъскавия каталог на бюрото. — Мелвин?

По навик, Мелвин Гласки си свали очилата и започна да ги лъска, докато говореше. Беше в средата на петдесетте, никога не изменяше на любимите си папийонки и на голфа. Беше слаб, с розови страни и носеше тупе с прошарени кичури, за което наивно вярваше, че никой, освен него не подозира.

— В Атланта положението е най-добро, въпреки че и Чикаго, и Ел Ей набират скорост. — Той кимна към доклада на бюрото ѝ. — Имам договореност с всички за прехвърляне на инвентар. Не че бяха много доволни. — Стъклата на очилата му блестяха като диаманти, когато отново ги постави на носа си. — Управителката на магазина в Чикаго си защитава стоката като Баба Меца. Не искаше да ни отпусне дори и един сутиен.

Устните на Натали се свиха, когато чу повлеченото му произношение.

— И какво стана?

— Обясних, че ти си виновна.

Натали се отпусна назад на стола и се разсмя.

— Естествено.

— Казах ѝ, че искаш двойно по-голямо количество от това, което ти ми беше казала. Така си осигурих малко територия за отстъпление при преговорите. Тя предположи, че ще отмъкнеш каталожна стока. Аз не ѝ противоречих. — Очите му искряха доволно. — Тогава ѝ обясних, че за теб каталозите са свещени. Няма да пипнеш дори и един чифт бикини, защото искаш всички поръчки по каталог да са изпълнени до

десет дни след подаване на поръчката. Не си склонна на никакви отстъпки.

Натали отново сви устни. През единнадесетте месеца, откакто работеха заедно по този проект, тя бе започнала да обожава Мелвин.

— Наистина не съм.

— Тогава ѝ обясних, че аз ще се изправа срещу теб и съм готов да взема само половината от това, което искаш.

— От теб щеше да излезе невероятен политик, Мелвин.

— А ти за какъв ме имаш? Но както и да е, вече са осигурени петдесет процента от стоката за водещия магазин.

— Длъжница съм ти. Диърдри?

— Подготвих предвидените увеличения във ведомостта и разходите за материали. — Диърдри Маркс отметна червената си плитка на гърба. Говорът ѝ издаваше, че бе от Средния запад. Мозъкът ѝ бе бърз и тя умееше да го контролира като най-бързия компютър. — Също и общите разходи по новия склад и оборудването. С поощрителните премии, които разреши да се отпуснат, ще излезем на червено. Подготвих няколко графики...

— Вече ги видях. — Натали прехвърляше възможностите и разтриваше врата си. — Парите от застраховката, когато ни ги изплатят, ще покрият част от нещата. Готова съм да рискувам инвестицията си и да належа още пари, само и само да тръгне.

— От чисто финансова гледна точка — продължи Диърдри, — възвръщаемостта е доста съмнителна. Поне в близкото бъдеще. Продажбите през първата година трябва да са над... — Тя сви тесните си рамене, когато забеляза упоритото изражение по лицето на Натали. — Е, ти вече си видяла цифрите.

— Да, и искрено ти благодаря за допълнителната работа. Папките с документи в южния склад са унищожени. За щастие бяха накарала Морийн да направи копия на повечето от тях. — Натали потри очи, след това се стегна и скръсти ръце. — Много добре знам, че повечето от новите дейности в бизнеса се пречупват и не успяват да изкарат и една година. Тук няма да стане така. Не ме интересуват краткосрочните печалби, а постигането на стабилен успех. Смятам „Дамски избор“ да излезе на върха и в каталожната, и в директната търговия след десет години. Така че нямам намерение да се отдръпна още при първото голямо препятствие.

Тя натисна едно от копчетата на телефона, когато се звънна.

— Кажи, Морийн.

— Инспектор Пиасецки иска да ви види, госпожице Флечър. Няма предварително уговорен час.

Напълно машинално Натали извърна очи към настолния си календар. Можеше да отдели на Пиасецки не повече от петнадесет минути и да успее да стигне в склада.

— Налага се да приключим по-късно — каза тя и огледа сътрудниците си. — Покани го, Морийн.

Рай предпочиташе да се среща както с врагове, така и с приятели, на тяхна територия. Все още не бе преценил в коя категория попада Натали Флечър. Въпреки това бе решил да се отбие до офиса ѝ, за да огледа и тази част от владенията ѝ.

Не можеше да се каже, че бе разочарован. Впечатляваща обстановка за една впечатляваща дама, помисли си той. Дебели килими, много стъкло, меки цветове, удобни столове в чакалнята. Оригинални картини по стените, живи, отлично поддържани цветя.

А пък секретарката ѝ, или асистентката, или както там предпочиташе да се нарича красивото създание в преддверието, работеше с първокласна апаратура.

Кабинетът на шефката не беше по-различен. Рай бързо огледа и видя и тук дебел сиво-син килим, по стените бяха подредени картини в размазания модерен стил, който той никак не харесваше. Мебелите бяха старинни, сигурно изобщо не можеше да става дума за имитация.

Бюрото ѝ бе старинна вещ, вероятно европейска, предположи Рай. Само там правеха тези натруфени бюра с пищни извивки. Натали беше седнала в един от безупречните си костюми, а зад нея бе леко затъмненият огромен прозорец.

Трима човека стояха изпънати, също като войници, готови да реагират при първата ѝ команда. Той позна младия мъж, когото тя бе прегърнала край изгорелия склад. Поръчков костюм, лъскави кожени обувки, изящен възел на вратовръзката. Красиво лице, косата подредена от фризьор, нежни ръце.

Другият мъж бе по-стар и изглеждаше така, сякаш бе готов да се усмихне. Папийонката му бе на точици, а никой нямаше да сбърка, че носи тупе.

Жената бе пълна противоположност на шефката си. Обемно сако, малко смачкано, равни обувки, рошава коса, за която очевидно не можеше да реши дали я предпочита червена или кестенява. Наближава четирийсетте, каза си Рай, и хич няма намерение да го крие.

— Инспекторе. — Натали изчака десет секунди, преди да стане и да подаде ръка.

— Госпожице Флечър. — Той стисна дългите ѝ тънки пръсти по задължение.

— Инспектор Пиасецки разследва пожара в склада. — И както обикновено, е в любимата си униформа от изтъркани джинси и бархетна риза, отбеляза наум тя. Не се ли изискваше костюм за деловата част на града? — Инспекторе, това са трима от най-добрите ми сътрудници — Доналд Хотърн, Мелвин Гласки и Диърдри Маркс.

Рай кимна, докато Натали ги представяше, а след това отново насочи вниманието си към нея.

— Според мен една умна жена като вас не бива да си прави офис на четирийсет и втория етаж.

— Моля?

— Спасяването е страшно трудно. Не само вашето, но и на пожарникарите. До тук няма как да се стигне със стълба. Този прозорец е само заради изгледа, не става нито за проветрение, нито за бягство. Ще трябва да слизате надолу четирийсет и два етажа по стълба, която е нестабилна и сигурно обвита в дим.

Натали се отпусна отново на стола си, ала не го покани и той да седне.

— Сградата е снабдена с необходимите съоръжения за сигурност. Димни и противопожарни детектори, пожарогасители.

Рай само се усмихна.

— Също и складът, госпожице Флечър.

Главоболието ѝ се връщаше с двойна сила.

— Инспекторе, защо сте тук — да ме уведомите за хода на разследването или да критикувате работното ми място?

— Мога да свърша и двете.

— Бихте ли ни извинили? — Натали погледна към тримата си сътрудници. Щом вратата се затвори зад тях, тя посочи към един от столовете. — Нека да си разясним нещата, а? Вие не ме харесвате и аз не ви харесвам. Но и двамата имаме обща цел. Често ми се налага да

работя с хора, за които не давам пет пари в личен план. Това не ме спира да си върша работата. — Тя наведе глава на една страна и насочи, както му се стори, хладен, високомерен поглед към него. — А вас?

Той кръстоса мърлявите си боти на глезените.

— Не.

— Чудесно. Какво сте дошли да ми кажете?

— Току-що си изготвих доклада. Вече не става въпрос за случаен пожар. Говорим за умишлен палеж.

Въпреки че очакваше да чуе точно това, стомахът ѝ се сви.

— И няма никакво съмнение, така ли? — Натали поклати глава, преди Рай да отговори. — Не може да има. Казаха ми, че сте много прецизен.

— Ами? Пробвайте с аспирин, преди да си направите дупки на слепоочията.

Подразнена, тя отпусна ръката, с която масажираше слепоочието си.

— И какво следва сега?

— Вече имам резултата, начина на действие и мястото на възникване на пожара. Сега търся мотива.

— А не съществуват ли хора, които палят просто за удоволствие? Защото нещо ги подтиква?

— Има. — Той посегна да извади цигара, ала след това забеляза, че няма пепелник. — Може да е любител. Може да е и нает подпалвач. Застраховката ви е била доста голяма, госпожице Флечър.

— Много сте прав. Имаше защо да е такава. Само от стоката и машините загубих милион и половина.

— Покритието ви е за много повече, дявол да го вземе.

— Ако знаехте нещо за недвижимите имоти, инспекторе, щяхте да се сетите, че постройката е доста ценна. Ако пък искате да откриете застрахователна измама, само си губите времето.

— Разполагам с много време. — Рай стана. — Ще имам нужда от показанията ви, госпожице Флечър. Официални показания. Утре, в моя офис, в два и половина.

Натали също стана.

— Мога да ви дам показания още сега тук.

— В моя офис, госпожица Флечър. — Той извади визитка от джоба си и я остави на бюрото ѝ. — Приемете нещата така. Колкото по-бързо се изясни всичко, толкова по-бързо ще си приберете парите от застраховката.

— Много добре. — Тя взе визитката и я пъхна в джоба на костюма си. — Колкото по-скоро, толкова по-добре. Това ли е всичко за момента, инспекторе?

— Да. — Очите му се плъзнаха по корицата на каталога, оставен върху бюрото. Манекенка, сякаш изваяна от слонова кост, се бе свила на кадифено канапе, дискретно показала голия гръб на червен пенъоар, украсен с дантелен облак на бюста. — Много хубаво. — Погледът му отново се насочи към Натали. — Много изискан начин да се продава секс.

— Романтика, инспекторе. На някои хора все още им допада.

— А на вас?

— Мисля, че това няма значение.

— Просто се чудех дали вярвате в това, което продавате, или просто искате парите. — Чудеше се дали носи от своите продукти под тези поръчкови костюми.

— Тогава ще задоволя любопитството ви. Винаги вярвам в нещата, които продавам. А и обичам да правя пари. И съм много добра. — Тя взе каталога и му го подаде. — Защо не го вземете? Стоката ни е със сто процента гаранция. Безплатният телефон ще работи от понеделник.

Ако беше очаквала, че ще се дръпне и ще откаже, беше разочарована. Рай нави каталога на руло и го натъпка в джоба си.

— Благодаря.

— А сега, бихте ли ме извинили? Имам среща извън офиса.

Натали излезе иззад бюрото. Той се бе надявал тя да го направи. Независимо от мнението му за нея, госпожицата имаше страхотни крака.

— Да ви закарам ли?

Тя се извърна учудена от малкия дрешник в края на стаята.

— Не, имам кола. — Още по-учудена остана, когато Рай се приближи и ѝ поднесе палтото. Ръцете му се задържаха за миг на раменете ѝ.

— Стресът ще ви убие, госпожице Флечър.

— Заета съм, инспекторе. — Обърна се рязко, загуби равновесие и се подрази, защото трябваше или да отстъпи бързо назад, или да се блъсне в него.

— А сте и нервна — добави той и бързо и доволно изви устни. Чудеше се дали и тя го усеща по онзи първичен начин, по който той усещаше нея. — Един подозрителен мъж би казал, че това са признаци на вина. А по една случайност аз съм доста подозрителен. Но нали знаете какво мисля по въпроса?

— Очарована съм от мислите ви.

Очевидно сарказмът ѝ не му оказва никакво влияние. Рай продължи да ѝ се усмихва.

— Мисля, че сте си такава. Напрегната и нервна. Проявявате изключителен контрол и знаете как да не допускате огъня да лумне. Ала от време на време нещата ви се изплъзват. И когато това стане, е много интересно.

В този момент всичко ѝ се изплъзваше. Усещаше как се изплъзва бавно, постепенно и неумолимо.

— Знаете ли какво си мисля, инспекторе?

Трапчинките, които би трябвало да са съвсем не на място на това силно лице, намигнаха.

— Очарован съм от мислите ви, госпожице Флечър.

— Мисля, че сте арогантен, ограничен, вбесяващ мъж, който има прекалено високо мнение за себе си.

— Признавам, че и двамата сме прави.

— А освен всичко друго, сте застанали на пътя ми.

— И за това сте права. — Но въпреки че изрече тези думи, той не се помръдна, дори не беше готов да го стори. — Дявол да го вземе, имате прекрасно лице.

Натали премигна.

— Моля?

— Обикновено наблюдение. Вие сте изключително изискано парче. — Пръстите му сякаш сами го теглеха да я докосне и Рай ги натъпка в джобовете си. Беше успял да я извади от равновесие. Това стана очевидно от начина, по който го гледаше, наполовина ужасена, наполовина заинтригувана. Той не намираше причина защо да не се възползва от състоянието ѝ. — Един мъж не може да не си помечтае, след като добре ви е огледал. А аз вече имах няколко възможности.

— Не мисля, че... — Единствено гордостта я възпря да не направи крачка назад. Или напред. — Мисля, че това не е прилично.

— Ако някога се опознаем по-добре, ще откриете, че спазването на приличието не е на първо място в списъка на качествата ми. Кажете ми, между вас с Хотърн има ли нещо?

Очите му, тъмни и натрапчиви, сякаш я хипнотизираха за един дълъг миг.

— С Доналд? Не, разбира се. — Възмутена, тя се овладя. — Не ви влиза в работата.

Отговорът ѝ му достави удоволствие, и като на професионалист, и като на мъж.

— Всичко свързано с вас, е моя работа.

Натали вирна брадичка, а в очите ѝ припламваха гневни отблясъци.

— Значи този жалък опит за флирт е просто начин да ме накарате да се издам?

— Жалък, едва ли. Очевиден — призна Рай, — ала не и жалък. На професионално ниво бе успешен.

— Може да съм ви излъгала.

— Трябва да помислите, преди да излъжете. А вие не се замислихте. — Идеята да я притесни и да я попритисне още малко му хареса. — Оказва се, че лично на мен много ми харесвате. Но това не бива да ви притеснява, няма да се отрази на работата ми.

— Вие обаче не ми харесвате, инспектор Пиасецки.

— Вече ми го казахте. — Само за свое удоволствие той се протегна и затвори палтото ѝ. — Закопчайте се. Навън е студено. Ще ви чакам в моя офис — добави Рай и тръгна към вратата. — Утре в два.

Излезе, без да спира да мисли за нея.

Натали Флечър, повтаряше името ѝ той, докато натискаше копчето за партера. Изключителен ум у една изключителна жена. Може и сама да е подпалила сградата си заради бързите пари, които ще паднат. Няма да е нито първата, нито последната.

Ала инстинктът му подсказваше, че не го бе сторила.

Не му беше направила впечатление на жена, която гледа да се измъкне от отговорност.

Влезе в асансьора и се сблъска със собствения си образ, отразен в опушените огледала.

Всичко у нея бе от изключителна класа. А произходът и възпитанието ѝ не предполагаха, че би прибегнала до измама. Годишният приход на предприятията Флечър бе достатъчен, за да купи две малки страни от третия свят. Този нов клон бе рожба на Натали и дори и да се провалеше още през първата година, това нямаше да се отрази на финансите на корпорацията.

Не биваше да забравя емоционалната обвързаност. Пак инстинктите му подсказваха, че тя бе вложила много чувства в новата фирма. За някой това би било достатъчно, за да извлече печалба от рискованото начинание.

Но тук случаят не бе такъв. Не и с нея.

Може би някой друг в компанията. Съперник, който се надява да подкопае бизнеса ѝ, преди още да е стартирал. Или някой пироман, който си е търсил малко забавление.

Който и да бе, Рай смяташе да го открие.

Щеше да му достави удоволствие да поразтърси златната клетка на Натали Флечър, докато го търси.

Дама от класа, не спираше да си мисли той. Представи си колко добре би изглеждала, адски добре, ако реши сама да представя стоката си.

Пейджърът на колана му звънна точно когато слизаше от асансьора. Нов пожар, помисли си Рай и се насочи към най-близкия телефон.

Винаги го чакаше друг пожар.

ТРЕТА ГЛАВА

Рай я остави да се поохлади за петнадесет минути. Това бе стандартен замисъл. Тя самата често го използваше, за да нервира противника си. А сега бе решена да не се поддава.

В противния килер, който той наричаше офис, нямаше достатъчно място, за да се поразтърпе.

Рай работеше в една от най-старите пожарни в града, в малък офис, ограден от стъклени плоскости, два етажа над колите и екипировката. Прозорците гледаха към натъпкания паркинг и редица запуснати жилища.

В съседната стая Натали забеляза някаква жена, която удряше безразлично по клавишите на пишеща машина, поставена върху бюро, отрупано с папки и формуляри. В цялото управление стените бяха боядисани в мърляво жълто, което някога може и да е било бяло. Навсякъде бяха закачени снимки на места, където са вилнели пожари. Някои от изображенията бяха толкова потискащи, че тя извърна поглед. Имаше и бюлетини, и листовки, и вицове за поляци, за които можеше да се спори дали мястото им бе там.

Очевидно Рай не се притесняваше от изтъркания хумор за произхода си.

По металните лавици бяха натрупани книги, папки, брошури и трофеи, а върху всяка бе поставена статуя на баскетболист. Навсякъде, отбеляза Натали и изсумтя недоволно, имаше прах. Бюрото му, малко по-голямо от маса за игра на карти, цялото надрано, бе уравновесено с екземпляр от „Червеното пони“, подпъхнат под единия счупен крак.

Този тип не проявяваше уважение дори и към Стайнбек.

Любопитството ѝ надделя и тя се надигна от сгъваемия стол с разкъсаната седалка и заразглежда какво има върху бюрото.

Никакви снимки, отбеляза. Никакви лични спомени. Стари изрезки, счупени моливи, чук за вадене на гвоздеи, невероятна каша от най-различни документи. Отмести ги и отскочи ужасена назад, когато отдолу се показва откъснатата глава на кукла.

Щеше да се надсмее над себе си, ако гледката не беше толкова ужасна. Остатъкът от детската играчка, къдравата руса коса, наполовина изгоряла, и някога свежото личице се бяха слели в обща овъглена маса от едната страна. Единственото синьо око все още се взираше напред.

— Сувенири — каза Рай от вратата. Беше я наблюдавал няколко минути. — От пожар клас А в източната част на града през шейсетте. Детето е правило куклата. — Той погледна към главата на бюрото. — То бе в много малко по-добро състояние от куклата.

Натали потръпна, неспособна да се сдържи.

— Това е ужасно.

— Да, така е. Бащата на детето започнал пожара с туба бензин. Тръгнал от хола. Жена му искала развод. Когато приключил, вече нямало нужда от развода.

Колко спокойно го разказва, помисли си тя. Сигурно така трябва да бъде.

— Имате ужасна работа, инспекторе.

— Затова я обичам. — Рай извърна поглед, когато външната врата се отвори. — Седнете. Идвам веднага. — Той затвори вратата на офиса и едва тогава се извърна към униформения пожарникар, който бе зад него.

През стъклената преграда Натали долавяше бръмченето на гласовете. Нямаше нужда да чува, че Райън бе повишил глас, за да разбере, че на младия пожарникар му триеха сол на главата.

— Кой ти каза да проветряваш, новако?

— Сър, аз мислех...

— Новаците не мислят. Не си достатъчно умен, за да мислиш. Ако беше, щеше да се сетиш какво причинява свежият въздух на пожара. Щеше да знаеш какво ще стане, когато пламъците нахлуят, а на пода има локва бензин, който жвака под ботушите ти.

— Да, сър, знам, сър. Не я видях. Димът...

— Побързай да се научиш да виждаш през дима. Научи се да виждаш през всичко. А когато огънят се превърне в стена, не го пускаш навън, ако ти самият си се нахиснал в бензин. Имаш късмет, че си останал жив, новако, а също и екипа, който е бил с теб.

— Да, сър. Знам, сър.

— Нищо не знаеш, смотаняко. Това е първото, за което трябва да се сетиш следващия път, когато отиваш да гасиш. А сега се разкарай.

Тя кръстоса крака, когато Рай влезе.

— Вие сте истински дипломат. Та момчето едва ли имаше двадесет.

— Би било добре, ако доживее до зряла възраст. — С едно движение на китката той спусна щорите, така че двамата останаха изолирани.

— Като наблюдавам начина ви на действие, започвам да съжалявам, че не съм довела адвоката си.

— Спокойно. — Рай се премести на бюрото си и отмести някои от папките, за да не му пречат. — Аз нямам право да арестувам, само да разследвам.

— Е, сега вече ще спя спокойно. — Натали погледна часовника си умишлено дълго. — Според вас колко време ще ни отнеме? Вече загубих двадесет минути.

— Задържаха ме. — Той седна и отвори плика, който носеше със себе си. — Обядвахте ли?

— Не. — Тя присви очи, когато Рай извади опакован сандвич, от който се носеше апетитен аромат. — Да не искате да ми кажете, че ме накарахте да ви чакам, за да си купите сандвич?

— Беше ми на път. — Той ѝ предложи половината от соленото говеждо. — Взел съм и две кафета.

— Ще пия кафе, а сандвича можете да го задържите.

— Както искате. — Рай ѝ подаде малката пластмасова чаша. — Имате ли нещо против, ако запиша разговора?

— Дори бих предпочела.

Той се хранеше с едната ръка, а с другата отвори чекмеджето и извади касетофон.

— Сигурно гардеробът ви е пълен с такива костюми. — Днешният беше в малинов цвят и се закопчаваше на бедрото с малки златни копченца. — Някога обличате ли друго?

— Моля?

— Опитвам се да поведя разговор, госпожице Флечър.

— Не съм дошла за празни приказки — тросна му се Натали. — И престанете да ме наричате *госпожице* Флечър по този дразнещ начин.

— Няма проблем, Натали. Наричай ме Рай. — Той включи касетофона и започна с часа, датата и мястото, на което бе проведен разговорът. Въпреки че всичко се записваше, Рай извади бележник и молив. — Този разговор се води от инспектор Райън Пиасецки с Натали Флечър, относно пожар от дванайсети февруари тази година, в склад на предприятията Флечър, намиращ се на Южния крайбрежен булевард, номер двайсет и едно. — Той отпи от кафето си. — Госпожице Флечър, вие сте собственичка на гореспоменатата сграда и всичко в нея, нали?

— Сградата и всичко вътре е... беше... собственост на предприятията Флечър, където съм изпълнителен директор.

— От колко време тази сграда принадлежи на компанията ви?

— От осем години. Преди това се използваше от корабостроителници Флечър.

Нагревателят на Рай започна да вие и гъргори. Мъжът го ритна небрежно и уредът отново възобнови монотонното си жужене.

— А сега?

— Корабостроителници Флечър изместиха седалището си. — Тя започна да се отпуска. Всичко щеше да протече по обичайната процедура. Съвсем делово. — Складът бе ремонтиран преди две години, за да стане подходящ за новата компания. Използвахме сградата за производство и съхраняване на стоките за „Дамски избор“. Произвеждаме дамско бельо.

— Какво беше работното време?

— Нормално, от осем до шест. От понеделник до петък. През последните шест месеца разширихме работната седмица и включихме и съботите от осем сутрин до обед.

Той продължаваше да яде и задаваше стандартните въпроси за установената практика на работа, за охраната, за проблемите с вандализма. Отговорите й бяха бързи, безпристрастни и точни.

— Имате определен брой снабдители.

— Да. Използваме само американски компании. Това е фирмена политика.

— Но и разходите се качват по този начин.

— Само отначало. Вярвам, че с течение на времето компанията ще извлече печалба, която ще покрие разходите.

— Вложили сте много от личното си време в компанията. Покривате разходите, инвестирате собствени средства.

— Точно така.

— А какво ще стане, ако бизнесът не оправдае очакванията ви?

— Ще ги оправдае.

Рай се отпусна назад, вперил поглед в изстиналото кафе.

— А ако не се получи?

— Тогава ще съм си изгубила и времето, и парите.

— Кога за последен път преди пожара бяхте в сградата?

Внезапната смяна на темата я изненада, ала не я уплаши.

— Ходих на рутинна проверка три дни преди пожара. Било е девети февруари.

Той си записа.

— Забелязахте ли дали нещо липсва?

— Не.

— Имаше ли повредени стоки?

— Не.

— Някакви пропуски в охраната?

— Не. Щях да се справя с тези неща веднага. — Да не я смяташе за идиотка? — Работата си вървеше по график, а стоката, която огледах, беше наред.

Очите му отново се приковаха в нея и се задържаха на лицето ѝ.

— Не е възможно да успеете да проверите всичко.

— Проверих как върви работата на място, инспекторе. — Натали добре разбираше, че погледът му имаше за цел да я накара да се почувства неудобно. Не си позволи да се отпусне. — Както за мен, така и за персонала ми е загуба на време да проверява всяка нощница и всеки жартиер.

— Сградата е била проверявана през ноември. Тогава всичко е било наред и по петте показателя.

— Точно така.

— Можете ли да ми обясните как е станало тогава така, че в нощта на пожара димните и противопожарни датчици не са функционирали, нито пък пръскачките за вода?

— Как да не са функционирали? — Сърцето ѝ прескочи. — Не ви разбирам.

— Някой се е погрижил за тях, госпожице Флечър. А и охранителната ви система е била пипана.

Тя не откъсваше очи от неговите.

— Не мога да го обясня. А вие можете ли?

Рай извади цигара и запали клечка кибрит с нокътя на палеца си.

— Имате ли врагове?

По лицето ѝ се изписа недоумение.

— Врагове?

— Някой, който би искал да се провалите, лично или професионално?

— Аз... Не, поне лично, мисля, че не. — Думите му я бяха разтърсили. Натали прокара ръка през косата си от корените чак до краищата, които стигаха до брадичката. — Разбира се, имам конкуренти...

— Някой от тях да ви е притеснявал?

— Не.

— Недоволни служители? Някой да е бил уволняван напоследък?

— Не. Аз не отговарям за всяко ниво на организацията. Имам мениджъри, които управляват самостоятелно отделите си, но не съм чула нищо такова.

Той продължаваше да пуши, да задава въпроси и да си записва. Разговорът им бе към края си и Рай приключи, като отбеляза колко е часът.

— Тази сутрин говорих със застрахователя ти — каза ѝ той. — А също и с охраната. Ще разговарям и с пазачите в склада. — Тя не отговори, а Рай изгаси цигарата. — Искаш ли малко вода?

— Не — въздъхна Натали. — Благодаря. Мислиш ли, че аз съм виновна?

— В доклада ми влизат фактите, а не това, което мисля.

— Искам да знам. — Тя се изправи. — Искам да ми кажеш какво мислиш.

Мястото ѝ не беше тук. Това бе първата мисъл, която му мина през ума. Не в тази сбутана малка стаичка, където миришеше на готвеното от долния етаж. Там бяха спалните на общежитието. Бе сигурен, че Натали щеше да бъде също толкова способна и там.

— Не знам, Натали, може би красивото ти лице влияе на преценката ми, ала не — не мисля, че си замесена. По-добре ли се

чувстваш?

— Не много. Предполагам, че единствената ми възможност сега е да разчитам, че ще откриеш кой и кога. — Тя лекичко въздъхна. — Аз пък си мисля, че тъкмо ти си човекът, който най-добре би се справил с тази задача.

— Комплимент, при това още в самото начало на връзката ни.

— С малко късмет, ще се окаже първият и последният. — Натали се размърда и посегна към куфарчето си.

Неговото движение бе бързо и безшумно. Преди да успее да вдигне куфарчето, ръката му лежеше върху нейната.

— По-спокойно.

Тя се опита да размърда ръката си под неговата, усети твърдата му грапава длан и тогава отпусна своята.

— Моля?

— Много бързо завъртя оборотите, Натали, но ги въртиш на празен ход. Трябва да си починеш.

Едва ли щеше да го направи, а сигурно нямаше и как, докато той я държеше почти до себе си.

— Това, което трябва да направя, е да се върна на работа. Така че, ако това е всичко, инспекторе...

— Мислех, че вече си говорим на „ти“. Ела, искам да ти покажа нещо.

— Нямам време — започна тя, когато Рай я издърпа от стаята. — Имам среща.

— Май винаги имаш срещи. Никога ли не закъсняваш?

— Не.

— Мечтата на всеки мъж. Красива, умна и точна. — Той я поведе надолу по стълбите. — Колко си висока без кокилите?

Натали вдигна едната си вежда на думата, която Рай употреби за елегантните ѝ италиански лачени обувки.

— Достатъчно.

Той спря едно стъпало под нея и се обърна. Сега очите им бяха на едно ниво, устните също.

— Да. Бих казал, че наистина си достатъчно висока. — Повлече я след себе си също като някое заинатило се магаре чак до партера.

От кухнята се разнасяха най-различни миризми. Тази вечер в менюто беше включено чили. Двама мъже проверяваха екипировката

на една от колите. Друг навиваше маркуч на бетонния под.

Посрещнаха Рай с подвиквания и хитри усмивки, а Натали — със свити на фуния устни и многозначителни стонове.

— Не могат да се сдържат — обясни той. — Тук не можеш да видиш такива крака всеки ден. Сега ще те повдигна.

— Моля?

— Ще те повдигна — повтори Рай, когато отвори вратата на една от пожарните коли. — Не че момчетата нямаше да се зарадват как полата ти ще се вдигне, ако се опиташ да се качиш сама. Но... — Преди да успее да възнегодува, той я прихвана през кръста и я повдигна. Помисли си, че в ръцете му имаше необикновено много сила, ала в следващия миг Рай бе отново до нея. — Премести се — нареди той. — Освен ако не искаш да поседиш в скута ми.

Тя забързано се прехвърли на съседната седалка.

— Защо седя в пожарната кола?

— На всеки му се иска да седне тук поне веднъж. — Съвсем като у дома си, Рай прехвърли ръка над облегалката. — Е, какво мислиш?

Натали огледа уредите и циферблатите, огромният автоматичен скоростен лост, снимката на Мис януари, залепена на таблото.

— Интересно е.

— Само това ли?

Тя прехапа долната си устна. Чудеше се кое ли бе копчето, с което се включваше сирената, и кое бе за светлините.

— Добре де, забавно е. — Приведе се напред, за да погледне по-добре през предното стъкло. — Наистина сме зад волана. Това ли е...

Той хвана ръката ѝ, преди да успее да дръпне кордата над главата си.

— Сирената — довърши Рай. — Момчетата са ѝ свикнали, но вярвай ми, че когато вратата е затворена, акустиката тук е страшна и ще съжаляваш, че си я включила.

— Лошо. — Натали приглади косата си назад и се обърна към него. — Показваш ми играчката си, за да се отпусна, или просто за да се изфукаш?

— И двете. Как се справям?

— Може и да не си чак такъв кретен, какъвто изглеждаш.

— Ако продължаваш да се държиш толкова мило, може и да се влюбя.

Тя се разсмя и усети, че бе почти напълно отпусната.

— Мисля, че в това отношение няма никаква опасност. Какво те накара да седиш в пожарната кола цели десет години?

— Проверявала си ме значи. — Той повдигна лениво пръсти, колкото да докосне крайчетата на косата ѝ. Мека, помисли си, също като слънчева коприна.

— Точно така — стрелна го с поглед Натали. — Е, и?

— Значи сме наравно. Аз съм трето поколение пожарникар. В кръвта ни е.

— Ммм... — Тя разбираше това чувство. — Само че си се отказал.

— Не, промених само посоката. Това е различно.

Сигурно беше прав, ала това не беше отговор.

— Защо държиш онзи сувенир на бюрото си? — Наблюдаваше внимателно изражението в очите му, докато задаваше въпроса. — Главата на куклата.

— Тя е от последния ми пожар. Последният, в чието потушаване участвах. — Все още си го спомняше — горещината, дима, писъците. — Изнесох детето навън. Вратата на спалнята беше заключена. Според мен той беше вкарал там жена си и детето, нали разбираш, щом не можете да живеете с мен, няма да живеете и без мен. Мъжът имаше и пистолет. Не беше зареден, но тя нямаше как да разбере.

— Ужасно... — Натали се зачуди дали ако ѝ се беше случило на нея, щеше да рискува с пистолета и си помисли, че сигурно щеше да рискува. По-добре куршум, бърз и фатален изход, отколкото ужаса в дима и пламъците. — И това е било собственото му семейство.

— Някои мъже не приемат развода. — Рай сви рамене. Неговият бе протекъл безболезнено, почти безразлично. — Оказа се, че ги е накарал да седят мирни, докато огънят се разгарял и димът се е стелел под вратата. Къщата бе дървена, паянтова, много стара. Пламнала е като клечка кибрит. Жената се опитала да защити детето и се свили в ъгъла. Не можех да ги изнеса и двете и затова взех детето. — Очите му се промениха, потъмняха и се съсредоточиха в нещо, което само той виждаше. — Жената я бяхме изпуснали. Знаех, че е така, ала човек винаги храни някаква надежда. Слизях с детето по стълбите, когато подът поддаде.

— Ти си спасил детето — каза нежно Натали.

— Майката беше спасила детето. — Никога нямаше да го забрави, както не можеше да забрави всеотдайната ѝ, безнадеждна обич. — Гадното копеле, което подпали къщата, скочи от втория етаж. И той беше обгорял, беше се нагълтал с дим, кракът му беше счупен. Но остана жив.

На него не му е все едно, разбра тя. Точно това не беше забелязала до този момент. Или просто не бе искала да забележи. Това променяше мнението ѝ.

— И ти реши да преследваш тези, които подпалват пожарите, вместо да гасиш самите пожари.

— Горедолу е така. — Рай изправи рязко глава, също като вълк, надушил плячка, и в този момент алармата зави. Пожарната се оживи. Чу се шум от тичащи крака, някой раздаваше заповеди с пълно гърло. Рай се опита да надвика шума. — Да се махнем, за да не пречим.

Той отвори вратата, прихвана Натали с една ръка и скочи навън.

— Химически завод — каза някой, докато профучаваше забързано и си обличаше защитния костюм.

Стори ѝ се, че само за няколко секунди колите вече бяха пълни с хора и потегляха през двойния портал.

— Всичко стана толкова бързо — промълви тя, в ушите ѝ още отекваше алармата, а пулсът ѝ бясно препускаше. — Толкова са експедитивни.

— Да.

— Вълнуващо е. — Тя притисна ръка към забързаното си сърце. — Не съм си давала сметка. Липсва ли ти? — Натали вдигна поглед към него и ръката ѝ сякаш омекна.

Рай все още я държеше притисната до него, а очите му бяха потъмни, съсредоточени в нея.

— Понякога.

— Ами, това е... Трябва да си тръгвам.

— Да. Трябва да си тръгваш.

Премести я така, че и двете му ръце я обгръщаха. Може би това беше най-обикновена реакция на изненадващите сирени, може би под влиянието на екзотичния и неустоим аромат кръвта му кипна.

Искаше да провери, само един-единствен път, дали и вкусът ѝ бе толкова неустоим като външния ѝ вид.

— Това е лудост — успя да промълви тя. Вече знаеше какво смята да направи той. — Това е грешка.

Устните му леко се извиха.

— За какво говориш?

След това устата му покри нейната.

Натали не го отблъсна. В първия миг не отвърна на целувката. Помисли си, че се е парализирала, че е оглушала, онемяла и ослепяла. След това, сякаш понесени на огромна приливна вълна, усещанията нахлуха обратно, всеки нерв се изпъна, а ударите на сърцето ѝ отекнаха в цялото ѝ тяло.

Устните му бяха твърди, също като ръцете, също като тялото. Тя се почувства ужасяващо, великолепно женствена, докато бе притисната до него.

Рай вече не си мислеше за този „един-единствен път“. След този един-единствен път всеки мъж би умрял от глад. Всеки ще е готов да моли за още. Натали бе мека и силна и греховно сладка, а вкусът ѝ мамеше и измъчваше.

Между тях струеше топлина, а вятърът блъскаше в гърбовете им. Уличната шумотевица от клаксони и профучаващи гуми нахлуваше навсякъде около тях с монотонно натрапчиво бръмчене.

За момент той се отдръпна, за да погледне лицето ѝ и видя образа си, отразен в замъглените ѝ зелени очи, а след това устните му отново се притиснаха към нейните.

Не, това не можеше да се случи само един-единствен път.

Тя не можеше да диша. Вече не искаше да диша. Устните му се движеха върху нейните, изричаха думи, които Натали нито успяваше да долови, нито да разбере. За пръв път, откакто се помнеше, не можеше да стори друго, освен да се остави на чувствата си. А те нахлуваха бързи, завладяващи и силни, оставяха я опустошена.

Рай отново се отдръпна, разтърсен от преживяното в тези кратки мигове. Бе като обрулен от вятъра, слаб, а това, което изпита, го вбеси и обърка. Тя стоеше, без да помръдва, загледана в него със смесица от шок и жажда в очите.

— Извинявай — прошепна той и пъкна палци в джобовете си.

— Извинявай? — повтори Натали. Пое си дълбоко дъх и се зачуди дали главата ѝ ще престане да се върти. — *Извинявай?*

— Точно така. — Не можеше да прецени дали да проклина нея или себе си. Дяволите да го вземат, коленете му бяха омекнали. — Това не беше на място.

— Не беше на място.

Тя отмести косата от лицето си, вбесена, че кожата ѝ гори. Рай бе преодолял защитните ѝ сили, беше срутил самоконтрола ѝ, а сега се осмеляваше да се извинява! Вирна брадичка и изпъна рамене.

— Много добре умееш да си подбиращ думите. Кажи ми, инспекторе, с всички заподозрени ли се натискаш?

Той присви очи и там лумнаха пламъци.

— Натискането беше взаимно, ала отговорът е не, ти си първата.

— Голям късмет извадих. — Удивена и уплашена, готова да заплаче, Натали си грабна куфарчето. — Мисля, че срещата ни приключи.

— Чакай... — Райън реши да е справедлив и започна да проклина и двамата, докато тя крачеше без да спира към вратата. — Казах да спреш. — Насочи се след нея и с една ръка я завъртя към себе си.

Дъхът ѝ изсъска през стиснатите зъби.

— Няма да се поддам на онова изтъркано клише да ти ударя шамар, но ми струва страшно много да се въздържа.

— Вече се извиних.

— Я стига глупости!

Бъди разумен, каза си той. Или това, или я целуни отново.

— Виж, госпожице Флечър, ти не ме отблъсна.

— Грешка, която уверявам те, никога няма да повторя. — Натали стигна на тротоара, преди той да успее да я задържи.

— Не те желая — заяви категорично Рай.

Обидена, извадена от контрол, тя насочи пръст към гърдите му.

— Така ли? Тогава може би ще ми обясниш каква беше тази нескопосана маневра!

— Нямаше нищо нескопосано. Едвам те докоснах, а ти припламна като ракета. Не беше моя вината, че ти бе готова.

Очите ѝ бяха станали огромни, бълващи огън.

— Готова? Готова? Ти... Ти си един непоносим, арогантен, самодоволен идиот!

— Дай му да се разбере миличка — посъветва я една зъбата жена, която се промъкна покрай тях с чанта на колелца. — Не го оставяй да му се размине.

— Зле си подбрах думите — отвърна Рай, сякаш някой го караше да налее още масло в огъня. — Трябваше да кажа *необузdana*.

— Ще те ударя!

— И — продължи той, без да й обръща внимание, — трябваше да кажа, че не искам да те желая.

За момент Натали си наложи само да диша. Нямахте, по никакъв начин нямаше да се принизи до един скандал наред улица.

— Това, инспектор Пиасецки, може би ще се окаже първият и последен случай, когато и двамата изпитваме едно и също. И на мен не ми харесва.

— Не искаш аз да те желая или ти не искаш да ме желаяш?

— И двете.

Рай кимна и те останаха загледани един в друг също като боксьори между отделните рундове.

— Значи ще го обсъдим на вечеря.

— Не, няма.

Обеща си да прояви търпение към нея, дори и това да го убие. Или пък нея.

— Натали, колко по-сложни искаш да направиш нещата?

— Не искам да ги усложнявам, Рай. Искан да станат напълно невъзможни.

— Защо?

Тя го прониза с поглед, а след това го огледа от върховете на обувките до главата.

— Мисля, че отговорът би трябвало да е очевиден дори и за теб.

Той се олюля на пети.

— Не знам какво има във високомерното ти държание, ала то просто ме предизвиква. Сигурно искаш да го давам като традиционалист, да те покана на вечеря и така нататък?

Натали затвори очи и се помоли безмълвно да запази спокойствие.

— Изглежда не успявам да ти обясня — каза тя и отново отвори очи. — Не, не искам да ме каниш на вечеря и така нататък. Това, което се случи там вътре, беше...

— Диво. Невероятно.

— Ужасна грешка — изсъска през зъби Натали.

— Няма да ми е кой знае колко трудно да ти докажа, че грешиш. Но ако започнем нещо подобно тук, сигурно ще ни арестуват, преди още да сме свършили. — Райън вече се забавляваше и наслаждаваше на предизвикателството, което тя му отправяше. А и възнамеряваше да спечели. — Сега вече разбирам. Не можеш да се отърсиш от мисълта за мен. Сега вече се страхуваш да останеш насаме с мен, страхуваш се, че ще изгубиш контрол.

Бузите ѝ пламнаха.

— Това са глупости!

Той сви рамене.

— За мен не са.

Натали го погледна внимателно. Искаше да ѝ докаже нещо или какво? Щеше да остане разочарован.

— Добре. В осем. В „При Робер“, на Трето авеню. Ще се видим там.

— Чудесно.

— Чудесно. — Тя се извърна. — О, Пиасецки! — извика през рамо. — Там никой не се храни с пръсти.

— Ще се опитам да запомня.

Натали бе сигурна, че си е изгубила ума. В седем и петнайсет се втурна в апартамента. Факти, цифри, планове и схеми не ѝ излизаха от главата. А телефонът отново звънеше.

Тя грабна безжичния и се стрелна към спалнята, за да се преоблече.

— Да? Какво има?

— Мама така ли те е учила да се обаждаш?

— Бойд... — Част от напрежението се стопи, щом чу гласа на брат си. — Извинявай. Току-що се прибирам от една поредица от главоломни срещи.

— Хич не си търси съчувствие при мен. Ти си тази, която настояваше да продължи семейната традиция.

— Много си прав. — Натали си свали обувките. — Как върви борбата с престъпността и корупцията в Денвър, капитан Флечър?

— Удържаме положението. Сила и децата ти изпращат целувки, прегръдки и така нататък.

— И от мен. Няма ли да ги чуя?

— Аз съм в управлението. Малко се притеснявам от престъпността в Урбана.

Тя ровеше из гардероба, притиснала слушалката между рамото и ухото си.

— Как успя да откриеш толкова бързо, че пожарът е бил умишлен? Самата аз открих съвсем скоро.

— Имам си начини. Всъщност току-що говорих с инспектора.

— Пиасецки ли? — Натали подхвърли една черна официална рокля на леглото. — Говорил си с него?

— Преди десет минути. Струва ми се, че си в добри ръце, Нат.

— Ще ми се да не бях точно в тези — измърмори тя.

— Какво?

— Изглежда си разбира от работата — отвърна спокойно Натали. — Въпреки че методите му са доста грубовати.

— Умишлените палежи са мръсна работа. И опасна. Притеснявам се за теб, момичето ми.

— Недей. Ти си ченгето, или си забравил? — Тя изхлузи сакото и си обеща да го закачи, преди да излезе. — Аз съм изпълнителният директор във въздушната кула.

— Доколкото знам, никога не стоиш много-много там. Искам да ме държиш в течение за хода на разследването.

— Добре. — Измъкна се от полата и с чувство на вина я остави да се надипли на пода. — И кажи на мама и татко, ако говориш с тях преди мен, че всичко е под контрол. Няма да те отегчавам с делови въпроси...

— Много ти благодаря.

Натали се усмихна. Бойд не проявяваше никакво търпение към цифри и сметки.

— Смятам да прибавя още едно пъстро перо към шапката на предприятия Флечър.

— С гащите ли?

— Луксозно бельо, скъпи. — Почти останала без дъх, тя си закопча черния сутиен без презрамки. — Гащи можеш да си купиш навсякъде.

— Точно така. Само мога да ти кажа, че двамата със Сила, макар и непрофесионално, много харесахме мострите, които изпрати. Най-много ми хареса онова нещо с червените сърчица.

— И аз си мислех, че ще ти хареса. — Натали се напъха в роклята и я подръпна на бедрата. — Наближава денят на Свети Валентин и трябва да се замислиш да ѝ подариш пенъоар към онова нещо.

— Пиши го на сметката ми. Пази се, Нат.

— Така и смятам да направя. Ако имам късмет, ще се видим другия месец. Ще дойда да проверя магазините в Денвър.

— Стаята ти чака, когато и да дойдеш. И ние също. Обичам те.

— И аз те обичам. Чао.

Тя затвори, като просто пусна телефона на леглото, за да вдигне ципа на роклята си. Дрехата не беше много целомъдрена, помисли си Натали, когато се обърна към огледалото. Не по начина, по който обгръщаше раменете ѝ и подчертаваше бюста ѝ.

Необуздана? Тя отметна глава назад. Сега ще види той!

Телефонът отново звънна и Натали изруга недоволно. Направи се, че не чува първия звън и посегна към четката за коса. На третото позвъняване се предаде и пристъпи към апарата.

— Ало?

Чу се забързано дишане и приглушен кикот.

— Ало? Има ли някой?

— Полунощ...

— Какво? — Съвсем разсеяно тя отнесе слушалката до тоалетката, за да си избере бижута. — Извинете, не ви разбрах.

— Полунощ. Часът на вещиците. Чакай и гледай...

Когато от другата страна затвориха, Натали също прекъсна, поклати глава и остави телефона. Всякакви луди ги има.

— Използвай телефонния си секретар, Натали — нареди тя на себе си. — Нали затова си го сложила.

Погледна към часовника и отново изруга. Забрави за обаждането още докато слизаше, и подкара с пълна газ. Не можеше да си позволи да закъснее.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Натали пристигна в „При Робер“ точно в осем. Четиризвездният френски ресторант с цветни тапети и осветени със свещи кътчета ѝ стана любим още в началото, след като се премести в Урбана. Щом пристъпеше вътре, я обземаше чувство на спокойствие и непринуденост. Едва бе оставила палтото си на гардероб, когато метрдотелът я посрещна.

Целуна ѝ ръка и се усмихна.

— Ах, мадмоазел Флечър... Истинско удоволствие, както обикновено. Не знаех, че ще вечеряте при нас тази вечер.

— Имам среща, Андре. С господин Пиасецки.

— Пи... — Свил вежди, Андре преглеждаше книгата за резервации и си повтаряше името. — А, да, маса за двама, за осем часа. Пизеки.

— Почти успяхте — измърмори тя.

— Приятелят ви още не е дошъл, мадмоазел. Позволете да ви отведа до масата ви. — С няколко бързи и нетърпящи възражение промени Андре премести резервацията на Райън така, че да е напълно по вкуса на любимата му клиентка. От малката централна маса, покрай която минаваха всички, Натали бе настанена в предпочитаното закътано сепаре.

— Благодаря, Андре. — Почувствала се като у дома си, тя се отпусна и въздъхна. Щом пхна крака под масата, побърза да изхлузи обувките си.

— Както винаги, удоволствието е мое. Ще желаете ли нещо за пиене, докато чакате?

— Чаша шампанско, благодаря. Както обикновено.

— Разбира си. Веднага. И, мадмоазел, ако позволите малка нескромност, омарът „Робер“ тази вечер е... — Той целуна върховете на пръстите си.

— Ще имам предвид.

Докато чакаше, Натали извади бележника, в който отбелязваше ангажиментите си, и започна да записва задачите за следващия ден. Почти бе привършила шампанското, когато Рай се приближи до масата. Тя дори не вдигна поглед.

— Добре че не съм пожар.

— Никога не закъснявам за пожар. — Той седна и за момент двамата се загледаха преценяващо.

Значи има и костюм, помисли си Натали. И изглежда добре в него. Тъмно сако, колосана бяла риза, дискретна сива вратовръзка. Въпреки че косата му не бе внимателно сресана, видът му бе много по-изискан, отколкото бе очаквала.

— Обличам го на погребения — каза Рай, прочел мислите й.

Тя само повдигна едната си вежда.

— Това, значи, определя настроението за вечерта или греша?

— Ти избра мястото — напомни й той. Огледа ресторанта. Ненатрапчива изисканост, помисли си Райън. Съвсем незабележима украса и характерна атмосфера — точно както бе очаквал. — И как е храната тук?

— Превъзходна.

— Мадмоазел Флечър! — Самият Робер, дребен, възпълен, в смокинг се спря до масата, за да целуне ръка на Натали. — Биенвеню... — започна той.

Рай се отпусна назад, извади цигара и ги загледа, докато двамата си бърбреха на френски. Тя го говореше като роден език. Бе очаквал и това.

— Шампанско за мадмоазел — обърна се Робер към келнера. — А за вас, мосю?

— Бира — отвърна Рай. — Американска, ако имате.

— Разбира се. — Робер заситни към кухнята, за да накара главния готвач да побърза.

— Е, Безкрайни крака, доказва това, което искаше.

— Моля?

— Колко не на място ще бъда в модерен френски ресторант, където собственикът ти целува кокалчетата на ръката и разпитва за семейството ти.

— Не разбирам за какво... — Натали се намръщи, докато посягаше към чашата си. — Как разбра, че пита за семейството ми?

— Баба ми е канадка от френската част. Говоря езика не по зле от теб, въпреки че акцентът ми не е толкова чист. — Той издуха дима от цигарата и ѝ се усмихна. — Не съм те причислил към снобите, Натали.

— Изобщо не съм снобка. — Тя обидено остави чашата, а раменете ѝ се стегнаха. Тъй като Рай продължаваше да се усмихва, у нея се загнезди чувство на вина. — Може би исках да те накарам да се почувстваш малко неудобно — въздъхна младата жена и се предаде. — Добре де, много неудобно. Ти ме подразни.

— Много повече от това. — Той наклони глава и я погледна продължително и бавно. Изглеждаше така, че всеки мъж би паднал на колене. Черната рокля подчертаваше сметаново бледата кожа, а гладката руса коса обрамчваше лицето ѝ. Огромни тъмнозелени очи и червени устни.

О, да, реши Рай. Всеки би паднал на колене.

Нервите ѝ се опънаха, а той продължаваше да я гледа.

— Някакъв проблем ли има?

— Никакъв. Нарочно ли облече тази рокля, за да се почувствам неудобно?

— Да.

Рай взе менюто.

— И успя. Как са пържолите тук?

Успокой се, нареди си Натали. Очевидно се опитваше да я подлуди.

— Никъде в целия град не правят по-хубави, въпреки че аз предпочитам морските специалитети.

Нацупи се малко, докато разглеждаше менюто. Вечерта не тръгна така, както бе предвидила. Не само че той четеше в нея като в отворена книга, а вече бе успял да извърти нещата така, че тя да изглежда глупаво. Опитай отново, каза си Натали и се постара.

След като поръчаха, тя си пое дълбоко дъх.

— След като сме вече тук, предлагам да сключим примирие.

— Да не би да сме били във война?

— Нека просто да прекараме приятно. — Натали отново взе чашата шампанско и отпи. Все пак бе специалистка в преговорите и дипломатията. — Да започнем с очевидното. Името ти. Ирландско лично име, източноевропейска фамилия.

— Майка ирландка, баща — поляк.

— И баба канадка от френската част.

— По майчина линия. Другата ми баба е шотландка.

— А ти какъв си?

— Типично американско момче. Ръцете ти са изящни. — Рай пое ръката ѝ и я изненада, като прокара пръсти по нейните. — Отиват на името ти. Има финес, класа.

— Хм. — След като си издърпа ръката, тя прочисти гърлото си и отдели неестествено много внимание, за да намаже масло върху препечената филийка. — Каза, че си трето поколение пожарникар в отдела.

— Нервна ли ставаш, когато те докосвам?

— Да. Нека нещата си останат по-простички.

— Защо?

Тъй като нямаше готов отговор, Натали въздъхна с облекчение, когато сервираха ордьоврите.

— Сигурно винаги си искал да станеш огнеборец.

Е, добре, реши той, за момента ще следват нейното темпо.

— Разбира се. Буквално израснах в колата на екип деветнадесет, където работеше татко.

— Сигурно близките ти са настоявали?

— Не. А при теб?

— При мен ли?

— Традицията на семейство Флечър. Огромен бизнес, корпоративни офиси. — Рай повдигна едната си вежда. — Семейството настоява.

— И още как — отвърна тя и се усмихна. — Неумолимост, непреклонност, решителност. И то все от моя страна. — Очите ѝ искряха развеселени. — Винаги се е предполагало, че брат ми Бойд ще поеме юздите. Само че двамата с него имахме различни идеи за посоката. Затова той си сложи значка и запаса пистолет, а аз принудих родителите ми да ме приемат за очевидния наследник.

— Те не се ли възпротивиха?

— Не, не много. Бързо разбраха, че не се шегувам. И че съм сериозна. — Тя лапна последна хапка от своите миди „Сен Жак“ и предложи останалите на Рай. — Обичам бизнеса, задвижването на колелото, договарянията, документацията, съвещанията. А и тази нова компания. Тя е изцяло моя.

— Каталогът ти се превърна в хит в управлението.

Беше ѝ весело и много приятно.

— Така ли?

— Много от мъжете имат съпруги или приятелки. Просто ти помагам да получиш още няколко поръчки.

— Много мило от твоя страна. — Натали го погледна над ръба на чашата. — Ами ти? Няма ли да направиш поръчка?

— Нямам нито жена, нито приятелка. — Опушените му очи отново погалиха лицето ѝ. — Засега.

— Но си имал. Жена.

— За кратко.

— Извинявай. Просто любопитствах.

— Няма проблем. — Той сви рамене и допи бирата. — Това е минало. Било е преди десет години. Може да се каже, че ѝ хареса униформата, а след това реши, че не може да приеме часовете, в които я нося.

— Деца?

— Не. — За това съжаляваше и понякога се чудеше дали чувството ще отmine. — Бяхме заедно само две години. После се хвана с водопроводчика и се преместиха в предградията. — Рай се пресегна и прокара пръст от едната страна на врата ѝ до извивката на рамото. — Започвам да си мисля, че раменете ти ми харесват колкото и краката. — Очите им се срещнаха. — Май и всичко останало.

— Очарователен комплимент. — Тя не се остави на желанието да се отдръпне, ала премина от шампанско на вода. Внезапно устата ѝ пресъхна като в пустиня. — Не смяташ ли, че обстоятелствата налагат спазването на известно професионално разстояние?

— Не. Ако смятах, че имаш нещо общо с причиняването на пожара, може би. — Харесваше му да наблюдава как очите ѝ хвърлят искри и се присвиват, когато е натиснал подходящото копче. — Както се оказва, мога чудесно да си върша работата, но не мога да не се чудя какво ли би било да те любя.

Пулсът ѝ се ускори и прескочи няколко удара. Използва времето, докато сервира ордъворите, за да се успокои.

— По-добре се съсредоточи върху първото. Всъщност, ако можеш да ми донесеш текущата...

— Няма смисъл да говорим по работа в тази обстановка. — Сви рамене веднага след тези думи. — Накратко, говорим за умишлен палеж, за участието на подпалвач. Мотивът може да е отмъщение, пари, чист вандализъм, злоба. Или някой перко.

— Пироман... — Това ѝ допадна най-много, защото тук липсваше лично отношение. — И как се справяш с такива?

— Първо, трябва да си непредубеден. В много случаи и хората, и медиите започват да крещат „пироман“, когато има няколко последователни пожара. Дори и да изглеждат привидно свързани, невинаги е така.

— Ала често са прави.

— И също толкова често е много по-просто. Някой подпалва десет-дванадесет коли, защото се е вкиснал за нещо.

— Значи не трябва да се правят прибързани заключения.

— Точно така.

— Но ако *някой наистина* е с душевно разстройство?

— Психиатрите са тези, които дават обясненията. Може ли да опитам това?

— М? О, да. — Натали побутна чинията си към него, за да може той да пробва омара. — Работиш ли с психиатри?

— Те не се намесват, докато подпалвачът не бъде подведен под отговорност. Страхотно — добави Рай и кимна към чинията ѝ. — Ала това може да стане чак след няколко пожара, след месеци разследване. Могат дори да хвърлят вината на майката. Установяват, че му е обръщала прекалено много внимание. Или пък че бащата не му е обръщал достатъчно. Знаеш как е.

Развеселена и заинтригувана, тя отрязва парче омар и го прехвърли в чинията му.

— Нямах много високо мнение за психиатрията, а?

— Не съм казал подобно нещо. Просто не съм съгласен да се обвинява друг, след като ти си извършил престъплението.

— Сега вече говориш като брат ми.

— Той сигурно е добро ченге. Искаш ли малко пържола?

— Не, благодаря. — Също като булдог, Натали продължи да разнищва темата. — А ти, като огнеборец не трябва ли да знаеш нещичко за психологията на подпалвача?

Рай дъвчеше пържолата и махна с ръка за нова бира.

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Интересно ми е. Особено сега.

— Добре. Следва кратък урок. Можеш да разделиш подпалвачите на четири групи. Тези с психически отклонения, психопати, невротичи и социопати. В повечето случаи отделните групи се припокриват, но това е обичайното им разделяне. Психоневротичите и невротичите са пиромани.

— Не са ли всички такива?

— Не. Истинският пироман се среща много по-рядко, отколкото хората си мислят. При него това е подтик, който е неконтролируем. Той *изпитва нужда* да пали. Когато го обземе желание, пироманът му се отдава, независимо от времето и мястото. Не се замисля дали да се крие или да избяга, и затова лесно може да бъде заловен.

— Все си мислех, че пироман е по-скоро общ термин. — Тя посегна да намести косата си зад ухото.

Рай я спря, като задържа пръстите си върху нейните.

— Приятно ми е да гледам лицето ти, докато си говорим. — Ръката му беше върху нейната и той я дръпна внимателно на масата. — Приятно ми е да те докосвам, докато си говорим.

За десет секунди се възцари мълчание.

— Ала ти не говориш — изтъкна Натали.

— Понякога ми е приятно само да гледам. Приблужи се за минутка.

Тя позна блясъка в очите му и усети собствената си реакция на този блясък. А също и към него. Нарочно се отдръпна.

— Няма. Вие сте опасен мъж, инспекторе.

— Благодаря. Защо не се прибереш вкъщи с мен, Натали?

Тя въздъхна дълбоко и приглушено.

— А също и прекалено прям.

— Жена като теб може да има любовни стихове и напудрено ухажване по всяко време, когато пожелае. — Рай нито познаваше тези неща, нито вярваше в тях. — Може да ти се прииска да опиташ нещо по-различно.

— Това определено беше първично — съгласи се Натали. — Мисля, че няма да се откажем от едно кафе.

Той махна на келнера.

— Не ми отговори на въпроса.

— Не, не отговорих. А отговорът е не. — Тя изчака да сервират и Рай да поръча кафе. — Въпреки че между нас има някакво първично привличане, мисля, че не е разумно да продължаваме. И двамата сме отдадени на кариерите си, а сме и пълни противоположности като личности и начин на живот. Въпреки че отношенията между нас бяха много кратки и разтърсващи, мисля, че е повече от очевидно, че нямаме нищо общо. Ние с теб сме, както се казва в бизнеса, лош риск.

В продължение на цяла една минута той просто я гледаше, сякаш обмисляше чутото.

— Има смисъл.

Мускулите на стомаха ѝ се отпуснаха. Натали дори му се усмихна, докато повдигаше чашката кафе към устата си.

— Добре, значи сме съгласни, че...

— Не съм казал, че съм съгласен — изтъкна Рай. — Казах, че в думите ти има смисъл. — Запали си цигара, а очите му не се откъсваха от нейните над пламъка. — Мислих за теб, Натали. И трябва да ти призная, че не ми хареса много начина, по който ме караш да се чувствам. Непрекъснато съм разсеян, раздразнен и не си намирам място.

Тя наклони глава.

— Много се радвам, че изяснихме въпроса — каза безизразно.

— Все едно че ми забиваш един в корема, когато ми говориш така. Графинята се обърна към слугата. — Той поклати глава и дръпна от цигарата. — Сигурно изпитваш някакво перверзно удоволствие. Както и да е, не ми харесва. А и не съм съвсем сигурен, че те харесвам. — Очите му се присвиха, ала искриците в тях спряха острата забележка, която бе на устата ѝ. — Само че никога през живота си не съм желал друга толкова силно. Това е проблемът.

— Проблемът си е твой — едва успя да каже Натали.

— Проблемът е наш. Носи ми се славата на изключително упорит човек.

Тя остави внимателно чашката, преди да се бе изплъзнала от омекналите ѝ пръсти.

— Рай, мислех си, че едно простичко „не“ ще ти бъде достатъчно.

— И аз така си мислех. — Той сви рамене. — Нямам логично обяснение. Още от мига, в който те видях замръзнала при горящия

склад, не мога да те изхвърля от главата си. Направих грешка, когато те целунах днес следобед. Мислех си, че след като го сторя, всичко ще си дойде на мястото и случаят ще бъде приключен.

Рай се приближи толкова бързо и гъвкаво, че не ѝ остана време дори да мигне, преди да усети горещите му, твърди устни върху своите. Вдигна ръка към рамото му напълно замаяна и пръстите ѝ се впиха в него и го задържаха, докато се оставяше на новата вълна от възбуда.

— Сбърках. — Той се отдръпна. — Случаят не е приключен и проблемът е наш.

— Да — въздъхна накъсано Натали. Здравият разум не успя да се пребори с мигновената ѝ примитивна реакция при допира му. Рай я докосна, а тя го желаше. Всичко бе ужасяващо простишко. Но здравият разум си оставаше последната ѝ защита. — Нищо няма да излезе от това. Направо е смешно да си въобразяваме друго. Не съм готова да се впусна в една връзка единствено заради първичната животинска похот.

— Виждаш ли? Все пак имаме нещо общо. — Въпреки че целувката го бе разтърсила до болка, той ѝ се усмихна. — Говоря за страстта.

През смях Натали отметна косата си от лицето.

— О, трябва да се откъсна от теб за малко и да обмисля възможностите.

— Това не е сделка, госпожице Флечър.

Погледна го отново и ѝ се прииска да бе далече, поне малко подалече, за да може да помисли ясно.

— Никога не вземам решение, без да преценя всички възможности.

— Печалбите и загубите ли?

Тя уморено поклати глава.

— Може и така да се каже. Наречи го риск и възвръщаемост. Интимните връзки никога не са били силната ми страна. Такъв е бил изборът ми. Ако ще имам връзка, колкото и да е кратка, изборът пак трябва да е мой.

— Звучи напълно справедливо. Искаш ли да изготвя някой и друг prospect?

— Не се преструвай, Рай. — В този момент усети, че го бе подразнила и му се усмихна. — Ала аз, разбира се, ще отделя на проспекта необходимото внимание. — Реши да си поиграе с него и подпря брадичка на дланите си, приведе се напред и плъзна поглед по лицето му. — Ти си много привлекателен мъж, по един доста грубоват и необуздан начин.

Той се размърда и дръпна силно от цигарата си.

— Много ти благодаря.

— Наистина няма защо. — Така, помисли си Натали, значи има начин да го накарам да се почувства неудобно. — Малка трапчинка на брадата, изразени скули, слабо лице, тъмни сексапилни очи. — Устните ѝ се извиха, когато забеляза, че Рай присви очи. — А и косата, доста буйна! Мускулесто тяло, корав мъж.

Изпълнен с нетърпение, той загаси цигарата.

— Какво целиш, Натали?

— Просто използвам твоите методи. Да, ти си доста привлекателно парче. Не са ли това твои думи? Опасен, динамичен. Също като Немезис.

Рай се намръщи.

— Я стига!

Смехът ѝ прозвуча топъл и дълбок.

— Защо? Има доста общи черти между теб и тайнствения блюстител на справедливостта в Урбана. И двамата си имате собствени планове, собствен доста грубоват стил на работа. Той се бори с престъпленията, появява се и изчезва като дим. Връзката между двама ви е доста интересна. Дори започвам да се чудя дали ти не си Немезис, като изключим, че той е доста романтична фигура. А тук, инспекторе, приликата изчезва. — Тя отметна коса назад и се разсмя. — Май нямаш какво да кажеш. Не очаквах, че ще е толкова лесно да отбележа точки срещу теб.

Може и да бе отбелязала точка, но играта не бе свършила. Рай хвана брадичката ѝ с ръка и я задържа здраво близо до себе си, без да я пуска, дори и след като очите ѝ бяха спрели игривия си танц.

— Мисля, че мога да се справя, ако искаш да се отнасяш с мен като с предмет. Само ми обещавай, че на сутринта ще проявиш уважение.

— Не.

— Вие сте непреклонна жена, госпожица Флечър. Добре, задраскай уважението. А какво би казала за страхопочитание?

— Ще си помисля. Когато има смисъл от него. А сега, защо не поискаме сметката? Става късно.

Когато донесоха сметката, Натали по навик посегна към нея, леко притеснена. Рай побутна ръката ѝ и взе листа.

— Рай, нямах предвид ти да плащаш. — Напълно объркана, тя го гледаше как изважда кредитната си карта. Много добре знаеше колко струва една вечеря в „При Робер“, а също толкова добре знаеше каква е заплата на държавните служители. — Честна дума. Аз предложих да дойдем тук.

— Млъквай, Натали. — Той не забрави бакшиша и подписа отрязъка.

— Сега се чувствам виновна. По дяволите, и двамата знаем, че избрах това място, за да ти натрия носа. Нека поне разделим сметката.

Рай си прибра портфейла.

— Не. — Измъкна се от сепарето и ѝ подаде ръка. — Не се притеснявай — каза сухо. — Ще ми останат пари за наема този месец. Може би.

— Просто се инатиш — измърмори тя.

— Къде ти е номерът на палтото?

Мъжкото его, помисли си Натали и въздъхна с отвращение, докато вдеше номерчето от чантата. Каза лека нощ на Андре и Робер, преди Рай да ѝ задържи палтото.

— Да те изпратя ли? — попита я той.

— Не, с кола съм.

— Чудесно. Аз съм без. Можеш ли да ме закараш?

Тя погледна подозрително през рамо, когато излязоха вън.

— Ако това е някакъв опит за машинация, отсега ти казвам, че няма да стане.

— Добре тогава. Ще си взема такси. — Рай огледа улицата. — Ако успея да намеря — добави той. — Мирише на сняг.

От устата ѝ излизаше пара.

— Паркирала съм зад ъгъла. Къде да те закарам?

— На Двадесет и втора, между Седма и Осма.

— Чудесно. — По-далече едва ли можеше да бъде. — Ала първо трябва да се отбия в магазина.

— Кой магазин? — Рай плъзна ръка около талията ѝ за свое удоволствие и за да я предпази от студа.

— Моят магазин. Днес са поставяли мокетите, а преди вечеря не ми остана време да се отбия. Тъй като е по средата между твоя и моя апартамент, нека първо да спрем там.

— Не съм си представял, че изпълнителните директори ходят да проверяват мокетите почти в полунощ.

— Аз ги проверявам. — Натали се усмихна мило. — Ако кажеш, че не ти е удобно, с удоволствие ще те оставя на автобусната спирка.

— Много благодаря. — Той я изчака да отключи колата. — Имаш ли вече стока в магазина?

— Около двадесет процента от това, което ни трябва за откриването. Можеш да поразгледаш.

Рай влезе в колата.

— Надявах се да го кажеш.

Тя шофираше добре. Не че това го изненада. От всичко видно, той вече предполагаше, че Натали Флечър върши нещата с прецизна безупречност. Само фактът, че подходящата дума, подходящият поглед, в подходящия момент могат да я разтърсят и да предизвикат бледа руменина по бузите ѝ, я правеше човешко същество. И то изключително привлекателно.

— Винаги ли си живял в Урбана? — попита тя и машинално посегна да включи радиото.

— Да. Харесва ми.

— И на мен. — Натали обичаше движението в града, шума, тълпите. — От години имаме вложения тук, но никога не бях живяла в Урбана.

— А къде?

— Главно в Колорадо Спрингс. Там ни е централата, и къщата, и бизнесът. Обичам Изтока. — Сега улиците бяха тъмни, а вятърът свистеше из каньоните, образувани от извисяващите се сгради. — Обичам градовете на изток, харесвам начина на живот, всички струпани на едно място, как се впускат насам-натам.

— И никакви западняшки забележки за пренаселеността или огромната престъпност?

— Нали не си забравил, че предприятията Флечър са започнали с недвижими имоти? Колкото по-голямо е населението, толкова по-

голямо е търсенето на жилища. А що се отнася до престъпността... — Тя сви рамене. — Полицията тук си върши работата. Да не забравяме и Немезис.

— Интересуваш се от него.

— Кой не се интересува? Естествено, като сестра на капитан от полицията, бих добавила, че не одобрявам цивилни да вършат полицейската работа.

— Защо не? Той изглежда добре си върши работата. Нямам нищо против да е на моя страна. — Рай се намръщи, когато Натали спря на един светофар. Улиците тук бяха почти празни, с тъмни пресечки и тесни странични алеи. — Често ли се движиш така, съвсем сама?

— Когато се налага.

— Защо не си вземеш шофьор?

— Обичам да карам сама. — Тя го стрелна с поглед тъкмо когато просветна зелено. — Нали няма да ставаш банален и да ми изнесеш лекция за опасностите, които грозят сама жена в града...

— Не навсякъде са музеи и френски ресторанти.

— Рай, аз съм голямо момиче. Живяла съм сама в Париж, Банкок, Лондон и Бон, а и в други градове. Мисля, че мога да се оправя в Урбана.

— Ченгетата и твоят приятел Немезис не могат да са навсякъде — изтъкна той.

— Всяка жена, която има по-голям брат, знае как да свали един мъж на колене — отвърна игриво Натали. — А съм била и на курс по самоотбрана.

— Сигурно това ще накара всички мошеници в града да се разтреперят.

Без да обръща внимание на сарказма му, тя паркира до тротоара и изключи двигателя.

— Пристигнахме.

Бързият прилив на гордост се надигна щом слезе от колата и застана пред сградата. Нейната сграда.

— Е, как ти се струва?

Беше изтънчена и женствена, също като собственичката. Всичко бе в мрамор и стъкло, а на огромните витрини се виждаше изписано логото на „Дамски избор“ върху златно листо. Входната врата бе

скосено стъкло, украсено с розетки, които отразяваха светлината на улицата.

Красиво е, помисли си Рай. Непрактично. Скъпо.

— Изглежда добре.

— Тъй като това ще е водещият ни магазин, исках да впечатлява, да има класа и... — Натали прокара пръст по украсата. — Да загатва за еротика. — Тя се справи със заключалките.

Яки, отбеляза доволно той. Стабилни.

Щом влезе, Натали спря, за да набере кода на компютризираната охранителна система. Младата жена пусна светлините и отново заключи входната врата.

— Отлично — кимна тя доволно към пурпурните мокети.

Стените бяха кремави, прясно боядисани. Извито канапе двойка и блестяща масичка за чай бяха поставени в един от ъглите, за да могат клиентите да си починат и да обмислят покупките си. Стелажите бяха монтирани в ниши. Натали вече си ги представяше пълни с коприна и дантела в пастелни, в смели искрящи цветове и в бяло и кремаво.

— По-голямата част от стоката още не е изнесена. Управителят и персоналът ще се погрижат тази седмица. И за витрината. Имаме страхотен пенъор с брокат. Той ще бъде в центъра.

Рай пристъпи към един от безличните манекени и прокара пръст по камизола в нефритен цвят. Същият като очите на Натали, помисли си той.

— И колко струва нещо такова?

— Ами-и-и... — Тя сама пресметна цената. Коприна, речни перли по бюстието. — Сигурно около сто и петдесет.

— Сто и петдесет? Долара? — Рай поклати отворен глава. — Едно леко подръпване и ще се превърне в парцал.

Натали веднага настръхна.

— Стоката ни е от най-добро качество. Сигурно ще може да устои на конкуренцията на обикновеното бельо.

— Скъпа, малък номер като този не е нормален — изви вежда той. — Не е ли твой номер?

— Мечтай си, Пиасецки. — Тя метна палтото върху малкото канапе. — Идеята на луксозното бельо е да има стил, качествена материя. Блясъкът на коприната, привлекателността на дантелата.

Нашето белъо има за цел да накара жените да се чувстват привлекателни и да усещат, че са глезени.

— А на мен ми се струва, че целта е да накара един мъж да падне на колене.

— Няма да го заболи — отвърна веднага Натали. — Огледай наоколо, ако искаш. Ще изтичам до горе, за да проверя няколко фактури, докато сме тук. Няма да се забавя повече от пет минути.

— Идвам с теб. Офис ли имаш горе? — попита Рай, докато вървяха към белите стълби.

— Само офиса на управителя. Там ще има още стока и пробните. Има и отдел за булки. Специално белъо за под сватбени рокли, за медения месец. Щом разработим...

Тя спря, когато той я сграбчи за ръката.

— Тихо!

— Какво...

— Тихо — повтори Рай. Не се чуваше. Още не. Ала успя да улови миризмата. Усещаше се едва-едва. — Тук има ли пожарогасител?

— Разбира се. В складчето до офиса. — Натали го подръпна за ръката. — Какво има? Да не си решил да ме глобиш за нарушение на противопожарните изисквания?

— Излизай вън!

Тя зяпна изумена след него, когато той се втурна към задната част на магазина.

Не можеше да не признае, че Натали бе организирана жена. Откри пожарогасителя точно където му беше мястото според противопожарните изисквания. Виждаше се веднага в претъркания малък склад.

— Какво ще правиш с това? — попита тя, когато Рай се върна.

— Казах ти да излезеш! Има пожар.

— По... — Той бе на средата на стълбите, когато Натали се втурна след него. — Невъзможно. Как разбра? Няма нищо...

— Газ — тросна се Рай. — Дим.

Искаше да му каже, че си въобразява, но сама го усети.

— Рай...

Той изруга и изрита настрани хартиените ленти и кибритените клечки. Все още не бяха успели да се разгорят, ала Рай веднага

забеляза къде водят. Лъскавата бяла врата бе затворена, но димът бавно се стелеше под нея.

Опипа вратата и прецени топлината ѝ. Изви рязко глава към Натали. Очите му бяха студени.

— Вън — повтори той. — Махни се.

Викът ѝ замря в гърлото, когато Рай отвори вратата с ритник. Пламъците веднага изскочиха навън. Той влезе право в огъня.

ПЕТА ГЛАВА

Всичко бе като в сън. Като истински кошмар. Натали стоеше неспособна да помръдне, а пламъците ближеха касата на вратата. Рай пристъпи напред, за да ги посрещне. В един миг той изчезна в дима и пожара и сърцето ѝ сякаш спря, ударите му престанаха да звучат. Паниката, която го бе накарала да замре, сега отново го събуди за живот. Когато се втурна след мъжа, в главата ѝ отекуваше ехото от пулса.

Виждаше Райън как се опитва да задуши пламъците, които се стрелкаха по пода и доволно глождеха основата на стените. Навсякъде се стелеше дим и очите ѝ се подлютиха, а дробовете започнаха да парят. Също като безстрашен войн, той предизвикваше стихията, противопоставяше ѝ се. С истински ужас Натали забеляза как огънят отвърща на ударите и бавно настъпва по ръката му.

В този момент тя изпищя и се втурна напред, за да задуши дима, който излизаше от гърба му. Рай се обърна към нея, вбесен, че я вижда зад себе си.

— Гориш — едва успя да изрече думата Натали. — За бога, Рай! Остави го!

— Дръпни се.

С един замах той потуши пламъците, които бяха започнали да обвиват бюрото. Знаеше, че документите, оставени отгоре, сигурно щяха да подхранят огъня. Напълно съсредоточено Рай се обърна, за да се заеме с тлеещия перваз на паркета, тъй като прецизно резбованият му кант димеше.

— Вземи — тикна той пожарогасителя в ръцете ѝ. Основният огън бе угасен, но по-малките все още блещукаха. Почти беше успял. От ужаса в очите ѝ Рай позна, че тя не разбира, че на чудовището му остава много малко. — Използвай го — нареди той и с една крачка бе до горящите пердета. Смъкна ги със замах. Знаеше, че болката ще дойде по-късно. Беше се сражавал с огъня с голи ръце.

Когато тлеещите, пропити с дим дантели заприличаха на дрипи, Рай издърпа пожарогасителя от треперещите ѝ ръце и довърши последните искри.

— Началото му не беше много обещаващо. — Якето му още димеше. Той го смъкна от гърба си и го захвърли на една страна. — Нямаше да напредне толкова много, ако наоколо не го чакаха всички тези леснозапалими неща. — Остави почти празния пожарогасител. — Загасен е. — Въпреки това провери стаята, разрита унищожените завеси, да не би да бе останала някоя скрита искра, която изчаква, за да лумне отново. — Загасен е — повтори Рай и я побутна към вратата. — Слизай долу.

Натали се олюля и едва не падна на колене. Внезапен пристъп на кашлица почти я парализира. Стомахът ѝ се разбунтува и всичко ѝ се завъртя пред очите.

Почти припаднала, тя се подпря с ръка на стената и си наложи да диша дълбоко.

— По дяволите, Натали. — С едно движение той я пое на ръце. Понесе я през гъстия дим надолу по елегантните стълби. — Казах ти да излезеш. Никога ли не слушаш?

Тя се опита да каже нещо, ала пристъпът на кашлицата отново я обзе. Струваше ѝ се, че се носи по вода. Въпреки че Рай я положи върху хладните възглавници на малкото канапе, пред нея всичко плуваше.

Той я ругаеше. Гласът му долиташе далечен и безопасен. Само да успее да си поема дъх, мислеше тя, един-единствен път, за да успокоя горящото си гърло.

Видя как очите ѝ се обръщат. Разтърси я грубо и натисна главата ѝ между коленете.

— Да не си посмяла да припаднеш в ръцете ми! — Гласът му бе рязък, а ръката му лежеше на тила ѝ. — Стегни се, дишай бавно. Чуваш ли ме?

Натали кимна едва-едва. Рай я остави, а след това тя усети студен свеж въздух по лицето си и се разтрепери. След като закрепил входната врата да остане отворена, той се върна и заразтрива гърба ѝ.

Беше го уплашила, и то много. Затова, за да се пребори със страха, постъпи съвсем естествено — разкрещя ѝ се.

— Това, което направи, беше глупаво и безсмислено! Имаш късмет, че се отърва с прилошаване и че си нагълтала малко дим. Казах ти да излезеш.

— Но ти влезе. — Натали се намръщи, когато думите задраскаха раздразненото ѝ гърло. — Ти влезе там.

— Аз имам опит. А ти — не. — Дръпна я да седне и я огледа внимателно. Лицето ѝ бе мъртвешко бледо под петната от размазани сажди, ала очите ѝ се бяха прояснили. — Гади ли ти се? — попита Рай.

— Не. — Притисна основата на дланите си към смъдящите си очи. — Вече не.

— Вие ли ти се свят?

— Не.

Гласът ѝ бе дрезгав и напрегнат. Можеше да си представи как усеща гърлото си, сякаш бе опърлено с нажежена маша.

— Тук някъде има ли вода? Ще ти донеса.

— Добре съм. — Тя отпусна ръце и остави главата си да се облегне назад на възглавниците. Гаденето и виенето на свят отминаваха, изместени от страха. — Всичко стана толкова бързо, толкова невероятно бързо. Сигурен ли си, че е изгасен?

— Работата ми е да съм сигурен. — Той се намръщи и хвана брадичката ѝ. Очите му се присвиха, докато оглеждаше лицето ѝ. — Ще те заведа в болница.

— Няма нужда да ходя в проклетата болница. — Без да сдържа лошото си настроение, Натали го побутна, но когато видя ръцете му, възкликна: — Рай, ръцете ти! — Сграбчи го за китките. — Ти си обгорен!

Той сведе поглед. Имаше червени ивици, някои от които приличаха на рани.

— Нищо важно.

Тя се разтрепери.

— Та ти гореше, видях как якето ти се подпали.

— То беше старо. Престани — нареди Рай, когато забеляза, че очите ѝ са плувнали в сълзи. — Недей! — Ако имаше нещо, което мразеше повече от пожарите, това бяха женските сълзи. Той изруга и притисна устни към нейните с надеждата, че това ще я накара да престане. Ръцете ѝ го обгърнаха и го изпълниха с удивление от силата и настойчивостта ѝ. Устните ѝ тръпнеха под неговите и Рай стана по-

нежен, за да я успокои. — По-добре ли се чувстваш? — прошепна той и я погали по косата.

— Всичко е наред — отвърна Натали и се насили сама да повярва на думите си. — В склада сигурно има комплект за първа помощ. Трябва да сложиш нещо на ръцете си.

— Не е кой знае какво... — подзе Рай, ала тя го побутна и се изправи.

— Трябва да направя нещо. По дяволите, трябва да направя нещо.

Натали се втурна напред. Объркан от държанието ѝ, той се изправи и отиде да заключи вратата. Трябваше пак да се качи горе, за да проветри офиса, но искаше тя да не му се пречка при предварителното разследване. Разхлаби вратовръзката си и разкопча яката на ризата си.

— Тук има някакъв мехлем — вече по-спокойна, Натали се върна с малкия комплект за първа помощ.

— Чудесно. — Прецени, че ако я остави да се погрижи за него, тя ще се почувства по-добре. Затова се отпусна назад, докато Натали пое ролята на медицинска сестра. Не можеше да не признае, че хладният мехлем и нежните ѝ пръсти го облекчиха.

— Имаш късмет, че не е по-зле. Беше истинска лудост да се втурнеш така в стаята.

Рай повдигна вежда.

— Пак заповядай.

Тя го погледна. Лицето му бе омазано в сажди, а очите му бяха почервенели от дима.

— Благодарна съм ти — каза тихо Натали. — Много съм ти задължена. Ала там имаше само вещи, Рай. Само вещи. — Тя отново извърна поглед и отмести тубата с мехлема. — Май трябва да ти купя нов костюм.

— Мразя костюми. — Той се размърда, изпълнен с неудобство, когато чу неравномерните ѝ хлипове. — Не започвай пак да плачеш. Ако искаш да ми благодариш, просто не плачи.

— Добре. — Натали подсмъркна без всякаква следа от изисканост и изтри лицето си с ръка. — Толкова се уплаших.

— Всичко свърши. — Рай я погали неумело по ръката. — Може ли да те оставя сама за минута? Искам да се кача, за да отворя

прозореца. Димът трябва да излезе.

— Ще дойда...

— Не, няма. Седни тук. — Той стана отново и я хвана здраво за рамото. — Моля те, остани тук.

Обърна се и я остави. Докато го нямаше, тя се опита да се съвземе. И да помисли. Когато Рай слезе, завари я седнала с ръце в скута.

— Същото е като в склада, нали? — Натали вдигна очи към неговите. — Начинът, по който е подпалено тук. Не можем да се преструваме, че е съвпадение.

— Не можем — отвърна той. — Същото е. Наистина не можем. Ще поговорим по-късно. Хайде да те откарам до вас.

— Аз съм...

Думите заседнаха в гърлото ѝ, когато Рай я изправи грубо.

— Ако още веднъж кажеш, че всичко е наред, ще те плесна. Лошо ти е, уплашена си и си се нагълтала с дим. Чуй какво ще направим. Закарвам те у вас. Ще съобщим за случая от телефона в напудрената ти кола. Ти си лягаш, а утре отиваш на лекар. Щом те прегледат, започваме да действаме.

— Престани да ми крещиш.

— Нямаше да се налага да крещя, ако слушаше. — Той грабна палтото ѝ. — Облечи го.

— Това тук е мое. Имам право да остана.

— Само че аз ще те изведа. — Той напъха едната ѝ ръка в палтото. — Ако не ти харесва, обеди се на надутите ти адвокати и ме съди.

— Няма нужда да се държиш така.

Рай понечи да изругае, но се спря. За да бъде сигурен в реакцията си, си пое дълбоко дъх.

— Натали, уморен съм. — Гласът му бе станал тих, говореше почти разумно. — Имам работа тук и няма да мога да я свърша, ако се мотаеш около мен. Моля те да ме разбереш.

Той беше прав и тя го знаеше. Обърна се и си взе чантата.

— Вземи колата. Ще се обадя да я приберат утре сутринта.

— Благодаря.

Натали му подаде ключовете и от колата, и от магазина.

— Утре ще дойда, Рай.

— Така си и помислих. — Той вдигна ръка и отри кокалчетата в брадичката ѝ. — Ей, опитай се да не се притесняваш. Аз съм най-добрият.

Тя почти успя да се усмихне.

— И на мен така ми казаха.

Беше почти осем сутринта на следващата сутрин, когато таксито остави Натали пред „Дамски избор“. Забеляза без изненада, че колата ѝ бе отпред, а емблемата на пожарния отдел се виждаше ясно на предното стъкло.

Вместо да натиска звънеца, тя извади резервните ключове, които сутринта взе от офиса, и влезе.

Не усети миризма на дим. Това ѝ донесе облекчение. Голяма част от нощта прекара в притеснения и изчисления на възможните загуби, ако наличната в магазина стока бе просмукала дима.

Първият етаж си беше спретнат и елегантен като предишната вечер. Ако Рай ѝ беше разрешил, щеше да се свърже с управителя и да поднови дейността, както обикновено.

Свали си палтото и ръкавиците и се отправи към втория етаж.

За Рай нощта се оказа дълга и изключително ползотворна. След като закара Натали, се отби до управлението, за да се преоблече и да си вземе инструментите. През нощта работи сам, точно както предпочиташе. Тъкмо запечатваше буркан с доказателства, когато тя пристигна.

— Добро утро, Безкрайни крака. — Клекнал на пода сред мръсотията, той дори не вдигна поглед.

Натали огледа стаята и въздъхна. Килимът бе мърляв и почернял. Изгорели парчета дървен праг бяха откъртени от ъглите и разпръснати. Елегантното бюро от началото на осемнайсети век бе почерняло и обгоряло, а завесите от ирландска дантела приличаха на купчина ненужни парцали.

Въпреки че прозорецът бе отворен и лекият вятър навяваше рехав сняг, въздухът бе натежал от миризмата на застоял пушек.

— Защо на следващия ден изглежда още по-зле?

— Не е толкова зле. Трябва малко боя и да се подреди.

Тя прокара пръст по тапета, нашарен с теменужки и рози. Беше го избрала сама, а сега е за изхвърляне, помисли си Натали.

— Лесно ти е да го кажеш.

— Да — съгласи се Рай и сложи стикер на буркана с доказателствата. — Сигурно си права. — Той вдигна поглед. Днес тя си бе вдигнала косата. Харесваше му така. Виждаха се ясно и линията на брадичката, и врата. Тази сутрин костюмът ѝ бе в наситено винено, доста строг. Сякаш дамата бе готова за бой. — Как спа?

— Учудващо добре, като се има предвид това тук. — Като се изключи вледеняващия кошмар, за който нямаше намерение да споменава. — А ти?

Рай изобщо не си беше лягал и сви рамене.

— Обади ли се на застрахователя?

— Ще се обадя, щом започнат работа. — Гласът ѝ стана похладен. — Отново ли ще искате показания, инспекторе?

За миг в очите му припламна раздразнение.

— Мисля, че няма да е необходимо. — Започна да прибира инструментите в кутията им. — До утре докладът ще е готов.

Натали затвори очи за момент.

— Извинявай. Не ти се сърдя на теб, Рай. Просто съм кисела.

— Няма нищо.

— Можеш ли... — Тя прекъсна думите си, когато чу, че някой се качва по стълбите. — Гейдж. — Насили се да се усмихне и протегна ръце към него, щом той влезе.

— Чух. — С бърз поглед прецени щетите. — Реших да мина и да видя дали не мога да помогна с нещо.

— Благодаря. — Целуна го леко по бузата и отново се извърна към Рай. Той бе останал клекнал, ала бе изключително заинтригуван, както ѝ се стори, също като звяр, готов за скок. — Гейдж Гътри, инспектор Райън Пиасецки.

— Чух, че добре си вършите работата.

След миг Рай се изправи и пое протегнатата от Гейдж ръка.

— И аз съм чувал същото за вас. — Рай се чувстваше на своя територия и огледа преценяващо другия мъж, когато се обърна към Натали. — Приятели ли сте?

— Да. Дори повече. — Тя наблюдаваше доволна как очите на Райън проблясват. — Ако успееш да проследиш връзката, Гейдж е

женен за сестрата на съпругата на брат ми.

Пламъкът в очите на Райън утихна и той отпусна рамене.

— Далечни роднини.

— Може и така да се каже. — Гейдж прецени обстановката бързо и точно, и реши да провери инспектора. — Подпалвачът тук същият ли е?

— Още не сме готови да даваме информация по случая.

— Прави се на тайнствен и официален — каза сухо Натали. — Неофициално — продължи тя, без да обръща внимание на мръщенето на Райън, — изглежда е същият. Когато дойдохме снощи...

— Била си тук? — прекъсна я Гейдж и сграбчи ръката ѝ. — Ти?

— Искях да проверя нещо. И слава богу. — Тя въздъхна и огледа стаята. — Можеше да е много по-зле. Случайно до мен беше и ветеран в борбите с пожарите.

Макар и малко, Гейдж се отпусна.

— Нямах работа из града сама посред нощ.

— М-да. — Рай си извади цигара. — Опитайте се да ѝ кажете.

Натали само повдигна едната си вежда.

— Ти обикаляш ли града сам посред нощ, Гейдж?

Той побутна бузата си с език. Само ако знаеше...

— Съвсем различно е. И не ми изнасяй лекции по равноправие — продължи Гейдж, преди Натали да бе успяла да каже нещо. — Аз съм за равноправието и го подкрепям. И в къщи. И на работа. Но на улицата става въпрос за най-обикновен здрав разум. Една жена не е просто цел.

— А-ха... — усмихна се мило тя. — А Дебора съгласна ли е с този твой начин на мислене?

Той изви устни.

— Не. И тя е твърдоглава като теб. — Разочарован, че е бил на другия край на града, когато Натали е имала нужда от него, Гейдж пъхна ръце в джобовете си. — Щом не мога да ти предложа друго, поне приеми помощта и персонала на „Гътри Интернешънъл“.

— Ще ти напомня това предложение, когато имам нужда. — Тя го погледна бързо и с надежда. — Дали ще можеш да използваш влиянието си и да спреш жена ти да не се обажда на брат ми и на Сила за това тук?

Той я погали по бузата.

— Няма начин. Май трябва да ти кажа, че тя говори с Алтия миналата седмица и ѝ разказа подробно какво е станало в склада.

Натали се предаде на умората и потри слепоочията си. Алтия Грейсън, бивша партньорка на брат ѝ в полицията, бе в напреднала бременност.

— Заобиколена съм от ченгета — измърмори тя. — Няма защо да тревожите Алтия в нейното състояние. Двамата с Колт трябва да си обръщат повече внимание един на друг.

— Винаги е проблем, когато толкова много хора се грижат за теб. Стой далече от празни сгради — добави Гейдж и я целуна. — Беше ми приятно да се запозная с вас, инспекторе.

— Да. До скоро.

— Предай целувки на Дебора и Ади — каза Натали, докато изпращаше Гейдж. — И престанете да се тревожите за мен.

— Първото става, за второто — няма начин.

— Кой е Ади? — попита Рай, преди още входната врата да се бе затворила зад Гейдж.

— А? О, бебето им. — Съвсем разсеяна, тя обиколи една обгоряла дупка в килима, за да огледа старинните шкафове, които използваше за папки. Успокои се, когато забеляза, че не бяха повредени. — Рай, наистина трябва да разнищим тази работа. Прекалено много хора се тормозят.

— Имаш доста близки. — Той се приближи до отворения прозорец и загаси цигарата. — Не мога да ускоря просто така нещата, за да се почувстват те по-добре. Послушай съвета на приятеля си. Не се мотай нощем по улиците и се пази от празни сгради.

— Не искам съвети, а отговори. Някой е нахлул тук снощи и се е опитал да ме подпали. Как е станало и защо?

— Добре, госпожице Флечър, мога да кажа как... — Райън приседна върху обгорялото бюро. — През нощта на двадесет и шести февруари инспектор Пиасецки и Натали Флечър, собственичка на сградата, откриват пожар.

— Рай...

Той вдигна ръка, за да я спре.

— След като Пиасецки и Флечър влизат в сградата, се качват към втория етаж и Пиасецки усеща миризмата на дим и бензин. Тогава Пиасецки нарежда на Флечър да напусне сградата. Тя пренебрегва

предупреждението, ако смея да добавя. В склада Пиасецки открива пожарогасител и започва да гаси пожара, обхванал офиса на втория етаж. Забелязва ленти от хартия, плат и клечки кибрит. Пожарът е загасен, без да причини значителни щети.

— Много добре знам каква беше последователността на събитията.

— Искаш доклад, това и получаваш. При проучване на останките, инспекторът стига до извода, че огънят е започнал приблизително на шейсет сантиметра от вратата. Използван е бензин. Нито инспекторът, нито полицейските служители са забелязали следи от влизане с взлом. Изводът е, че става въпрос за умишлен палеж.

Натали си пое бавно дъх.

— Сърдит си ми.

— Да, сърдит съм ти. Притискаш ме, Натали, а също и себе си. Искаш всичко да излезе наяве, защото хората се били притеснявали за теб, и защото искаш да си продадеш гащите и сутиените навреме. Само че пропускаш една малка, ала важна подробност.

— Нищо не пропускам. — Тя отново беше пребледняла и беше станала напрегната. — Опитвам се да не се страхувам. Не е много трудно да огледам нещата и да разбера, че някой прави това нарочно. Две мои сгради за две седмици. Не съм глупачка, Рай.

— Глупачка си, щом това не те плаши. Имаш враг. Но кой?

— Не знам — повиши глас Натали. — Ако знаех, щях ли да крия от теб? Току-що ми каза, че няма следи от взлом. Това означава, че човек, когото познавам, някой, който работи за мен, е влизал, за да подпали магазина.

— Бил е външен подпалвач.

— Какво?

— Професионалист — обясни Рай. — Не много добър, ала все пак професионалист. Някой е наел подпалвач за тази работа. Възможно е някой да го е пуснал или пък той сам е обезвредил охранителната система. Само че тук не е успял да довърши работата си и най-вероятно отново ще пробва.

Тя се сдържа да не потрепери.

— Много ме успокои. Това наистина е много успокояващо.

— Нямам за цел да те успокоявам. Искам да си нащрек. Колко човека работят за теб?

— В „Дамски избор“ ли? — Леко объркана, Натали отметна коса.
— Около шестстотин, мисля, в Урбана.

— Имаш ли списък на персонала?

— Ще взема.

— Искам го. Виж, ще прегледам данните в компютъра, за да проверя колко известни професионалисти имаме в района и кой използва подобна техника. Това ще е началото.

— Нали ще ме държиш в течение? По-голямата част от деня ще съм в офиса. Ако случайно се наложи да изляза, секретарката ми ще знае как да се свърже с мен.

Рай се изправи, приближи се до нея и обхвана лицето ѝ с ръце.

— Защо не си починеш един ден? Иди на пазар, изгледай един филм.

— Ти шегуваш ли се?

Той отпусна ръце и ги скри в джобовете си.

— Слушай, Натали, вече има още един човек, който се притеснява за теб. Разбираш ли ме?

— Мисля, че да — отвърна бавно тя. — Ще държим връзка, Рай. Само че имам много работа. — Усмихна се в опит да разведри обстановката. — Ще започна с наемането на фирма за почистване и дизайнери по интериора.

— Не и докато не ти кажа, че може.

— Предполагам, че ще го кажеш. — Натали погледна примирено към старинните дървени шкафове на лявата стена. — Може ли да си взема някои от папките? Преместих ги от централния офис преди броени дни, за да мога да работя и тук. — Повдигна едното си рамо. — Поне си мислех, че ще мога да работя тук. И това също ме бави — прошепна тя.

— Да, разбира се. Внимавай къде стъпваш.

Той също внимаваше и поклати глава. Не му беше ясно как успява да ходи така безпроблемно на тези ужасяващо високи токове, без които изглежда не можеше. Трябваше обаче да признае, че с тях краката ѝ изглеждаха божествени.

— Как са ти ръцете? — попита Натали, докато ровеше папките.

— Моля?

— Ръцете ти. — Тя извърна поглед назад, видя къде се бяха спрели очите му и се разсмя. — За бога, Пиасецки, това се превръща в

мания.

— Готов съм да се хвана на бас, че стигат чак до сливиците. — Рай вдигна очи към нейните. — Не са чак толкова зле. Благодаря, че попита. А ти за кога си записа час на лекар?

Натали изведнъж прояви безмерен интерес към папките.

— Няма нужда да ходя на лекар. Мразя лекарите.

— Страхливка.

— Може и така да е. Само гърлото ми малко драска, няма друго. Ще ми мине и без да ходя на доктор. Ако смяташ да ми изнасяш лекция, аз също имам какво да кажа, че доброволно си пълниш дробовете с дим.

Той се намръщи и прибра цигарата, която тъкмо бе извадил.

— Нищо не съм казал. Приключи ли? Искам да занеса доказателствата в лабораторията.

— Да. Добре че папките не изгоряха. Това ми спестява толкова време и главоболия. Диърдри трябва да направи одит, след като се справим с тази каша. Все се надявах, че всичко ще бъде безпроблемно, за да мога да отворя и клон Денвър.

Сърцето му трепна и Рай не можа да възпре реакцията си.

— В Денвър? В Колорадо ли смяташ да се местиш?

— Ммм. — Напълно доволна, тя натъпка документите в куфарчето. — Зависи. Все още не съм обмисляла далечното бъдеще. Първо трябва да тръгнат магазините, които имаме. Това няма да стане току-така! — Натали прехвърли дръжката на чантата през рамо. — Това ми е достатъчно засега.

— Искам да те видя. — Струваше му много да го каже. Още повече — да го признае пред себе си. — Трябва да те видя, Натали. Далече от всичко това.

Пръстите ѝ подръпнаха нервно дръжката на чантата.

— Рай, и двамата сме заринати от работа в момента. Може би е по-разумно да се съсредоточим над задълженията си и да си оставим малко лична свобода.

— По-разумно е.

— Добре тогава. — Тя тръгна към вратата, но той ѝ препречи пътя.

— Искам да те видя — повтори той. — И искам да те докосвам. И искам да те любя.

У нея се надигна застрашителна топла вълна. Нямаше значение, че думите му бяха откровено груби, изречени без всякакъв финес. Поетичните слова, придружени с рози, само щяха да я обезоръжат.

— Знам какво искаш. Ала трябва да съм сигурна какво искам аз. С какво мога да се справя. Винаги съм разсъждавала логично, а ти успяваш да притъпиш това умение.

— Тази вечер.

— Налага ми се да работя до късно. — Натали усети, че се изпълва с копнеж и е готова да се предаде. — Среща късно вечер.

— Ще чакам.

— Не знам кога ще свърша. Сигурно няма да е преди полунощ.

Рай я притисна към стената.

— Тогава в полунощ.

Тя започна да се чуди защо упорства. Очите ѝ сякаш се забулиха и се притвориха.

— Полунощ — повтори Натали, с надеждата устните му да покрият нейните. Искаше да усети вкуса му, да му се предаде. Внезапно и рязко отвори очи. Дръпна се. — О, боже, полунощ!

Тя отново пребледня. Той повдигна ръце, за да я задържи.

— Какво има?

— Полунощ — повтори Натали и притисна ръка към челото си. — До този момент дори не свързвах нещата. Не бях и помислила. Когато дойдохме тук снощи, бе малко след дванадесет.

Рай кимна. Наблюдаваше я внимателно.

— Е, и?

— Обадиха ми се, докато се обличах за нашата вечеря. Май никога не успявам да пренебрегна звъненето и да оставя телефонния секретар да записва, затова се обадох. Той каза полунощ.

С присвити очи Рай я притисна към стената.

— Кой?

— Не знам. Не познах гласа. Той каза... — Тя го отблъсна, за да излезе в коридора. — Полунощ. Каза полунощ. Часът на вещиците. Гледай или чакай, нещо такова. — Натали посочи съсипания обгорял килим. — Сигурно това е имал предвид.

— Защо, по дяволите, не си ми казала?

— Току-що си спомних. — Не по-малко ядосана от Рай, тя се извърна рязко към него. — Мислех си, че е някой перко и не обърнах

внимание, а после съм забравила. Като стана пожарът тук, имах съвсем други неща на главата и не му беше времето да мисля за шантави натрапници. А и как да предположа, че ме е предупреждавал? Или заплашвал?

Той не обърна внимание на думите ѝ и извади бележника си, за да запише това, което му беше разказала.

— По кое време ти се обади?

— Сигурно е било към седем и половина. Търсех си обещите и бързах, защото ме бяха задържали и закъснявах.

— Чу ли някакви шумове?

Напълно неуверено Натали се опита да си спомни. Не бе обърнала внимание. Тогава мислеше за Рай.

— Нищо не съм забелязала. Гласът му бе доста остър и писклив. Сигурна съм, че беше мъж, но с доста момичешки глас. И се кискаше — спомни си тя.

Рай вдигна поглед към лицето ѝ, а след това отново сведе очи към бележника.

— Как звучеше, като истински ли?

За момент Натали не успя да разбере.

— О, искаш да кажеш дали не е било запис? Не, не звучеше като запис.

— Номерът ти обявен ли е?

— Не. — В този момент разбра значението на въпроса му. — Не — повтори бавно тя. — Не е.

— Искам списък на всички, които ти имат номера. На абсолютно всички.

Натали изправи глава и си наложи да запази спокойствие.

— Мога да ти дам списък на всички, за които знам, че го имат. Няма обаче да мога да ти кажа, ако някой го е получил от друг. — Тя прочисти гърлото си. То не спираше да я боли. — Рай, професионалистите обикновено звънят ли на жертвите си, преди да ги подпалят?

Той отмести бележника и я погледна в очите.

— Дори и професионалистите могат да се окажат перковци. Ще те закарам до офиса ти.

— Няма нужда.

Спокойствие. Напомни си, че бе работил извънредно, за да може да прояви търпение към нея. След това прати предпазливостта по дяволите.

— Я ме чуй! Слушай внимателно! — Рай сграбчи реверите на самото й. — Ще те закарам до офиса ти. Разбра ли?

— Не разбирам...

Той дръпна ревера.

— Разбра ли?

Натали едва сдържа ругатнята си. Беше дребнаво да спори.

— Чудесно. Колата ще ми трябва днес малко по-късно, така че след като ме оставиш, се оправяй сам.

— Не съм свършил — продължи с равен глас Рай. — Докато не се свържа пак с теб, никъде няма да ходиш сама.

— Това е пълен абсурд. Трябва да си движа бизнеса.

— Никъде няма да ходиш сама — повтори той. — Ако ли не, ще се обадя на едни приятели от полицейското в Урбана и ще ги накарам да те следват навсякъде. — В мига, в който тя отвори уста, за да възрази, Рай я изпревари. — И за мен не представлява никакъв проблем да забраня достъпа до магазинчето ти до второ нареждане, и то за всички, освен за персонала от пожарната и полицията.

— Това ми звучи като заплаха — каза напрегнато Натали.

— Ти ще се окажеш изключително досетлив човек. Или накарай някой от подчинените си да те закара, където ще ходиш днес, Натали, или ще лепна забрана за достъп от противопожарния отдел и тук ще остане затворено през следващите две седмици.

И ще го направи, осъзна тя, съзряла изписаната по лицето му решителност. Наистина ще го направи. От собствен опит знаеше, че бе много по-умно и практично да отстъпиш за нещо дребно по време на преговори, за да успееш да постигнеш крайната си цел.

— Добре. Ще си назнача шофьор за всички срещи извън офиса днес. Ала искам да изтъкна, че този човек пали сградите ми, Рай, не ме заплашва лично.

— Обадил ти се е лично. А това е напълно достатъчно.

Не й беше приятно, че бе успял да я уплаши. Строгийт самоконтрол й помагаше да се справи с дреболиите в офиса

хладнокръвно и ефикасно. По обед вече бе ангажирала фирма за почистване и те бяха готови да започнат работа. Изчакваха единствено одобрението на Рай. Беше поръчала на личната си секретарка да се свърже с дизайнера по интериора за нов килим, тапети, завеси и боя. Успя да се справи с почти истеричното обаждане от клона в Атланта, притъпи раздразнението на хората от Чикаго и дори успя да успокои роднините си в Колорадо.

Изпълнена с нетърпение, Натали позвъни на секретарката.

— Морийн, копията трябваше да са на бюрото ми преди половин час.

— Знам, госпожице Флечър. Компютрите в счетоводството са блокирали. Опитват се да отстранят проблема.

— Кажи им... — Тя преглътна напиралите гневни думи и си наложи да говори спокойно. — Кажи им, че е спешно. Благодаря ти, Морийн.

Нарочно се отпусна на стола си и отвори очи. Да си настървен помага в бизнеса, напомни си Натали. Но когато не успяваш да овладееш настървението, то се превръща в слабост. Ако искаше да се справи със заседанието, насрочено за останалата част от деня, трябваше да се стегне. Бавно отпусна свитите си в юмруци ръце и си наложи да отпусне и мускулите.

Почти бе успяла, когато някой почука забързано. Тя се изправи в мига, в който надникна Мелвин.

— Безопасно ли е?

— Почти — отвърна му Натали. — Влизай.

— Нося дарове. — Той внесе поднос в стаята.

— Ако това е кафе, може и да намеря сили да стана и да те нацелувам.

Мелвин се изчерви и се разсмя.

— Не само кафе, ала и салата от пиле към него. Дори *и ти* трябва да ядеш, Натали.

— Като че ли не знам. — Тя притисна ръка към стомаха си, докато ставаше, за да отиде при него на канапето. — Озверяла съм от глад. Много си миличък, Мелвин.

— И егоистичен. Ти направо подпали телефоните в офиса и затова накарах секретарката да пригответи това тук. Почини си... — Той опипа яркочервената си папийонка.

— И двамата ще си починем. — С тиха въздишка Натали пое аромата на кафето, докато го разсипваше в чашите. — Няма как.

Мелвин седна до нея.

— Имаш ли време, докато обядваме, да ми разкажеш какви са пораженията във водещия магазин?

— Можеше да бъде и по-зле. — Натали си достави удоволствието да си събуе обувките и да си вдигне краката, докато се храни. — В интерес на истината, не са големи. Доколкото успях да преценя, ще е нужен главно козметичен ремонт, и то в офиса. Стоката не е засегната.

— Слава богу — каза искрено той. — Не знам дали чарът ми щеше да проработи втори път, ако пак се опитам да убедя клоновете да се разделят със стоката си.

— Нямаше да стане — вметна тя между хапките. — Този път, Мелвин, извадихме късмет, но...

— Но какво?

— Тук има някаква последователност, която ме притеснява. Някой не иска „Дамски избор“ да отвори врати.

Мелвин се намръщи, взе питката от чинията ѝ и я разчупи на две.

— „Незабравима“ е основният ни конкурент. Или пък ние ще станем техен.

— Мислих за това. Нещата не се връзват. Тази компания съществува почти петдесет години. Стабилни са. Уважавани. — Натали въздъхна. Беше ѝ неприятно да изрече на глас подозренията си. — Притеснявам се за икономически шпионаж, Мелвин. Тук вътре, в „Дамски избор“.

— Някой от нашите хора? — Той не усещаше вече вкуса на питката.

— Тази възможност никак не ми е приятна, ала не мога да я пренебрегна. — Тя умислено премина от храната към кафето. — Мога да свикам заседание на директорите, да проверя работата им и да разбера мнението им за подчинените. — И ще го направя, помисли си Натали. Налагаше се. — Но това не решава въпроса с директорите на отдели.

— Много от хората ти, Натали, работят за Флечър от години.

— Знам. — Не я сдържаше на едно място и стана. Отпиваше от кафето, докато крачеше напред-назад. — Не мога да намеря обяснение,

защо някой от организацията ще иска да забави откриването. Ала трябва да разбере.

— Значи всички сме под подозрение.

Тя се обърна към него.

— Извинявай, Мелвин. Така е.

— Не съжaliaвай. Така е в бизнеса. — Той махна с ръка, но когато се изправи, усмивката му бе напрегната. — Какво следва сега?

— В един имам среща със застрахователния агент в магазина. — Погледна часовника си и изруга. — Трябва да тръгвам.

— Аз ще отида. — Мелвин знаеше каква ще бъде реакцията ѝ и вдигна ръка. — Чакат те повече неща, отколкото сам човек може да оправи. Остави ме да отида, Натали, нали нямаш нищо против? Аз ще се видя с агента и щом се върна ще получиш подробен доклад.

— Добре. Спестяваш ми един изключително трескав час. — Намръщи се и си обу обувките. — Ако инспекторът по умишлени палежи е там, помоли го да се свърже с мен, ако има някакъв напредък.

— Дадено. Късно днес следобед в магазина се очаква пратка. Искаш ли да я провериш?

— Не. — Вече беше обмислила нещата. — Бизнесът ще си тече както обикновено. В сградата ще има жива охрана. Няма да е много лесно да се влезе отново.

— Ще спазим графика — успокои я Мелвин.

— Разбира се, че ще го спазим.

ШЕСТА ГЛАВА

Рай предпочиташе да разчита на здравата човешка логика, отколкото на компютърните анализи, но се бе научил да използва всички подръчни средства. Системата за проследяване на елементи на повтораемост при умишлените палежи бе една от най-добрите. През последните няколко години бе станал изключително умел с клавиатурата. Секретарката му си бе тръгнала отдавна, а мъжете на долния етаж бяха заспали спокойно и той работеше сам.

Ако системата се използваше интелигентно, тя представляваше идеално средство за разпознаване и класифициране на повтораемостта в проценти. Беше възможно при серия пожари да се свържат заподозрените, да се предвиди кога и къде е най-вероятно да бъде предизвикан следващият пожар.

Компютърът му сигнализира, че вече е извел възможностите. На първо място бе поставена фабриката на Натали. Рай вече бе назначил екип, който да патрулира и наблюдава района.

Притесненията му бяха насочени към самата Натали. Телефонното обаждане поставяше нещата на лична основа. А той имаше конкретна следа.

Рай посегна към кафето с една ръка, а с другата подаде команда за включване към Националната система за пожарни данни. Въведе информацията по случая, с която разполагаше — местоположение и подробности. Това нямаше да помогне единствено на него, то щеше да послужи и за бъдещи случаи.

След това се насочи към заподозрените. И тук вложи данните за пожара и начина на действие. Сега добави и информацията за телефонното обаждане, впечатленията на Натали от гласа и начина на говорене.

Отпусна се на стола, докато наблюдаваше как компютърът сам подбира възможностите.

Кларънс Робърт Джейкъби, още известен като Джейкъби, още известен като Кларънс Робъртс. Последен известен адрес: ул. „Южна“

23, град Урбана. Бял. Мъжки пол. Дата на раждане двајсет и пети юни петдесет и втора година.

Изброяваха се шест ареста за умишлен палеж и подпалвачество, всички предизвикани в градове. По една от присъдите бе лежал пет години в затвора. Друга заповед за арест, издадена преди две години, бе все още висеща, тъй като той бе успял да се скрие, след като бил пуснат под гаранция.

А начинът на действие бе същият.

Джейкъби не действаше като подпалвач непрекъснато, ала му доставяше удоволствие да пали. Предпочиташе да използва бензин за катализатор, лентите бяха от подръчни, леснозапалими материали, взети от мястото на пожара, а също и кибрити от собствената му колекция. Често се случваше да звъни на жертвите си. Оценката на психиатъра бе за ясно изразени тенденции на невротик и социопат.

— Обичаш огъня, а копеленце вредно? — изломоти Рай, докато потракваше с пръсти по клавиатурата. — Дори нямаш нищо против, когато и тебе те близне. Нали така ми каза? Било като целувка.

Той натисна ново копче, за да отпечата данните. Уморено потри очи с длани, докато принтерът стържеше. Тази вечер бе успял да поспи два часа на канапето в офиса. Умората вече го налягаше.

Но сега имаше своята плячка. Беше убеден. И освен това имаше и следа.

Повече по навик, отколкото от желание. Рай запали цигара, преди да набере някакъв номер.

— Пиасецки. Ще отскоча до фабриката на Флечър на път към къщи. Може да ме намерите... — Погледът му се спря на часовника. Забеляза, че бе полунощ. Точно на секундата. Може би трябваше да приеме това за знак. — Търсете ме на този телефон, докато не ви се обадя отново. — Той знаеше наизуст телефона на Натали, издиктува го и затвори.

Изключи компютъра, грабна разпечатката и якето си и угаси лампите.

Натали си облече пенъоар, един от любимите от серията на „Дамски избор“ и се поколеба дали да си легне или да напълни ваната. Реши, че ще е най-добре да си поуспокои нервите с чаша вино, преди

да реши кое от двете да предпочете. Три пъти се опита да се свърже с Рай този следобед, ала все ѝ казваха, че е извън управлението.

А *тя самата* трябваше да е на разположение, помисли си заядливо младата жена. Господин инспекторът можеше да се появява и да изчезва, когато пожелае. И цял ден нито дума от него. Добре тогава, утре сутринта щеше да остане безкрайно изненадан, когато се появи в офиса му рано-рано и поиска отчет за нещата, които е свършил.

Като че ли си нямаше достатъчно грижи покрай съвещанията на отдела, съвещанията по производството и обикновените срещи. Проверяваше първите заявки по каталог за всеки отделен район. Те поне изглеждат доста обещаващи, помисли си Натали и се приближи до прозореца, за да се наслади на гледката на града.

Нямаше да позволи на нищо и никой да ѝ се изпречи на пътя. Нито пожари, още по-малко пък някакъв си там инспектор по умишлените палежи. Ако се окажеше, че има човек от персонала, независимо на каква длъжност, който е отговорен за двата пожара, тя смяташе да открие кой е. И сама да се оправи с него.

Само след година вече ще е извела „Дамски избор“ на върха. А след пет смяташе да удвои клоновете в страната.

Предприятията Флечър щяха да отбележат нов успех, успех, който Натали щеше да постигне още от самото начало. Тогава щеше да е доволна и горда.

Защо тогава изведнъж я прободe това чувство на самота?

Той е виновен, реши тя и отпи от виното. Заради него се чувства толкова неспокойна. Заради него поставя под въпрос важните си задачи, и то в момент, когато би трябвало да е съсредоточила в едно цялото си внимание и всичките си усилия.

Физическото привличане, дори когато бе толкова силно, съвсем не бе достатъчно и не би трябвало да я откъсва от поставените цели и задачи. И преди бе изпитвала физическо привличане и много добре знаеше как да играе тази игра. Все пак беше на тридесет и две, не за пръв път започваше някаква връзка. Умело и предпазливо винаги се бе откъсвала, без да бъде наранена. Никой мъж не можеше да плени сърцето ѝ, а след това да я нарани.

Защо ли това изведнъж ѝ се стори толкова тъжно?

Подразнена от мисълта, тя я изостави.

Губеше си времето да размишлява за Райън Пиасецки. Господ й бе свидетел, че той дори не беше нейният тип. Мъжът бе груб, също като остър камък. Натали предпочиташе по-внимателни мъже. Тези, с които би се чувствала в безопасност.

Защо ли това изведнъж й се стори толкова глупаво?

Остави наполовина пълната чаша и разтърси коса. Нуждаеше се от сън, не от самоанализ. Телефонът звънна тъкмо когато се пресягаше да загаси лампите.

— Ох, как те мразя — измърмори тя и вдигна слушалката. — Ало?

— Госпожице Флечър, обажда се Марк, портиерът.

— Да, Марк, какво има?

— Един господин, инспектор Пиасецки чака тук. Искане да ви види.

— Така ли? — Натали погледна часовника си и си помисли дребнаво дали да не го отпрати. — Марк, би ли го попитал дали е тук по работа.

— Да, госпожо. Инспекторе, за работа ли се касае?

Тя чу ясно гласа на Рай по телефона, докато питаше Марк как би му харесало, ако до двадесет минути тук пристигне екип да провери дали няма нарушения на противопожарните изисквания.

Марк заекна и Натали го съжали.

— Марк, изпрати го горе.

— Да, госпожице Флечър. Благодаря ви.

Тя затвори, а след това отиде до вратата и пак се върна. В никакъв случай нямаше да се поддаде на импулса да се погледне в огледалото.

Разбира се, че го направи.

Когато Рай почука на вратата, Натали вече бе успяла да изтича до спалнята, да се срещне и си сложи няколко капчици парфюм.

— Не смяташ ли, че не е честно да заплашваш хората, за да си изпросиш покана? — попита тя, щом отвори.

— Не и когато това ми помага. — Той я огледа бавно и продължително. Пенюарът й бе дълъг, богато украсен, в цвят на кремава сметана. Коприната се прехвърляше на гърдите, стесняваше се в колан на талията, а надолу обгръщаше загадъчно бедрата. — Не

намираш ли, че си е чиста загуба да обличаш подобно нещо, докато си сама?

— Не намирам.

— В антрето ли ще говорим?

— Едва ли. — Натали затвори входната врата. — Сигурно няма смисъл да ти казвам, че е късно.

Рай не каза нищо. Направи няколко стъпки в хола на апартамента. Меки цветове, раздвижени единствено от крейящите абстрактни картини, които тя очевидно харесаше. Безкрайно много джунджурии, но всичко бе чисто и подредено. Имаше свежи цветя, камината се захранване с газ, а през огромния прозорец нахлуваха светлините на града.

— Хубаво местенце.

— На мен ми харесва.

— Обичаш високите места. — Той се приближи до прозореца и погледна навън. Апартаментът бе на цели двадесет етажа над най-близкия противопожарен изход. — Може би ще се наложи да проверя и това място дали отговаря на противопожарните изисквания. — Рай се обърна и я погледна. — Имаш ли бира?

— Не. — След това въздъхна. Маниерите му я дразнеха. — Пиех вино. Искаш ли и ти?

Той сви рамене. Не беше голям почитател на виното, ала не можеше и да помисли дори за още едно кафе.

Натали прецени, че няма нищо против и отиде в кухнята, за да налее още една чаша.

— А да имаш нещо към него? — попита от вратата Рай. — Нещо като храна?

Тя се извърна рязко към него, готова да го нападне с думите, че се е объркал, ако си въобразява, че апартаментът ѝ е денонощна закусвалня, но след това видя лицето му на силната кухненска светлина. Пред нея бе истинско превъплъщение на изтощението.

— Не готвя често, ала имам малко сирене бри, солени бисквити и плодове.

Почти развеселен, той потри лицето си с ръце.

— Сирене бри, значи — засмя се и отпусна ръце. — Чудесно. Върха.

— Иди да седнеш. — Натали му подаде виното. — Аз ще донеса каквото има.

— Благодаря.

Десет минути по-късно тя го откри легнал на канапето, очите му наполовина затворени.

— Защо не си се прибрал да си легнеш?

— Трябваше да свърша нещо. — Протегна едната си ръка към подноса, който Натали бе оставила на масичката, а с другата се пресегна към нея. Доволен, че тя бе до него, Рай намаза една от солените бисквити с мекото сирене. — Не е чак толкова зле — каза с пълна уста. — Нямах време да вечерям.

— Можех да се обадя да донесат нещо.

— Няма нужда. Прецених, че ще искаш да те държа в течение.

— Така е, но очаквах да ми се обадиш преди няколко часа. — Той изломоти нещо, докато натъпкваше в устата си следващата солена бисквита. — Какво каза?

— Съда — повтори Рай и чак тогава преглътна. — Налагаше се да отида в съда и бях там по-голямата част от следобеда.

— Ясно.

— Предадох ми съобщенията ти. — Храната си каза думата и той се усмихна. — Липсвах ли ти?

— Чакам новата информация — заяви сухо Натали. — Поне това можеш да направиш, докато ми опразваш килера.

Рай си взе една шепа лъскаво бяло грозде.

— Наредих непрекъснато наблюдение на фабриката ти в Уайнсъп.

Пръстите ѝ се стегнаха около столчето на чашата.

— Мислиш, че тя ще е следващата цел?

— Да, ако следваме модела. Забелязвала ли си някакъв мъж в рамките на обектите? Бял, около един и седемдесет, към осемдесет и пет килограма. Оредяваща руса коса. Към четирийсетте, ала лицето му е кръгло и прилича на момче. — Той спря, за да преглътне солените бисквити с малко вино. — Блед, с миши очи и много едри зъби.

— Не си спомням да съм виждала такъв. Защо?

— Той е подпалвачът. Гаден тип, доста откачен. — Виното съвсем не беше лошо, реши Рай и отпи отново. — Няма да сбъркам,

ако кажа съвсем откачен. Обича да пали, но и няма нищо против, когато му плащат.

— Мислиш, че е той ли? — попита тихо Натали. — Познаваш го лично, нали?

— Двамата с Кларънс сме се срещали. Последно се видяхме преди, колко, десет години. Беше се задържал прекалено дълго на мястото на поръчката. Когато се добрах до него, вече гореше. Когато го извадих, и двамата димяхме.

Тя си наложи да говори спокойно.

— Защо смяташ, че е той?

Рай й разказа накратко какво бе свършил вечерта.

— Това може да е само негова работа — добави той. — Да не забравяме и телефонното обаждане. Кларънс много обича да звъни по телефоните. А и гласът, който описва, не може да е друг, освен неговия.

— Можеше да ми го кажеш още тази сутрин.

— Можех — сви рамене Рай. — Само че не виждам защо.

— Защо ли — изсъска Натали. — Защото става въпрос за моите сгради, за моята собственост.

Той я погледна за момент. Идеята не бе чак толкова лоша, реши той, да използваш гнева като прикритие за страха. Не можеше да я вини.

— Я ми кажи, госпожице Флечър, като изпълнителен директор, или каквото там се явяваш, кога си подготвяш докладите, преди, по време или след като си провериш данните?

Тя се подразни, точно както бе очаквал. Ала успя да потисне първоначалния си импулс, също както беше предположил Рай.

— Добре — издиша шумно Натали. — Разкажи ми останалото.

Той остави чашата.

— Движи се от град на град. Бас държа, че в момента е в Урбана. Аз ще го намеря. Тук някъде намира ли ти се пепелник?

Без да казва нищо, тя стана и пренесе малка мозаечна чинийка от другата маса. Не беше справедлива, даде си сметка Натали, а това бе напълно нетипично за нея. Очевидно бе, че Рай бе преуморен заради десетките допълнителни часове работа, свършена единствено заради нея.

— Над това ли работи цяла нощ?

Той запали клечка кибрит.

— Такава ми е работата.

— Така ли? — попита тихо тя.

— Да. — Очите им се срещнаха. — А и заради тебе.

Пулсът ѝ лудо препускаше. Нямаше как да го спре.

— Рай, правиш нещата прекалено трудни за мен.

— Това ми е целта. — Той лениво прокара пръст по ревера на пенъора, като едва-едва докосваше кожата ѝ. Усети мириса ѝ, лек и възбуждащ. — Очакваш да те попитам как е минал денят ти ли?

— Не — с уморен смях Натали поклати глава. — Не.

— Предполагам, не искаш да говорим нито за времето, нито за политика, нито пък за спорт.

Тя не отговори веднага. Не искаше гласът ѝ да прозвучи задъхано.

— Не твърде.

Рай изсумтя и се приведе напред, за да загаси цигарата.

— Трябва да се прибирам, за да можеш да поспиш.

Натали стана след него с объркани чувства.

— Така е най-добре. Най-разумно. — Не беше това, което искаше, само това, което бе най-добре. А точно това, започваше да разбира тя, съвсем не отговаряше на желанието ѝ. Трябваше да прояви здрав разум.

— Няма да го направя. — Очите му се впиха в нейните. — Освен ако ти не ми кажеш.

Сърцето ѝ препускаше. Усещаше как я разтърсват тръпки.

— Какво да ти кажа?

Той се усмихна, приближи се и спря плътно до нея. Първият отговор на въпроса дали тя иска Рай да остане или да си тръгне, се четеше в очите ѝ.

— Къде е спалнята, Натали?

Леко замаяна, тя погледна над рамото му и направи неопределен жест.

— Там. Там отзад.

С бързо, неочаквано изящно движение, той я пое на ръце.

— Мисля, че ще успея да стигна до там.

— Това е грешка. — Натали вече обсипваше с целувки лицето и гърлото му. — Сигурна съм, че е грешка.

— Всички допускаме грешки от време на време.

— Аз съм умна. — Тя се бореше да си поеме дъх, докато разкопчаваше ризата му. — И съм уравновесена. Налага се да е така, защото... — Натали простена, когато докосна кожата му. — Господи, колко много харесвам тялото ти.

— Така ли? — Рай едва не се препъна, докато тя измъкваше ризата от джинсите му. — Тогава цялото е твое. Трябваше да се сетя.

— Ммм... — Натали лекичко ухапа рамото му. — Кое?

— Че имаш страхотно легло. — Той я остави върху сатенената покривка.

Вече полудяла от желание, тя дръпна ризата.

— Побързай — настоя. — Искаше ми се да побързаш още от първия път, когато ме докосна.

— Тогава трябва да наваксаме. — Изпълнен с не по-малко желание, Рай притисна устните ѝ с всички сили и се отпусна върху нея.

Остана без дъх, Натали дръпна ципа на джинсите.

— Това е лудост. — Посегна към него, докато се наслаждаваше на изгарящите му устни и двамата се преобърнаха на леглото.

Той също едва си поемаше дъх и бе напълно забравил всякакъв контрол.

— Ще се превърне в лудост — измърмори Рай.

Разтвори пеньоара и откри под него копринената ѝ кожа. Преди устните му да обхванат нежната гърда, той простена.

Коприна, топлина и аромат на женско тяло. Всичко в нея изпълваше сетивата му, предизвикваше го, измъчваше го. Жена, една невероятна жена. Красота, нежност и страст. Изкушение, страдание и задоволство. Тя бе всичко това и Рай не можеше да не му се наслади.

Телата им търсеха опора едно в друго, докато се стремяха към още и още.

Лумна огън, ярък, ослепителен и опасен. Пламъците опариха Райън, останаха белези там, където ръцете и устните ѝ го докосваха, караха стотици нови искри да го изгарят. Той нямаше нищо против. Този път искаше огънят да го погълне. Изруга тихо, разкъса копринената дреха и се нахвърли жадно върху Натали.

Ръцете му бяха груби и твърди. Те правеха чудеса. Никога не се бе чувствала толкова жива, нито пък толкова нетърпелива. Копнееше за него и знаеше дълбоко в себе си, че бе било така още от самото начало.

Но сега Рай беше неин, усещаше тежестта на стегнатото мускуесто тяло върху своето, вкусваше настойчивостта на желанието му всеки път, когато устните им се срещаха, усещаше реакцията му при всеки свой допир, с всяко забързано вдишване.

Беше толкова първично, ала какво от това. Чувстваше, че я движи желанието, че бе необузdana и напълно свободна. Заби зъби в рамото му, когато мигът на сливането наближи. Извика името му, не, изкрещя го и се изви към него, напрегната като тетивата на лък.

Той проникна дълбоко в нея.

Усети, че невероятното удоволствие я правеше сляпа и глуха. Не усещаше хлиповете си в забързания ритъм. Тялото ѝ се блъскаше в неговото, водено от неугасващо желание.

И тогава тялото и желанието избухнаха.

Лампата бе включена. Странно, Рай дори не бе забелязал, въпреки че обикновено малките детайли не му убягваха. Светлината бе мека, в тон с меките цветове на спалнята.

Той лежеше неподвижно, главата му отпусната върху гърдата ѝ, и изчакваше да се успокои. Под ухото му сърцето ѝ продължаваше буйния си ритъм. Кожата ѝ бе влажна, тялото ѝ се бе отпуснало. Все още я разтърсваха тръпки.

Рай не се усмихна доволно, както би направил в друг случай, а просто остана удивено загледан.

Искаше да я покори. Не можеше и не биваше да го отрича. Беше мечтал да изпита какво бе да притежава тялото ѝ, да го усеща тръпнещо под своето. Това желание го бе преследвало още от самото начало.

Само че не бе очаквал този вихър от желание, който помете и двамата, който ги накара да се впият един в друг също като диви животни.

Знаеше, че е бил груб. По принцип не бе особено нежен човек, но не това го притесняваше. Никога не му се бе случвало да изгуби напълно контрол с някоя жена. Нито бе желал някоя с такова настървение само минути след изпитаното удоволствие.

— Това трябваше да е достатъчно — прошепна той.

— Ммм? — Тя се чувстваше безсилна, обхваната от сладка болка.

— Трябваше да го накара да се изпари. Да ти се наситя. Или поне да е началото на пресищането.

— О! — Натали едва намери сили да отвори очи. Намръщи се, макар че светлината бе приглушена. Умът ѝ постепенно започваше да се избистря, а кожата ѝ да пламва. Спомни си как бе дърпала дрехите му, как му се нахвърли в леглото, без да мисли за каквото и да било друго, освен за желанието си да е с него. Въздъхна и отново си пое дълбоко дъх. — Прав си — реши тя. — Така трябваше да стане. Какво ни става?

Рай вдигна глава и се засмя. Погледна порумениялото ѝ лице и разбърканата ѝ коса.

— Проклет да съм, ако знам. Ти добре ли си?

Натали също се усмихна. По дяволите логиката.

— Проклет да съм, ако знам. Това, което току-що се случи, бе малко необичайно за мен.

— Това е добре. — Той сведе глава и прокара език по гърдата ѝ. — Желая те отново, Натали.

Тя отново потръпна.

— Това е добре.

Когато будилникът звънна, Натали простена и се превъртя, за да го изключи, ала се блъсна в Рай. Той изръмжа и захлупи длан върху звънеца, а след това с една ръка я привлече върху себе си.

— Какъв е този шум? — попита Рай и прокара любопитно ръка надолу по гърба ѝ чак до бедрото.

— Има за цел да ме буди.

Той отвори едното си око. Да, трябваше да предположи. Тя и сутрин изглеждаше също толкова добре, колкото и през останалата част от деня.

— Защо?

— Ами така се прави. — Все още изтощена, Натали отметна косата от лицето си. — Будилникът звъни, аз ставам, влизам под душа, обличам се, изпивам безброй чаши кафе и отивам на работа.

— Този процес ми е познат. А няма ли кой да ти каже, че днес е събота?

— Знам кой ден от седмицата е — отвърна тя. Вече знаеше. — Имам работа.

— Нямаш, само така ти се струва. — Рай я намести на рамото си и извърна подпухналите си очи към будилника. Беше седем сутринта. Пресметна, че бяха спали най-много три часа. — Лягай си.

— Не мога.

Той въздъхна като мъченик.

— Добре тогава. Но поне да ме беше предупредила, че си ненаситна. — Изпълнен с нещо повече от просто желание, Рай я прехвърли под себе си и загриза рамото ѝ.

— Нямах това предвид — засмя се Натали и се опита да се отскубне. — Чакат ме куп документи, трябва да звъня по телефона. — Ръцете му се плъзнаха да погаят гърдата ѝ. Усети как в стомаха ѝ мигновено лумна огън. — Престани.

— А-ха. Ти ме събуди, сега ще трябва да си платиш.

Не можеше да се овладее, просто не можеше и започна да се отпуска под ласката на ръцете му.

— Имаме късмет, че останахме живи след снощи. Сигурен ли си, че искаш пак да опиташ?

— На мъжете им е приятно да се сблъскват с различни опасности всеки ден. — Той покри усмихнатите ѝ устни със своите.

Изоставаше с малко повече от три часа, когато излезе от душа. Значи ще трябва да поработи до късно, реши тя, и след като уви косата си с кърпа, се зае да си намаже краката с тоалетно мляко. Добрият изпълнителен директор трябваше да се простира според нуждите и времето.

Прозя се и избърса парата от огледалото в банята. Огледа се внимателно. Би трябвало да е изтощена, каза си. Би трябвало да изглежда изтощена след такава дива нощ като прекараната с Рай.

Чувстваше се добре и изглеждаше чудесно. Изглеждаше... нежна, реши Натали. Задоволена.

А и как не, каза си тя, докато сваляше кърпата от косата си. Когато една тридесет и две годишна жена едва сега изпитва

удоволствието от спонтанния задъхан секс, би трябвало да изглежда задоволена.

Никога нищо, което бе изпитвала, не можеше дори да се доближи до това, което бе правила и открила през тази нощ с Рай.

Какво от това, че се усмихваше с тази малко идиотска усмивка, докато се решеше пред огледалото? Нищо, че ѝ се пееше, докато обвиваше тръпнещото си тяло в хавлията. Беше разбираемо.

А ако трябваше да се пренареди графика за деня, защото бе прекарала по-голямата част от нощта и цялата сутрин в леглото с мъж, който караше кръвта ѝ да кипва, то какво от това?

Върна се в спалнята и се засмя, като видя смачканите чаршафи. Със стиснати устни повдигна остатъците от коприненото бюстие. Презрамката бе скъсана, а дантелата висеше. Очевидно стоките от „Дамски избор“ не отговаряха на разбиранията на Рай Пиасецки за здравина.

Не беше ли великолепно?

Разсмя се на глас, захвърли бюстието и, усетила миризмата, се упъти към кухнята.

— Мирише ми на кафе — започна Натали и спря на вратата.

Той чупеше яйца в една купа с едрите си, груби ръце. Косата му бе мокра, също като нейната, защото я бе изпреварил за душа. Беше бос, джинсите прилепнали за бедрата му, ръкавите на бархетната риза — навити до лактите.

Колкото и невероятно да ѝ се стори, тя отново го пожела.

— Тук няма почти нищо за ядене.

— Почти винаги се храня навън. — Наложил си да се овладее и се отправил към кафеварката. — Какво приготвяш?

— Омлети. Имаш четири яйца, малко сирене чедър и доста поувехнали броколи.

— Канех се да ги сваря на пара. — Натали наклони глава, докато опитваше кафето. — Значи можеш да готвиш.

— Всеки самоуважаващ се пожарник може да готви. В управлението го правим на смени. — Рай откри телта за разбиване на яйца и се извърна към нея. Мокра коса, искрящо лице, сънени очи. — Здравей, Безкрайни крака. Изглеждаш добре.

— Благодаря — усмихна му се над ръба на чашата. Ако продължаваше да я гледа по този начин, тя сама щеше да го събори на

пода. По-разумно беше да се заеме с нещо по-практично. — Аз трябва ли да помагам?

— Знаеш ли как се работи с тостера?

— Горедолу. — Остави чашата и отвори шкафа. Известно време и двамата работиха безмълвно. Той разбиваше яйцата, а Натали поставяше филиите в тостера. — Аз... — Не беше сигурна как да го каже по-деликатно. — Сигурно докато си потушавал пожари си се сблъсквал с опасни ситуации...

— Да, и?

— Белезите на рамото и на гърба ти. — Беше ги забелязала снощи, докато го галеше. Тогава напипа подутините на белезите и ръбчетата им по неговото стегнато и наистина прекрасно тяло. — Част от задълженията ли са?

— Точно така. — Рай вдигна поглед. Истината бе, че той дори не се сещаше за тях. Сега, на светлината на новия ден му се стори, че на жена като нея тези белези можеха да се сторят отвратителни. — Притесняват ли те?

— Не. Чудех се как си се изгорил.

Рай остави купата и сложи тигана на котлона. Може и да я притесняват, помисли си той, а може и да не я притесняват. Най-добре беше да приключи с този въпрос веднъж и завинаги.

— Нашият приятел Кларънс. Докато го вадох от пожара, който сам бе подпалил, се срути таванът. — Рай все още си спомняше пороят искри, ревът на пламъците, невероятната ужасяваща болка. — Срути се върху нас като някакво наказание. Той пицеше и се смееше. Аз го извлякох навън. Не си спомням много ясно какво стана после, ала се събудих в отделението за изгаряния.

— Съжалявам.

— Можеше да е много по-зле. Специалният костюм ме предпази. Просто имах късмет. — Нарочно съсредоточен, Рай изсипа яйцата в тигана. — Баща ми загина така. Огънят бе погълнал и стените. Докато проветрявали сградата, тя се срутила. Цялата. — Изруга приглушено. Това пък защо го каза, зачуди се той. Нямаше никакво намерение да го казва. Смъртта на баща му едва ли бе най-подходящият разговор за сутринта. — Намажи масло на препечената филия, преди да е изстинала.

Натали не отговори, не можеше да измисли какво да каже. Приблужи се до него, обви кръста му с ръце и притисна буза към гърба му.

— Не знаех, че си загубил баща си. — Имаше толкова много неща, които не знаеше, помисли си тя.

— Преди дванадесет години. Стана в една гимназия. Някакво хлапе, разочаровано от оценката си по химия, подпалило лабораторията. Само че огънят се разпрострял. Татко знаеше какви са рисковете — измърмори Рай, почувствал се неудобно, че съчувствието ѝ го трогва. — Всички сме наясно с рисковете.

Натали все още не го пускаше.

— Не исках да отварям стари рани, Рай.

— Няма нищо. Той беше невероятен пожарникар.

Тя остана неподвижна още миг, озадачена от чувствата си. Изпитваше желание да го успокои, да стане част от това, което бе той. Внимателно отстъпи крачка назад. Нямаше смисъл, напомни си тя. Нямаше смисъл да очаква нещо повече от това, което вече се бе случило.

— А този Кларънс, ще го откриеш ли?

— Може и да ми излезе късметът и да го открия с помощта на някои връзки. — С бързо, отработено движение Рай прегъна на две омлета. — Или пък ще го пипнем, когато се появи на следващия обект.

— Фабриката ми.

— Много вероятно. — Малко по-спокоен от това, че помежду им имаше разстояние, той ѝ хвърли поглед през рамо. — Гор е главата, Натали. Най-добрият в града работи, за да ти защитава нощничките.

— Много добре знаеш, че не са само... — Тя прекъсна думите си, когато чу звънеца. — Както и да е.

— Чакай малко. Портиерът не се ли обажда, когато някой идва у вас?

— Не и ако е съсед.

— Първо погледни през шпионката — нареди Рай и посегна към чиниите.

— Да, татенце. — Развеселена от отношението му, Натали тръгна към вратата. Надникна през шпионката, едва потисна вика си и веднага отключи. — Бойд, за бога! — Тя се хвърли на врата на брат си. — Сила!

— И цялото кралско войнство — предупреди я Сила и се засмя, докато се прегръщаха. — Ченгето не ми позволи да звънна, за да те предупредя.

— Толкова се радвам да ви видя. — Наведе се, за да прегърне племенницата и племенниците си. — Какво правите тук?

— Проверяваме те. — Бойд прехвърли чантата, която носеше от другата страна.

— Нали го знаеш капитана — обясни Сила. — Брайънт, ако пипнеш нещо, те очаква смъртно наказание. — Тя хвърли поглед на най-големия си син. Докато е на осем, не може да му се има никакво доверие. — Щом Дебора ни се обади за втория пожар, той ни подбра и ето ни тук. Алисън, това не е баскетболно игрище. Остави я долу на секундата.

Съвсем като у дома си, Алисън притисна баскетболната топка към гърдите си.

— Нито ще я хвърля, нито нищо.

— Нищо няма да направи — опита се Натали да увери Сила, докато галеше разсеяно златните коси на Алисън. — Бойд, не мога да повярвам, че си в състояние да помъкнеш всички през половината страна заради нещо такова.

— Децата не са на училище в понеделник. — Бойд приклепна, за да вдигне якето, което най-малкият им син вече бе захвърлил на пода. — Решихме да изкараме един бърз уикенд.

— Ще останем при Дебора и Гейдж — добави Сила. — Така че не се паникьосвай.

— Не че...

— Донесли сме си и хранителните запаси. — Бойд й подаде торбата, пълна със сандвичи и пържени хапки и картопки. — Какво ще кажеш за обяд?

— Ами аз... — Тя леко се прокашля и погледна към кухнята. И как сега щеше да обясни присъствието на Рай?

Кийнън, любопитен като всяко петгодишно дете, вече го бе открил. От вратата на кухнята се ухили на Рай.

— Здравсти.

— Здравсти и на теб. — Любопитен да види как Натали ще се справи със ситуацията, Рай излезе от кухнята.

— Искаш ли да видиш какво мога? — попита Кийнън, преди някой да успее да проговори.

— Разбира се.

Винаги готов да демонстрира някое ново умение, Кийнън ритна здраво Рай по крака с боен вик и обиколи стаята, докато накрая се строполи по гръб.

— Никак не е зле — изкоментира Рай и вдигна момченцето на крака.

— Кийнън си е такъв — обясни Сила и прокара език по зъбите си, докато обмисляше положението. — Той е най-малката ни маймуна.

— Извинявайте. Ами... — Натали прокара ръка през влажната си коса. Не беше нужно да поглежда към Бойд, за да види подозрителния му умислен поглед на по-голям батко. — Бойд и Сила Флечър, Рай Пиасецки. — Тя прочисти гърлото си. — А това са Алисън и Брайънт. — Натали въздъхна. — Вече се запозна с Кийнън.

— Пиасецки — повтори Бойд. — Умишлени палежи? — Тъкмо човекът, с когото искаше да се срещне, помисли си Бойд. Но съвсем не бе очаквал да го завари бос в кухнята на сестра си.

— Точно така. — И братът, и сестрата изглеждаха добре и си приличаха, помисли Рай. И двамата гледат подозрително на непознатите. — Вие сте ченгето от Денвър.

Брайънт проточи вратле.

— Той е капитан от полицията. И ходи с пистолет на работа. Може ли нещо за пиене, лельо Нат?

— Разбира се. Аз... — Брайънт вече бе изтичал в кухнята. — Ами, това е... — Толкова неудобно, помисли си тя. — Най-добре да донеса чинии, преди храната да е изстинала.

— Чудесна идея. Тя има само яйца. — Рай погледна плика в ръцете на Бойд и се сети какво има вътре. — Може пък да се споразумеем за част от пържените картофи.

— Вие разследвате пожарите, нали? — започна Бойд.

— Готин — каза Сила и хвърли гневен поглед на съпруга си. — Никакви разпити на празен стомах. Ще го разпъваш на кръст, след като хапнем. Прекарахме часове в самолета — обясни тя, когато Брайънт се върна и се опита да отнеме топката на Алисън. — Малко сме поизнервени.

— Няма проблем. — Секунда преди Бойд, Рай сграбчи топката, която се бе изплъзнала от боричкащите се деца.

— Обичаш ли да вкарваш кошове? — попита той Алисън.

— А-ха. — Тя му се усмихна бързо и обезоръжаващо. — Аз създадох отбора. Не Брайънт.

— Баскетболна тъпачка. — Нацупен, Брайънт се тръшна на един стол. — Предпочитам да играя на нинтендо.

Рай качи Кийнън на гърба си и завъртя топката в ръцете си.

— Днес след около два часа имам мач. Искате ли да дойдете?

— Може ли? — Очите на Алисън светнаха, когато се обърна към Сила. — Мамо?

— Звучи ми интересно. — Изпълнена с любопитство, Сила тръгна към кухнята. — Ще помогна на Натали.

И ще трябва да изкопча клюките от зълва си, помисли си злорадо.

СЕДМА ГЛАВА

Последното място на което Натали бе очаквала да прекара съботния следобед, бе баскетболен мач в провинцията, между пожарникари и полицаи. По-голямата част от първата четвърт прекара нацупена, подпряла лакът на коляното си, отпуснала брадичка на свития юмрук.

Рай все пак не ѝ бе споменавал за мача и не я бе поканил лично. А се оказа, че присъства на този очевидно важен мач единствено благодарение на племенницата си.

Не че за нея това бе от значение, опитваше са да се убеди сама Натали. Рай, разбира се, не бе длъжен да я включва в личните си забавления.

Той бе едно прасе.

До нея Алисън бе попаднала в рая на почитателите на баскетбола и викаше в полза на червените фланелки със заразния ентусиазъм на запален фен. Очите ѝ с цвят на коняк искряха, докато следеше играчите как се придвижват от единия до другия край на игрището в стария спортен салон.

— Следобедът не е чак толкова зле — изкоментира Сила, докато се опитваше да надвика изсвирванията на рефера. — Гледаш как група полуголи мъже се потят. — Очите ѝ, в същия топъл нюанс като на дъщеря ѝ, танцуваха. — Между другото, твоят човек е доста сладък.

— Казах ти вече, че не е моят човек. Ние сме само...

— Да, да, каза ми. — Сила се разкиска и обгърна с ръка раменете на Натали. — Я се усмихни, Нат. Ако беше отишла с Бойд и момчетата да разпускаш у Дебора, голямото ти братче в този момент щеше да те разпъва на кръст.

— Може и да си права — въздъхна тя.

Не можеше да се сдържи да не следи играта. Забеляза, че ченгетата непрекъснато правят преса на Рай. Стратегията им не бе никак лоша, защото той играеше като парен чук и вече бе успял да отбележи седем точки през първата четвърт.

Не че Натали ги броеше.

— Дори не ми беше споменал за тази игра.

— Ами? — Сила се опита да сдържи усмивката си и прокара език по зъбите си. — Сигурно е имал нещо друго наум. Ей! — Тя скочи на крака, както и по-голямата част от публиката, щом един от отбора на сините ръгна Рай с лакът в ребрата. — Фал! — изкрещя Сила, свила длани на фуния.

— Нищо му няма — измърмори Натали и се опита да не проявява никакъв интерес, докато Рай приближаваше фал линията. — Стомахът му е като желязо. — Колебаеше се между гордостта и презрението, когато той отбеляза кош.

— Рай е върхът — грееше Алисън, отдадал целия си възторг на своя герой. — Видя ли го как се движи по игрището? Има страхотен вертикален отскок. Успя да блокира три удара под коша.

Е, не изглеждаше никак зле, призна Натали. Дългите му, мускулести крака се движеха безспир, широките му рамене блестяха от пот, а великолепната му коса се стелеше на вълни, докато се завърташе или отскачаше. В тези моменти очите му заблестяха нахакано, с вълчи инат.

Добре де, може би й се искаше той да спечели. Това обаче съвсем не означаваше, че ще скочи на крака, за да ликува като останалата част от публиката, когато Рай вкара кош, с който „Огнеборците“ излязоха пред „Хрътките“ с две точки.

— Право в целта! — извика тя и сръчка Сила. — Видя ли?

— Страхотен замах — съгласи се снаха й. — Бърза ръка.

— Да. — Натали усети, че по лицето й се разлива глупава усмивка. — На мен ли ми го казваш?

Сърцето й блъскаше силно, когато се отпусна отново на пейката. Сега вече бе приведена напред, очите й приковани в топката. Звукът от тичащи крака звучеше ясно, докато мъжете се стрелкаха по игрището. Ченгетата стреляха към коша, „Огнеборците“ блокираха попадението. След сблъсъка двама от мъжете останаха на земята, а останалите гледаха злобно, дори и след като реферът подаде сигнал.

Сега, помисли си мрачно Натали, вече играят мръсно. Изсумтя и пхна ръка в пликчето с осолени ядки, които Сила й предложи.

Бързо прегрупиране. Размахваха се лакти, телата на играчите се сблъскаха под коша, докато топката летеше към целта си.

— Сега ще ти изгася огънчето, Пиасецки — викаше подигравателно едно от ченгетата.

Натали видя как Рай отхвърля мократа от пот коса от очите си и се усмихва широко.

— Не и с това, което имаш!

Грубиянски приказки. Натали изгледа презрително ченгето, докато дъвчеше един от фъстъците. Нито един мач не бе истински без това. Тя освирка рефера, щом пристъпи между двама играчи, които не можеха да скрият разгорелите се страсти и се готвеха да превърнат баскета в бокс.

— Ах, тези момчета — каза Сила с усмивка. — Винаги приемат игрите твърде сериозно.

— Игрите са си сериозно нещо — измърмори Натали.

Скоро щеше да има прекъсване. Натали продължи да дъвче фъстъци, което бе по-разумно, отколкото да се прехвърли на ноктите си. Когато дадоха сигнал за тайм аут, тя погледна часовника. Оставаха по-малко от шест минути, а „Хрътките“ водеха със сто и осем на сто и пет.

Зад страничната черта на игрището треньорът на „Огнеборците“ бе заобиколен от отбора си. Слабият висок мъж с посребряла коса удряше дланта си с юмрук, за да подчертае важността на съветите. Повечето мъже се бяха привели в кръста, поставили ръце на коленете си, докато събираха сили за последната битка. Докато се връщаха на игрището, Рай се обърна. Очите му стрелнаха с безпогрешна точност мястото на Натали. Усмихна ѝ се широко, с бърза, дръзка и арогантна усмивка.

— И-ха — измърмори Сила. — Това си е сериозна работа. Да, доста сериозна.

— На мен ли ми го казваш — изсумтя шумно Натали.

Тъй като и това не я успокои, тя започна да изразходва излишната си енергия, като завика в подкрепа на своя отбор.

Борбата бе напрегната до самия край. Везните се наклониха към „Огнеборците“, но после победата отново започна да им се изплъзва. Минутите отлитаха, секундите изтичаха, публиката бе на крака, а виковете ѝ — оглушителни.

Оставаха секунди, когато пожарникарите губеха с една точка. Натали бе захапала кокалчетата на ръката си. Тогава видя, че Рай

поема топката.

— Точно така...

Отначало прошепна думите като молитва. След това, когато видя, че той пробива защитните позиции, без да изпуска топката, която дланта му привличаше като магнит, започна да вика с пълно гърло.

Противниците го блокираха, Рай се изви. Имаше един-единствен шанс, а бе обграден. Сърцето на Натали прескочи, когато той отстъпи на ужким, а след това отскочи, завъртя се във въздуха и стреля към мечтаната цел.

Тълпата полудя. Натали знаеше, че тя бе също сред обезумелите. Извърна се и прегърна Алисън, а след това и Сила. Остатъкът от фъстъците се пръсна наоколо. Щом времето изтече, местата се изпразниха и всички слязоха на игрището.

Успя да зърне Рай в мига, преди почитателите да го погълнат. Тя се отпусна на пейката, притиснала сърцето си с ръка.

— Изтощена съм — разсмя се и изтри потните си длани в коленете на джинсите си. — Трябва да поседя.

— Каква игра! — Алисън, обути в маратонки, подскачаше непрекъснато. — Нали беше страхотен! Видя ли, мамо? Отбеляза тридесет и три точки! Нали беше страхотен?

— И още как.

— Може ли да му кажем? Може ли да отидем и да му кажем?

Сила огледа блъсканицата, а след това се взря в грейналите очи на дъщеря си.

— Разбира се. Идваш ли, Натали?

— Ще остана тук. Ако успеете да се доберете до него, кажете му, че ще го изчакам тук.

— Добре. Ще го доведеш ли довечера за вечеря у Деб?

Натали предпазливо забарабани с пръсти по коляното си.

— Ще му предам.

— Доведи го — нареди Сила, а след това се наведе и целуна Натали по бузата. — Ще се видим.

Салонът постепенно се изпразни. Феновете се оттеглиха, за да празнуват, а играчите се насочиха към душовете. Напълно доволна, Натали остана седнала в тихата празна зала. Това бе първият ѝ

свободен ден от шест месеца насам и тя прецени, че не го бе прекарала толкова зле.

Рай наистина не я бе поканил да дойде, ала той не бе длъжен да го прави. Никой от тях не бе длъжен. Беше разумно от страна и на двамата, че не се опитваха да си налагат ограничения, нито пък да търсят обвързване или романтика. Бяха водени от първично желание, изключително обсебващо, но много вероятно то скоро щеше да избледнее.

За щастие и двамата разбираха това, и то от самото начало. Между тях, естествено, съществуваше някаква обич. Също и уважение. Ала тази връзка не бе връзка в истинския смисъл на думата. Никой от тях не я искаше. Това си беше просто едно любовно приключение — приятно, докато го имаше, а когато свършеше, никой нямаше да е наранен.

В този момент Рай се появи на игрището, косата му изглеждаше по-тъмна, защото беше още мокра от душа. Огледа се и погледите им се срещнаха.

О, боже, бе единственото, което й мина през ума, докато сърцето й направи невероятно салтомортале. Беше в беда.

— Добър мач — едва успя да изрече Натали и си наложи да стане и да отиде при него.

— Имаше и добри моменти. — Той наклони глава на една страна. — Знаеш ли, за пръв път не си в някой от онези префърцунени костюми.

За да успее да скрие ненадейната си нервност, тя се наведе и взе една от топките.

— Джинсите и пуловерите не са общоприетото облекло за офис.

— На теб, Безкрайни крака, изглеждат великолепно.

— Благодаря. — Натали прехвърли топката от ръка в ръка и се съсредоточи в нея, вместо да насочи вниманието си към него. — Алисън прекара просто великолепно. Много мило от твоя страна, че я покани.

— Тя е умно дете. И трите са супер. Да знаеш, че тя има твоята уста. И същата линия на челюстта. Ще разбие безброй мъжки сърца.

— Сега я интересува повече колко коша ще вкара, отколкото момчетата, които би пленила. — Вече по-спокойна, Натали вдигна поглед и му се усмихна. — И ти вкара не един, инспекторе.

— Тридесет и три — отвърна Рай. — Но кой ти брои.

— Алисън. — А и тя също. Стиснала топката, Натали бавно пристъпи на игрището. — Доколкото разбирам, това беше годишната ви битка с „Хрътките“.

— Да, бием ги по веднъж в годината. Средствата отиват за благотворителни цели. Ала основната цел е да се понапердашим едни други.

С наведена глава тя тупна топката веднъж и я улови.

— Изобщо не го беше споменал. Искам да кажа, преди Алисън да се появи.

— Не бях. — Той я наблюдаваше любопитно. Ако не грешеше, в гласа ѝ се прокрадваше раздразнение. — Май не бях.

Натали обърна глава към него.

— Защо не?

Определено е раздразнена, реши Райън и се почеса по бузата.

— Помислих, че едва ли ще ти е интересно.

Брадичката ѝ се наклони на една страна.

— Сериозно?

— Ей, това не е нито опера, нито балет. — Той сви рамене и напъха палците си в джобовете. — Нито пък моден френски ресторант.

Тя изсумтя тихо и си пое въздух.

— Да не би пак да ме наричаш снобка?

Внимавай, Пиасецки, отпрати Рай предупреждение към себе си. Тук някъде определено бе заложен капан.

— Не точно. Нека да кажем, че не можех да си представя някоя като теб да се запали по един баскетболен мач.

— Някоя като мен — повтори Натали. Извърна се обидена, стъпи здраво и запрати топката към коша. Тя изсвистя през обръча и отскочи в пода на игрището. Когато отново извърна поглед към Рай, с удоволствие забеляза, че устата му бе отворена. — Някоя като мен — повтори отново Натали и тръгна след топката. — И какво трябва да означава това, Пиасецки?

Той извади ръце от джобовете си тъкмо навреме, за да улови топката, която тя изстреля право в гърдите му. Подаде ѝ я обратно с мощен замах и вдигна вежда, когато Натали я хвана.

— Направи го отново — настоя Рай.

— Добре. — Тя нарочно отстъпи зад линията, от която се бележеха три точки, прицели се и стреля. Усмихна се, когато топката изсвистя с преминаването си през обръча.

— Гледай ти, гледай ти, гледай ти... — Този път той пое топката. Бързо започна да оценява противницата си. — Впечатлен съм, Безкрайни крака. Истински впечатлен. Какво ще кажеш за една игра срещу мен?

— Дадено. — Натали се приведе и го заобиколи, докато Рай дриблираше.

— Знаеш ли, не мога...

Бърза като змия, тя се спусна напред и сграбчи топката. Изпълни съвършен къс удар, който рикошира право в обръча.

— Доколкото разбирам, това е точка за мен — каза Натали и му подаде топката.

— Добра си.

— Аз съм много повече от добра. — Отметна косата си назад и скочи напред, за да го блокира. — Бях звезда в колежа, приятелче, капитан на отбора още от първата година. Да не мислиш, че на Алисън талантят ѝ е паднал от небето?

— Добре, лелю Нат, да продължим играта.

Той се изви настрани. Натали го следваше, сякаш бе залепена за него. Добри реакции, отбеляза Рай. Мигновени, агресивни. Може би той трябваше да се дръпне. Все пак нямаше да се остави на една жена, без дори да се замисля за мъжкото си самочувствие.

Тя не бе очаквала движението и се натъкна на блокадата му с такава сила, че му изкара дъха.

Рай се намръщи и разтри мястото под сърцето, където се бе спряло рамото ѝ. Очите ѝ блестяха като истински звезди.

— Това е фал.

Натали успя да открадне топката и отбеляза точка с впечатляващ удар през рамо.

— И къде е реферът?

Тя си беше спечелила предимство. И двамата го знаеха. Не само че не бе имал възможност да се добере до топката през цялото време, но Натали бе успяла да прецени техниката му, да изучи движенията му.

Не можеше да не признае, че беше по-добра, много по-добра, отколкото половината ченгета, срещу които беше играл този следобед.

Най-лошото бе, че тя го знаеше.

Опита се да я блокира, ала съвсем не се оказа лесно. Беше хитра, откри той. А също и бърза, движеше се грациозно и не се отказваше от старомодната упоритост, с което компенсираше разликата във височината им.

Всеки от тях се опитваше да подведе другия. Натали бе навила ръкавите на пуловера си. Отскачаше едновременно с него и успяваше да блокира ударите му с едно докосване. Не се притесняваше да използва всяка частичка талант, която притежаваше, блъскаше го, задържаше тялото си до неговото, а след това се изплъзваше.

Кръвта му кипна, точно както тя искаше да стане. Грабна топката задъхан и остана загледан в Натали. Устните ѝ бяха хитро извити, лицето ѝ — поруменяло, косата — разрошена. Рай осъзна, че в този миг бе готов жива да я изяде.

Светкавичното му движение я стресна. Тя изписка, когато той я сграбчи през кръста и я прехвърли през рамо. Разсмия се, щом Рай запрати топката към коша със свободната си ръка и улучи.

— Това вече наистина бе фал.

— И къде е реферът? — Намести я така, че да е срещу него и краката ѝ обвиха кръста му. Пресегна се, улови в шепа косата ѝ и привлече устните ѝ към своите.

Натали забрави да диша. Устремена към него, тя се отдаде на зашеметяващата целувка, готова за още.

Кръвта толкова бързо се оттегли от главата му, че той за малко не загуби равновесие. Обзет от внезапен, всепоглъщащ глад, Рай спусна устни към гърлото ѝ.

Натали бе копринено нежна, със солен привкус, който се смеси с онзи незабравим парфюм, който тя обичаше. Бе готов да я погълне.

— Има малък склад веднага след шкафчетата.

Ръцете ѝ вече дърпаха ризата му. Натали дишаше накъсано.

— Какво тогава правим тук?

— Добър въпрос.

Краката ѝ все още го стискаха през кръста, зъбите ѝ правеха невероятни неща с ухото му, когато той блъсна люлеещите се врати и влезе в тесния коридор. Обезумял от желание, Рай завъртя неумело топката на вратата към склада и я блъсна, за да се отвори. Затвори я с

крак и заключи. Озоваха се в малка стаичка, натъпкана със спортна екипировка и пропита с миризма на пот.

Натали нетърпеливо дръпна косата му и върна устата му върху своята. Той едва не се препъна в медицинска топка, докато се оглеждаше трескаво за нещо, което да им послужи за легло.

Спря се на седалката на уред за вдигане на тежести и постави Натали в скута си.

— Чувствам се като глупав тийнейджър — измърмори Рай и задърпа ципа на джинсите й.

Кожата й бе гореща, влажна и тръпнеше в очакване.

— И аз. — Сърцето й биеше като обезумяло. — О, боже, колко много те желая. Побързай.

Трескави ръце измъкнаха дрехите и ги разпиляха. Нямаше време, нямаше никаква нужда от финес. Само жарко очакване. То се трупаше у нея толкова бързо, ставаше парещо, че бе готова да се взриви отвътре и от нея нямаше да остане нищо друго, освен външната обвивка.

Ръцете му бяха на гърлото й, на гърдите, на бедрата и всеки допир я възпламеняваше. Измъчваше я. За него никой и нищо нямаше значение, освен този буйно възпламенил се огън, който двамата заедно бяха запалили.

Тя искаше той да стане още по-горещ, още по-дързък, още по-бърз.

С дрезгаво и женствено стенание, което отекна във вените му, Натали седна върху него. В момента, в който усети, че го обгръща целия и се извива назад със затворени очи, сърцето му сякаш спря. Тя изпълваше погледа му, ума му, остави го безпомощен. В този момент Натали отвори очи и срещна неговите.

— Никога не съм правила подобно нещо преди. — Зашеметена и изтощена, тя се обличаше. — Сериозно, *никога*.

— Не го бях планирал точно така. — Малко объркан, Рай прокара ръка през косата си.

— По-ужасни сме и от деца. — Натали приглади пуловера и въздъхна дълбоко. — Беше страхотно.

Устните му потръпнаха.

— Ами да. — След това се осъзна. — Ти също.

Тя се усмихна и се опита да срещи косата си с пръсти.

— По-добре да престанем да предизвикваме късмета и да излизаме. Трябва да се прибера и да се преоблека. — Забеляза, че едната ѝ обеща бе паднала и я откри на пода. — Днес ще има вечеря у семейство Гътри.

Той я наблюдаваше как си слага обещата, очарован като хлапак от това простишко женско движение.

— Ще те закарам до вас.

— Много ти благодаря. — Тя се почувства неудобно и се обърна, за да отключи вратата. — И ти си поканен. Знам, че Бойд иска да поговори с теб. За пожарите.

Рай положи ръка върху нейната.

— Как е там храната?

Натали отново се усмихна и извърна поглед назад към него.

— Страхотна!

Рай откри, че е била права за храната. Агнешки врат, пресни аспержи, лъскави захаросани сладки тропически картофи, всичко това поднесено с френско вино с цвят на старо злато.

Той, разбира се, знаеше, че Гейдж Гътри бе пълен с пари. Но дори и това не го бе подготвило за имението в готически стил. Къщата бе с островърхи кули, наблюдателници и множество тераси. Това си е почти замък, мислеше Рай, докато я разглеждаше, преди да влязат.

Вътре цареше истински домашен уют. Богатството и изтънчеността личаха, ала се усещаше топлота. Дебора го разведе по извитите коридори, по усуканите стълбища, а най-сетне се настаниха в огромната трапезария, където гореше каменна камина и имаше кристален полюлей.

Може и да приличаше на музей, но не и хората тук. Дебора веднага му допадна. Беше чувал, че е упорит и последователен прокурор. Изглеждаше много по-нежна, много по-уязвима от сестра си, ала се говореше, че в съда била невероятна фурия.

По всичко личеше, че съпругът ѝ я обожава. Личеше по дребните неща — бързо разменени погледи, леко докосване на ръцете.

Почти същото беше при Сила и Бойд. Рай пресметна, че са заедно поне от десет години, но искрата между тях още я имаше.

А и децата бяха невероятни. Малките винаги бяха слабото му място. Веднага забеляза още детското очарование, което Алисън изпитваше към него, и беше трогнат. Достави ѝ удоволствие да ѝ разясни най-важните моменти от играта.

Сила много разумно бе поставила големия си син от другата страна на масата, срещу сестра му, и Брайънт спокойно можеше да тормози Дебора да му каже колко от лошите типове е успяла да затвори от последния път, когато са се видели.

Вечерята бе сравнително спокойна.

— А ти караш ли пожарна кола? — попита Кийнън.

— Преди карах — отвърна Рай.

— А защо спря?

— Нали ти казах — намеси се Брайънт и забели презрително очи от позицията на по-голям и по-компетентен. — Сега вече преследва лошите, също като татко. Само че неговите лоши хора палят разни неща. Нали така?

— Точно така.

— Аз предпочитам да се возя в пожарна кола. — С умело движение, за да не събори аспержите в чинията си, Кийнън се плъзна от стола и се намести в скута на Рай.

— Кийнън — намеси се Сила. — Рай се опитва да вечеря.

— Не ми пречи. — Рай се забавляваше и премести момченцето на едното си коляно. — Някога возил ли си се в пожарна кола?

— Не-е-е. — Малкият се усмихна покоряващо, без да забравя да включи големите си нежни очи. — А може ли?

— Ако мама и татко разрешат, можеш да дойдеш до управлението утре. Тъкмо ще разгледаш.

— Страхотно! — Брайънт веднага се възползва от поканата. — Може ли, татко?

— Не виждам защо не.

— Леля Нат знае къде се намира — добави Рай, докато Кийнън подскачаше щастливо на коляното му. — Нека да е около десет и ще ви разведа.

— Това е изключително вълнуващо. — Сила се изправи. — Щом ще се забавлявате, предлагам вие тримата да отидете да се измиете и да си лягате. — Недоволното потрепване с крак сигурно щеше да е по-

бурно, ако денят не бе толкова дълъг за децата. Сила само поклати глава и погледна Бойд. — Готин?

— Добре. — Той стана и подхвърли Брайънт на рамо, с което мрънкането се превърна в кикот. — Хайде, движение.

— Аз ще ти помогна. — Натали пое Кийнън от коляното на Рай. — Кажи лека нощ, приятелче.

— Лека нощ, приятелче — повтори той и се сгуши във врата ѝ. — Миришеш хубаво като Тия, лельо Нат.

— Благодаря, миличко.

— Ще има ли приказка?

— Мошеник — разсмя се тя и го понесе навън.

— Симпатично семейство — отбеляза Рай.

— Ние ги харесваме — усмихна му се Дебора. — Ти изпълни утрешния ден с очакване.

— Не е кой знае какво. Мъжете обичат да се перчат пред деца. Страхотна вечеря.

— Франк е един на хиляда — съгласи се тя. — Бивш джебчия. — Дебора покри с ръка пръстите на Гейдж. — И сега използва ловките си пръсти, за да създава чудеса на гастрономическото изкуство. Искате ли да прием кафе в малкия салон? Ще отида да помогна на Франк да го направи.

— Невероятна къща — каза Рай, когато двамата с Гейдж излязоха от трапезарията и се отправиха по извития коридор към салона. — Случва ли ти се да се губиш?

— Имам добро чувство за ориентация.

В салона камината бе запалена, а светлината — приглушена и приятна. На Рай отново му направи впечатление усещането за домашен уют, за удобство и спокойствие.

— Бил си ченге, нали?

Гейдж се отпусна на един стол.

— Точно така. Двамата с партньора ми работехме над един обир и нещо се обърка. Ама много се обърка. — Все още усещаше болката, ала от раните бяха останали единствено белезите. — В края на краищата той загина, а аз едва не го догоних. Когато дойдох на себе си, няхах повече желание да си сложа полицейската значка.

— Лоша работа. — Рай знаеше много повече от това. Ако си спомняше правилно, Гейдж е бил в кома месеци наред, преди отново

да се завърне сред живите. — Затова, значи, реши да се заемеш със семейния бизнес.

— Може и така да се каже. Тук имаме нещо общо. Ти също се занимаваш със семейния бизнес.

Рай изглежда Гейдж нетрепващо.

— Може и така да се каже.

— Проверих всичко за теб. Ние с Дебора много държим на Натали. Още отсега трябва да ти кажа, че Бойд ще те пита дали Натали е важна за теб. — Той вдигна поглед, когато Бойд влезе. — Много си бърз.

— Издебнах момента и се изпарих. — Той се отпусна на един стол и кръстоса крака на глезените. — И така, Пиасецки, какво става между теб и сестра ми?

Рай реши, че е бил любезен достатъчно дълго и си извади цигара. Запали я и хвърли клечката в безупречно чист кристален пепелник.

— Бих казал, че всеки, който е успял да стигне до чин капитан, би трябвало и сам да може да си отговори.

Гейдж се престори, че смехът му е всъщност кашлица, когато видя, че Бойд присвива очи.

— Натали не е момиче за една нощ — каза предпазливо Бойд.

— Знам какво е — отвърна Рай. — И знам какво не е. Ако си решил да разпъваш някого на кръст заради това, което става между двама ни с нея, капитане, по-добре започни със сестра си.

Бойд се замисли и кимна.

— Правилно. Разкажи ми накратко за разследването.

Това беше по силите му и щеше да го направи. Рай разказа последователно събитията и фактите, описа какво е предприел, какви заключения е направил. Отговаряше на резките въпроси на Бойд натъртено и кратко.

— Аз съм готов да заложа на Кларънс — завърши той. — Познавам стереотипа му и как работи изкривеният му мозък. И ще го пипна — заяви Рай и изпусна последната си глътка цигарен дим. — Обещавам.

— Междувременно Натали има нужда да подсили охраната — сви устни Бойд. — Аз ще се погрижа за това.

Рай изгаси цигарата.

— Вече съм се погрижил.

— Говорех за личната й сигурност, не за работата.

— Аз също. Няма да позволя нищо да й се случи — продължи той, докато Бойд го наблюдаваше. — И това обещавам.

Бойд изсумтя.

— Да не би да си въобразяваш, че тя ще те слуша?

— Да. Няма да има избор.

Бойд се поколеба и отново прецени мъжа срещу себе си.

— Може пък и да ви харесам, инспекторе.

— Добре, стига вече — нареди Дебора, когато вкара количката, натоварена със сребърен кафеник и чашки от майсенски порцелан. — Знам, че говорите по работа.

Гейдж стана, за да поеме количката и я целуна.

— Не можеш да преживееш, че си изпуснала нещо.

— Естествено.

— Джейкъби — подхвърли й името Бойд. — Кларънс Робърт. Говори ли ти нещо?

Тя сви вежди докато сипваше кафето.

— Джейкъби. Известен още като Джак Джейкъби? — Дебора поднесе на Бойд и взе нова чашка за Рай. — Избягал след пускане под гаранция преди две години по обвинение в умишлен палеж.

— Жена ти ми харесва — обърна се Рай към Гейдж. — Няма нищо по-добро от първокласен ум в първокласна опаковка.

— Благодаря. — Гейдж си сипа сам. — И аз често си мисля същото.

— Джейкъби — повтори Дебора и насочи вниманието си към Рай. — Мислиш, че е той ли?

— Точно така.

— Би трябвало да му имаме досието — погледна към съпруга си тя. Компютрите в скритата стая на Гейдж можеха да си осигурят достъп до всичко за Джейкъби, чак до размера на обувките му. — Не съм сигурна кой точно е водел случая, но в понеделник веднага ще разбера и ще ти изпратя всичко, което имаме.

— Много ще съм ти задължен.

— Каква е тази работа с гаранцията? — попита Бойд.

— Не мога да ти кажа, преди да съм прегледала досието — започна Дебора.

— Аз ще ти разкажа. — Рай пиеше кафе и се заслушваше за завръщането на Натали. Не беше много сигурен дали ще ѝ стане особено приятно, че говорят за нея, докато я няма. — Неговата специалност са празни сгради, складове, необитаеми апартаменти. Понякога собствениците го наемат заради застраховката, понякога го прави за удоволствие. Ние сме го съдили два пъти, като само единият е успешен. И в двата случая нямаше загинали. Кларънс не подпалва хора, само предмети.

— И сега, значи, е на свобода — каза Бойд, без да крие отвращението си.

— За момента. — Рай се обърна. — Имаме готовност да го пипнем. — Той отново посегна към чашката си и в този момент чу смеха на Натали и Сила в коридора.

— Ти си мека душица, Нат.

— Мое задължение е, моя привилегия да ги глезя.

Влязоха заедно и Сила веднага се насочи към Бойд и се отпусна в скута му.

— Луда я направиха.

— Не са. — Натали си сипа кафе и отново се засмя. — Не точно. — Усмихна се на Рай и седна до него. — И така — започна тя, — приключихте ли с обсъждането на личния ми и професионален живот?

— Първокласен ум — отбеляза Рай. — В първокласна опаковка.

По-късно, докато си отиваха от имението на Гътри, Натали се загледа в профила на Рай.

— Трябва ли да ти се извиня заради Бойд?

— Не прибягна до инструментите за мъчение — сви рамене Рай. — Той е приятен човек. И аз имам две сестри и знам как е.

— Така ли? — намръщи се тя и погледна през прозореца. — Не знаех, че имаш сестри.

— Аз съм от полско-ирландски произход и ти си въобразяваш, че съм единствено дете? — усмихна ѝ се Рай. — Две по-големи сестри, едната е в Кълъмбъс, а другата — в Балтимор. Имам и брат, една година по-малък. Той живее във Финикс.

— Значи сте четирима — измърмори Натали.

— Ако не започнеш с племенниците. Те са осем. Бяха осем последния път, когато проверих, а брат ми чака ново бебе.

Сигурно затова се отнасяше с такава лекота с децата.

— И единствено ти си останал в Урбана.

— Да, всички искаха да се махнат. Аз — не. — Рай зави по нейната улица и намали. — Да остана ли тази вечер, Натали?

Тя отново го погледна. Как можеше да ѝ е толкова непознат, зачуди се Натали, а да има такава нужда от него?

— Много бих искала — отвърна тя. — Желая те.

ОСМА ГЛАВА

— Мога ли да се спусна по отвеса, господин Писеси? Моля ви, нека да се спусна.

Рай се усмихна на начина, по който Кийнън съкрати името му, перна козирката на бейзболната му шапка и я накриви на върха на къдравата му коса.

— Рай. Нали?

— Щото — поясни Кийнън, големите му очи сериозни и изпълнени с надежда. — Щото никога, ама наистина никога не съм го правил преди.

— Не, не защо, а Рай. Можеш да ми казваш Рай. Разбира се, че можеш да се спуснеш. Дръж се. — Той се засмя и прихвана Кийнън през кръста, преди момчето да бе успяло да скочи от пода към отвесната гредка за спускане. — Не си вчерашен, а?

Кийнън се обърна към него и се ухили.

— Не-е-е!

— Ето, така ще го направим. — Притиснал Кийнън към себе си, Рай се пресегна към отвеса. — Готов ли си?

— Да се спускаме!

С едно отработено движение Рай пристъпи във въздуха. Кийнън не спря да се смее през всичкото време, докато се спускаха.

— Отново! — изписка момченцето. — Нека да го направим пак.

— И брат ти също иска. — Рай погледна нагоре и видя нетърпеливото, изпълнено с очакване лице над себе си. — Хайде, Брайънт, давай сам.

— Метнал се е на баща си — измърмори Сила, докато наблюдаваше как синът ѝ се спуска по отвеса.

— Млъквай, Сила! — Натали натъпка ръце в джобовете на самото си. Тя самата гореше от нетърпение също да опита спускането.

— Само споделих наблюдението си. Напред, Алисън — продължи Сила, за да даде кураж на дъщеря си, докато момиченцето тупна леко на пода. — Той кара децата да се чувстват страхотно.

— Знам. Много мило от негова страна. — Тя се усмихна, докато Рай се качваше с Кийнън, за да направят ново спускане. — Нямах представа, че може да е толкова внимателен.

— О, скрити качества. — Сила погледна към Бойд, който разговаряше с двама униформени пожарникари. — Това обикновено са най-хубавите качества на мъжете. Особено пък когато този мъж е луд по тебе.

— Не е. — Натали бе изумена, че в бузите ѝ нахлу горещина. — Ние просто... Прекарваме заедно добре.

— Да бе, сигурно. — С безупречен майчински рефлекс Сила се наведе и улови най-малкия, когато той полетя към нея.

— Виж, мамо. Това е истинска, ама съвсем истинска пожарникарска каска. — Каската, която Рай бе дал на Кийнън, се смъкна и покри лицето му. Вътре миришеше на пушек, странна, но безкрайно интересна миризма. — А Рай каза, че сега можем да отидем в пожарната кола. — Измъкна се от ръцете на майка си, затанцува на място и извика на брат си и сестра си: — Да вървим!

Придружени от двама пожарникари, децата се втурнаха, за да разгледат колата. Бойд даде знак на Сила да почака и тръгна нагоре по стълбите след Рай.

— Така-а — изсумтя Сила и сви рамене. — Женската част е пренебрегната. Сега ще се качат горе да си ръмжат компетентно по работа.

— Не ми се иска Бойд да се притеснява толкова много. Всъщност той няма какво да направи.

— На по-големите братя и сестри им е в кръвта да се притесняват. — Сила прегърна Натали през рамото. — Ала ако това ще те успокои, откакто се запозна с Рай, се чувства много по-спокоен.

— И това е нещо. — Малко по-търпелива, тя се отправи след Сила към задната част на машината. — А как е Алтия? — В предната част децата бяха обсадили пожарникарите и ги обсипваха с въпроси. — Последният път, когато говорих с нея, тя се закле, че вече е с размерите на две къщи и е безкрайно отегчена от канцеларската работа.

— Тия е най-сексапилната бременна жена, която някога съм виждала. Откакто Колт и Бойд я притиснаха, се съгласи да си стои

вкъщи, докато се роди бебето. Преди две седмици се отбих да я видя и тя, представи си, плетеше.

— Плете? — Натали се изсмя с пълно гърло. — Алтия?

— Странно как те променят бракът и майчинството.

— Да. — Усмивката на Натали се стопи. — Сигурно си права.

На горния етаж Бойд се мръщеше над докладите на Рай.

— Защо горе в офиса? — попита той. — Защо не е подпалил изложбената зала? Според мен там щетите са щели да бъдат значително по-големи.

— Прозорецът на залата сигурно го е разколебал. По всичко личи, че там е трябвало да започне, ако е искал да изгори сградата. Помещението е сравнително закътано и е пълно със стоки и кашони. — Рай остави кафето. Трябваше да започне да намалява вероятностите. — Доколкото мога да преценя, сигурно е следвал нечий нареждания. Няма втори като Кларънс, когато трябва да се следват указания.

— Чии указания?

— Това е въпросът. — Рай оттласна стола си назад и качи крака върху бюрото. — Имаме два умишлени пожара, които очевидно са свързани. Целта и на двата е независим бизнес. Почти съм сигурен, че и в двата случая виновникът е действал сам.

— Значи някой му плаща. — Бойд остави докладите. — Конкурент може би?

— В момента проверяваме.

— Само че е много малко вероятно някой от конкуренцията да даде на Кларънс достъп до сградите. Нали не е имало следи от влизане с взлом?

— Точно така. — Рай си запали цигара. Човек не може да ликвидира два порока наведнъж. — Кое то ни води към организацията на Натали.

Бойд стана и започна да крачи.

— Не твърдя, че познавам персонала й, определено не и по този проект. Не се занимавам с бизнеса на семейство Флечър, освен ако не ме притиснат в ъгъла. — В този момент той съжаляваше искрено, защото можеше да помогне много повече, ако беше запознат с делата й

и с персонала. — Мога да разбере много неща от родителите ни, най-вече за изпълнителния състав.

— Няма да навреди. Фактът, че се наложи само козметичен ремонт след последния пожар, ме навежда на заключението, че ни очаква нов палеж. Ако, разбира се, Кларънс следва модела си на действие. В следващите десет дни ще удари отново. — Рай подхвърли документите на бюрото. — Ще го чакаме.

Бойд го погледна с преценяващ поглед. Твърд и умен човек. Но както добре знаеше от личен опит, работата можеше да стане доста обърквана, когато същият този мъж се окажеше обвързан с обекта на престъплението.

— А докато го чакаш да се появи, дръж Натали надалече.

— Това и смятам да направя.

— А докато го правиш, дали ще успееш да разделиш жената, с която имаш връзка, от случая, който се опитваш да разрешиш?

Рай повдигна едната си вежда. Това определено щеше да се окаже предизвикателство, а трудностите, свързани с това предизвикателство, му бяха хрумвали неведнъж. Бедата бе, че нямаше желание да се откаже нито от жената, нито от случая.

— Знам какво трябва да се направи, капитане.

Бойд кимна и се подпря с длани на бюрото, приведен напред.

— Поверявам ти я, Пиасецки, във всяко едно отношение. Ако тя бъде наранена, с каквото и да е, ще те намеря.

— Разбрано.

Час по-късно Натали стоеше на тротоара пред пожарната и махаше за довиждане.

— Вие пожънахте страхотен успех, инспекторе.

— Ей, ами с този лъскав червен автомобил и високия месингов отвес, как да не успееш?

Тя се разсмя, обърна се и обви врата му с ръце.

— Благодаря — целуна го лекичко Натали.

— За какво?

— Защото беше толкова мил със семейството ми.

— Не беше много трудно. Обичам децата.

— Личи си. И... — Тя го целуна отново. — Това е, защото си успокоил Бойд.

— Не съм убеден, че тук успях. Той все още си мисли как точно да ме набие, ако направя нещо нередно на малката му сестричка.

— Ами тогава... — Очите ѝ с танцуващи искрици в тях го погледнаха. — Значи трябва да внимаваш, защото големият ми брат е непоклатим.

— Не е нужно да ми обясняваш. — Рай я побутна към вратата. — Ела с мен. Трябва да си взема няколко неща.

— Добре. — Едва бяха стигнали до стълбите, когато алармените звънци се включиха. — Олеле! — Звукът на забързани крака отекна под тях. — Жалко, че децата пропуснаха това. — След тези думи Натали спря и се намръщи. — Ужасно е, че се държа така, сякаш пожарът е някакво забавление.

— Реакцията е напълно нормална. Звънци, подсвирквания, мъже в странни униформи. Страхотно шоу.

Двамата вървяха към офиса му. Тя го изчака да прерови документите.

— Някога случвало ли ти се е да сваляш котки от дървета?

— Да. И да вадя глави на деца, заклещени между шиповете на оградата. Веднъж се наложи да вадя домашната игуана на някакъв тип от канализацията.

— Шегуваш се!

— Ей, никога не се шегувам със спасителните операции.

Той вдигна поглед и се усмихна широко. Тя изглеждаше толкова спретната, помисли си Рай, в синьото сако и панталони, с кашмирения пуловер, червен като една от пожарните коли, небрежно наметнат през рамо. Меднорусата ѝ коса бе пусната. Когато я прибираше зад ухото си, без дори да се замисля над движението, той веднага забелязваше блясъка на наситеносините камъни. Сигурно са сапфири, предположи. Само истинските неща бяха достатъчно добри за Натали Флечър.

— Какво има? — Почувствала се малко притеснена от втренчения му поглед, тя се помести. — Да не би Кийнън да е оставил някоя ядлива смес по лицето ми?

— Не. Изглеждаш добре, Безкрайни крака. Искаш ли да излезем някъде?

— Да излезем някъде? — Идеята му я хвана неподготвена. С изключение на предизвикателството при първата им вечеря заедно, те не бяха ходили никъде.

— Ами на кино. Или пък... — Рай реши, че ще се справи. — На музей или нещо такова.

— Аз... Ами да, ще ми бъде приятно. — Не би трябвало да е толкова неудобно да планираш излизане и среща с мъжа, с когото спиш.

— Къде?

— Където и да е.

— Добре. — Той натъпка някакви документи в очукано куфарче. — Момчетата сигурно имат вестник долу. Ще погледнем.

— Чудесно. — Когато излязоха, Натали първо погледна към стълбите, а след това и към отвеса. Пое си дълбоко дъх и се предаде. — Рай?

— Да.

— Мога ли да се спусна?

Той сякаш се вкамени на място и я зяпна.

— Искаш да се спуснеш по отвеса?

Готова да се присмее на себе си, тя сви рамене.

— Рай, трябва да се спусна. Просто ще полудея.

— Сериозно? — Той не се сдържа и по лицето му плъзна широка усмивка. Постави ръка на рамото ѝ и се извърна. — Добре, лелю Нат. Аз ще се спусна пръв, ако теб случайно те хване страх.

— Няма да ме хване страх — отвърна нацупено Натали. — Държа да те уведомя, че съм се катерила по отвесни скали повече от десет пъти.

— Какво толкова те привлича във високите места? Хвани се здраво — продължи да ѝ показва Рай. — Засили се напред. Увиваш крака, докато се спускаш.

Той се плъзна бързо и гладко. Тя се намръщи и се наведе напред, за да надникне към него надолу.

— Ти не си уви краката.

— Не е нужно — отвърна сухо Рай. — Аз съм професионалист. Хайде, не се притеснявай. Ще те хвана.

— Няма нужда да ме хващаш. — Почти обидена, Натали отметна коса назад. Протегна се и се хвана здраво, а след това гъвкаво се

спусна надолу.

Всичко стана за секунди. Сърцето ѝ едва имаше време да се успокои, а краката ѝ вече бяха на пода. Тя се разсмя и погледна с копнеж нагоре.

— Виждаш ли? Нямах нужда... — Хвалбата ѝ премина в изненадан писък, когато той я вдигна на ръце. — Какво?

— Толкова си естествена. — Усмиваше се, докато свеждаше устни към нейните. И си пълна с изненади за мен, помисли си Рай.

Натали наклони глава и обви с ръце врата му.

— Мога пак да опитам.

— Ако пък си сложиш червени жартieri или от онези много плитки шорти и ме оставиш да те снимам, момчетата ще са ти безкрайно задължени.

Тя изви едната си вежда.

— Май е по-добре да направя парично дарение на отдела.

— Не е същото.

— Инспекторе? — Диспечерът надникна от входа. Усмивката му стана по-широка, когато вида жената, сгушена в ръцете на Рай. — Подозрителен пожар на Ийст Нюбъри 12. Чакат ви.

— Кажим, че тръгвам. — Той остави Натали. — Извинявай.

— Няма нищо. Знам как е. — Разочарованието ѝ бе напълно неоснователно, каза си тя. — Имам да наваксам с работа. Ще си взема такси.

— Аз ще те закарам — предложи Рай. — На път ми е. — Завъртя я към пейката, където си бе оставила палтото. — Само в апартамента ли ще бъдеш?

— Да. Искам да погледна ведомостите, защото от вчера все ги отлагам.

— Значи ще ти се обадя.

Рай ѝ задържа палтото, докато Натали се обличаше.

— Добре.

Извърна я към себе си и си достави удоволствието да я целуне дълго и завладяващо.

— Знаеш ли какво, направо ще дойда, щом приключа.

Тя се опитваше да си събере дъха.

— Така е най-добре — едва успя да промълви. — Наистина ще е най-добре.

Към средата на седмицата Натали установи, че за пръв път, откакто се помнеше, бе изостанала от планираната си програма. Не само че пропиля предишния уикенд, но и цяла седмица вечерите не бе свършила никаква работа. А и как да стане, след като двамата с Рай прекарваха всяка свободна минута заедно? Всяка вечер се настаняваха в нейния апартамент, поръчваха си вечеря, която най-често се налагаше да се претопля, след като приключеха един с друг.

От мига, в който прекриваше прага си, до втурването към офиса на следващия ден, тя дори не се сещаше за работата си.

Не мислеше за нищо, освен за него.

Наистина съм омаяна и омагьосана, призна си Натали, докато се взираше през прозореца на офиса. Бе очарована от него, и от всичко, което ставаше всеки път, когато бяха близо един до друг.

Това, разбира се, бе истинска лудост и тя го знаеше. Ала в момента бе толкова изключително, че нищо друго нямаше значение.

А нямаше и проблем, тъй като не бе изпускала нито срещи, нито делови ангажименти. Сега, след като Рай ѝ беше разрешил, Натали даде зелена светлина на почистването и обновяването на главния магазин. Почти всичката стока си бе на място, а витрината бе изцяло готова.

Оставаха броени дни до откриването в цялата страна и нямаше никакви инциденти. Беше си наложила така да мисли за пожарите. Като за инциденти.

Беше задължително, разбира се, да посети клоновете през следващите десет дни. Но самата мисъл за пътуване ѝ се стори дразнеща и потискаща. Тя означаваше самота.

Можеше да накара Мелвин или Доналд да предприемат това пътуване. Дори щеше да бъде съвсем в рамките на нормалното. Ала не ѝ беше в стила да изпраща други да вършат онова, което сама можеше да направи.

Можеше да се окаже, че Рай има възможност да си вземе няколко дни отпуск и да дойде с нея. Щеше да е чудесно да има компания, да е с него, и то по време на една бърза делова обиколка. Можеше да отложи нещата до откриването, да не избързва преди това, а после...

Извърна се от прозореца, за да отговори на избърмчаването от бюрото.

— Да, Морийн.

— Госпожица Маркс иска да ви види, госпожице Флечър.

— Благодаря. Покани я. — С истинско усилие Натали изтласка личните си мисли някъде в дълбините на мозъка си и посрещна изпълнителната директорка по счетоводните въпроси.

— Диърдри, седни.

— Извинявам се, че изоставам. — Диърдри издуха късите кичури от очите си и постави дебела купчина папки на бюрото на Натали. — Всеки път, когато нещо ми потрива, системата блокира.

Натали се намръщи и взе първата папка.

— Обади ли се на човека по поддръжката?

— На практика вече не мога да мръдна никъде без него. — Диърдри се тръшна на един стол и постави крака си, обут в практична обувка с нисък ток, на коляното. — Той ги оправя, ние продължаваме работа и системата пак се свива. Повярвай ми, вече е истинско предизвикателство да погледнеш няколко цифрички.

— Все още имаме време преди края на тримесечието. Днес следобед сама ще се обадя на компютърните специалисти. Ако машините им не са наред, просто ще трябва да ги сменят. И то незабавно.

— Пожелавам ти успех — отвърна сухо Диърдри. — Хубавата новина е, че успях да схематизирам ранните каталожни продажби. Мисля, че резултатите ще ти допаднат.

— Хм... — Натали вече ровеше из папките. — Добре че пожарите не унищожиха архивите. Ако огънят бе стигнал до папките в магазина, тогава щеше да видиш какво е счетоводен ужас.

— Хич не ми обяснявай. — Диърдри потри очите си с пръсти. — Като я гледам тази система как непрекъснато киха, без тези папки сигурно животът ми щеше да е черен.

— Успокой се. Аз имам копия на копията, а съм скрила и допълнителни дискети. Надявах се да направим пълен одит до средата на март. — Тя забеляза намръщеното лице на Диърдри, преди другата жена да успее да го скрие. — Но — добави Натали и се отпусна назад, — ако повредите продължават, ще трябва да отложим нещата до най-натоварения момент, когато всички си предават счетоводните отчети.

— Аз съм на твое разположение. — Диърдри тържествено думна с юмрук по гърдите си. — Сега с неотложната досадна работа. Финансово си все още в рамките на предвиденото. Като получим парите от застраховката, ще покрием част от разходите.

Натали кимна и си наложи да се съсредоточи над бюджета и процентите.

Няколко часа по-късно, в мърляв хотел в крайните квартали, Кларънс Джейкъби седеше на продъненото легло и палеше клечки кибрит. Ръцете му бяха пухкави и гладки като на момиче. Всеки път щом запалеше клечка се вгледаше в магическото пламъче, изпълнен с очакване топлината да близне върховете на пръстите му и чак тогава я гасеше.

Пепелникът до него бе препълнен с изгорели клечки кибрит. Кларънс можеше да се забавлява така часове наред.

Почти всяка нощ у него лумваше желание да изгори хотела. Щеше да е забавно всичко да започне от собствената му стая, а той да наблюдава огъня как расте и се разпространява. Само че нямаше да е сам и това го спираше.

Кларънс не го беше много грижа за хората, нито пък се притесняваше, че ще изложи на риск живота им. Истината бе, че той предпочиташе да е сам с пожарите си.

Беше се научил да не се задържа прекалено дълго, след като ги подпали. Вълнообразните белези по врата и гърдите му напомняха всеки ден колко бързо, колко жестоко драконът може да се извърне, и то към човек, който го обича.

Затова се задоволяваше само да подпалва и си позволяваше да се наслаждава съвсем мъничко на топлината, преди да побегне.

Преди шест месеца в Детройт опожари изоставен склад, тъй като собственикът не го искаше, а не му и трябваше. Това си бе услуга, доста доходна, а на Кларънс му хареса. Остана там, за да гледа как огънят се разгаря. О, той, разбира се, беше излязъл от постройката и стоеше скрит в сенките. За малко да го хванат. Онези ченгета и инспекторите по палежите претърсвали тълпата на мястото и се опитвали да забележат лице като неговото.

Обожаващо лице. Щастливо лице.

С кикот Кларънс драсна нова клечка. Тогава успя да се измъкне. И тогава научи още един урок. Не беше много разумно да остава, за да гледа. Не беше нужно да остава, за да гледа. Имаше толкова много огньове, толкова много зловещи и красиви пожари, които живееха в душата и сърцето му, че не му трябваше да стои на мястото.

Трябваше само да затвори очи и можеше да ги види. Да ги почувства. Да ги помирише.

Тананикаше си, когато телефонът звънна. Кръглото му детско лице грейна щастливо, когато чу познатия звук.

Само един-единствен човек знаеше номера тук. А този човек имаше една-единствена причина, за да се обажда.

Беше време, и той го знаеше, да освободи отново дракона.

На бюрото си Рай мислеше над лабораторните доклади. Беше почти седем, а навън бе притъмняло. Отказа се да намалява кафето и сега отпиваше горещата черна течност от нацърбена чаша.

Трябваше да спре. Познаваше бавния процес на изключване на мозъка и тялото си. Кой знае как през последните две седмици бе навлязъл в рутина, от която вече зависеше.

Не, не кой знае как, поправи се той и потри лицето си с ръце. Заради някой.

Прекалено бързо и лесно свикна да приключва работата за деня и да се отправя към апартамента й. Дори в джоба си вече имаше ключ за входната врата. Беше му даден и Рай го прие най-безцеремонно. Сякаш никой от тях не желаше да признае какво означаваше това парче метал.

Вечерят, помисли си той. Говорят си, понякога гледат някой стар филм по телевизията, нещо, което се оказа, че и двамата обичат.

Повечето общи неща ги откриваха напълно случайно, мислеше Рай. Или докато се наблюдаваха.

Той знаеше, че тя обича да се наслаждава на продължителна гореща вана вечер, с чаша изстудено вино на ръба на ваната. Събуваше онези ужасно високи токчета в мига, в който си влезеше. Всяко нещо поставяше на мястото му.

Спеше в копринена нощница и се увиваше плътно в завивките. Будилникът й звънваше точно в седем всяка сутрин и ако Рай не бе

достатъчно бърз, за да я забави, секунда по-късно вече бе изскочила от леглото.

Имаше слабост към ягодовия сладолед и леката музика, изпълнявана от биг бенд.

Беше предана, умна и силна.

И той бе влюбен в нея.

Рай се отпусна назад и затвори очи. Това вече бе проблем, мислеше той. Негов проблем. Имаха негласно споразумение и той го знаеше. Никакво обвързване, никакво усложняване на нещата.

Рай не искаше такова нещо.

Господ бе свидетел, че подобно нещо не му трябваше с нея.

Бяха пълни противоположности в много отношения. Физическото привличане, което ги бе събрало, независимо от силата му, не можеше да скрие останалите неща. Не и когато ставаше въпрос за нещо повече от настоящия момент.

Значи нямаше да има нищо повече от настоящия момент.

Той щеше да постъпи разумно, в това нямаше никакво съмнение, и щеше да бъде до нея по време на разследването. И това щеше да бъде всичко. Налагаше се това да бъде всичко.

За да спести и на двамата им неприятната сцена, щеше да започне по малко да се отдръпва. И то още сега.

Скочи и грабна якето си. Тази вечер нямаше да отиде у тях. Погледна виновно към телефона, помисли дали да не ѝ се обади и да измисли някакво извинение.

Изруга и угаси лампите. Да не би да беше проклетият ѝ съпруг, напомни си Рай.

А и никога нямаше да бъде.

Подтикван от засилващото се чувство на безпокойство, нещо като досаден сърбеж между плешките, той подкара към фабриката на Натали. Беше обикалял много с колата, след като си тръгна от управлението.

Вече минаваше десет, а нощта бе безлунна и тиха.

Остана да седи в колата, приведе се над волана и се опита да не мисли за нея.

Разбира се, че мислеше за нея.

Сигурно се чудеше къде бе той. Най-вероятно да предположи, че са го извикали по работа. Щеше да го чака. Отново го обзе чувство на вина. Това му бе най-омразното чувство. Нямаше право да проявява незаинтересованост, нито пък да я притеснява единствено защото бе уплашен.

А може и да не беше влюбен в нея. Може би просто се бе поувлякъл. Един мъж можеше да е увлечен по някоя жена, без да изпита желание да си пререже гърлото, когато тя го напусне. Нали така?

Изпълнен с отвращение, Рай посегна към телефона в колата. Поне можеше да ѝ се обади и да ѝ каже, че е зает. Това не бе като да даваш обяснения, увери той сам себе си. Просто бе проява на учтивост.

Откога започна да се притеснява за маниерите си?

Изруга и започна да набира.

Ала ето че лекият сърбеж отново се появи. Очите му бавно огледаха тъмнината и Рай остави слушалката. Дали пък не му се бе счуло нещо? Погледна към часовника си и видя, че до поредната обиколка на назначения около фабриката патрул оставаха още десет минути.

Няма проблем, каза си той и реши междувременно сам да огледа наоколо.

Отвори вратата и слезе от колата. Не се чуваше нищо, освен тихото жужене на движението през две пресечки. Внимателно се наведе в колата, за да си вземе фенерчето, но не го включи.

Все още не, помисли си той. Очите му привикнаха с мрака и вече успяваше да види къде стъпва.

Инстинктът го отведе към задната част.

Вече бе оглеждал фабриката и бе забелязал къде точно се намираха изходите, охранителната система и противопожарните изходи. Направи кръг, провери всички врати и прозорци на партера.

Отново чу звука, стъпка върху чакъл. Той хвана здраво фенерчето, също като оръжие, и се приближи. Напрегнат, в пълна готовност, Рай се плъзна през сенките. Ако беше чул пазача, той знаеше, че нещастният човек щеше да си изкара акъла. Ако пък не беше той...

Кикот. Тих и изпълнен с удоволствие. Тихо проскърцване на пантите на метална врата.

Рай запали фенерчето и заслепи Кларънс Джейкъби.

— Как я караш, Кларънс? — ухили се Рай, докато другият мъж мигаше срещу блесналата светлина. — Чаках те.

— Кой е? — изтъня гласът на Кларънс. — Кой говори?

— Ей, обиждаш ме. — Рай наведе светлината от очите на Кларънс и пристъпи към него. — Не можеш да познаеш стария си приятел?

Кларънс сви очи и разпозна силуета на мъжа сред сенките. Само след миг изумлението по лицето му се превърна в широка усмивка.

— Пиасецки. Ей, Рай Пиасецки. Как си? Вече си инспектор, нали? Чух, че си станал инспектор.

— Точно така. Търсих те, Кларънс.

— Ами? — Кларънс срамежливо сви глава между раменете си. — Защо така?

— Загасих онова невзрачно огънче, дето го беше палнал оная нощ. Сигурно вече не те бива много, а, Кларънс?

— Я пък ти... — Все още широко усмихнат, Кларънс разпери ръце. — Нищо не знам за огънчето. Помниш ли, когато двамата с теб се подпалихме, Пиасецки? Страшна нощ, а? Оня дракон беше бая голям. За малко да ни изяде.

— Помня.

Кларънс навлажни устни.

— И теб бая те уплаши. Чух сестрите в отделението, говореха за кошмарите ти.

— Имах и кошмари.

— И вече не потушаваш пожари, значи? Не искаш повече да сразяваш дракони, а?

— Предпочитам да размазвам гниди като теб. — Рай наведе светлината надолу и освети тубите бензин до краката на Кларънс. — Виж го ти Кларънс. Все още използва първокласни материали.

— Нищо не съм направил. — Кларънс се опита да се измъкне и да хукне в тъмното.

Щом Рай скочи напред, другият мъж се дръпна назад, сякаш задвижван от някакъв ластик.

Озадачен, Рай се загледа в облечените в черно ръкавици, които сякаш се стрелнаха от стената на сградата и сграбчиха врата на Кларънс.

След това някаква сянка изпълзя от нищото. А след това от сянката се показва мъж.

— Струва ми се, че инспекторът не беше свършил разговора си с теб, Кларънс. — Немезис стискаше с една ръка врата на Кларънс, докато се обръщаше към Рай. — Нали така, инспекторе?

— Наистина не бях. — Рай изпусна дъха си. — Благодаря.

— Удоволствието беше мое.

— Това е призрак. Призракът ме държи... — Кларънс забели очи и припадна.

— Предполагам, че и сам щеше да успееш да се справиш. — Немезис подаде отпуснатото тяло на Рай и изчака инспекторът да го прехвърли през рамо.

— Все едно, много благодаря.

Зъбите на Немезис блеснаха, когато той се усмихна.

— Харесва ми стилът ви, инспекторе.

— И аз мога да кажа същото за вас. Не искате ли да ми покажете този трик с излизането от стената? — започна Рай, ала преди още да бе довършил изречението, установи, че говори напразно. — Не е зле — измърмори той, поклати глава и понесе Кларънс към колата. — Ама никак даже не е зле.

Натали бе заспала на канапето и се стресна, когато телефонът звънна. Напълно изтощена, тя се препъна към него и се опита да види колко е часът.

— Да, ало?

— Обажда се Рай.

— О! — Натали изтри съня от очите си. — Минава един. Бях...

— Извинявай, че те събудих.

— Не. Не е това. Просто аз...

— Пипнах го.

— Какво? — Раздразнението й, че не я бе оставил да довърши дори едно изречение, бе изострило гласа й.

— Кларънс. Хванах го тази вечер. Предположих, че ще искаш да знаеш.

Усети, че й се завива свят.

— Да, разбира се. Това е чудесно. Но кога...

— Зает съм, Натали. Ще ти се обадя, когато имам възможност.

— Добре, но... — Тя отдръпна слушалката от ухото си и се загледа в апарата, от който се разнасяше сигнал свободно. — Поздравления, инспекторе — измърмори Натали и затвори.

Подпряла ръце на ханша, тя си пое дълбоко въздух, за да се успокои и да ѝ се избистри главата.

Беше се поболяла от притеснение. Никой не е виновен, призна си. Рай не беше длъжен да идва след работа, нито пък да се обажда. Нищо, че все така ставаше напоследък. Беше чакала часове до телефона и само надвилата я умора ѝ бе спестила унижението.

Забрави за това, нареди си Натали. Важното е, че Кларънс Джейкъби е вече заловен. Няма да има други пожари, никакви инциденти.

Утре сутринта, обеща си тя, докато се наместваше кисело в спалнята, ще притисне Рай, за да разбере всичко.

Междувременно, мислеше Натали, докато се измъкваше от пеньоара си, трябваше пак да привикне да спи сама.

Дори и когато се отпусна на възглавницата, знаеше, че я чака една безкрайно дълга нощ.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Тъй като нямаше смисъл да се прибира, след като приключи работата си в полицейското управление, Рай се отпусна на изкорубеното канапе в офиса и поспа три часа, преди сирените да го събудят.

По стар навик скочи веднага и едва след това си спомни, че вече не му се налагаше да реагира, когато гръмне алармата. След годините обучение вече нямаше проблем да се обърне на другата страна и отново да заспи. Вместо това стана със залитане и се затътри с все още подпухнали очи към кафемашината, за да я включи. Единствената му цел в този момент беше да се добере до една огромна чаша кафе, която да отнесе при душовете и да остане там поне час.

Запали си цигара и се намръщи, докато чакаше кафеника да се напълни, капка след бавна капка.

Рязкото почукване на вратата го накара да се намръщи още повече. Обърна се и през замъгления си от лошото настроение поглед съзря Натали.

— Секретарката ти я няма.

— Прекалено рано е — изломоти той и потри лицето си с ръка. Защо, по дяволите, винаги изглежда толкова свършена? — Върви си, Натали, още не съм се събудил.

— Няма да си отида. — Полагаше усилия, за да не покаже, че бе обидена. Остави чантата си на земята и сложи ръце на хълбоците си. Очевидно, каза си тя, или не е спал, или е дремнал само няколко часа. Ще прояви търпение. — Рай, трябваше да разбере какво се е случило снощи, за да си направя сметка какво трябва да се направи.

— Вече ти казах какво се е случило.

— Не ми каза никакви подробности.

Той измърмори, взе някаква чаша и си наля мизерната половин чаша, която беше готова.

— Хванахме твоя подпалвач. В момента е в ареста. Известно време няма да може да пали нищо.

Търпение, повтори си Натали и седна.

— Кларънс Джейкъби?

— Да. — Рай я погледна. Какъв избор му оставаше? Тя бе тук, изумителна, изящна, съвършена. — Защо не отидеш на работа и не ме оставиш да подредя всичко както трябва? Ще ти напиша отчет.

По гърба ѝ пробяга нервна тръпка, а след това и втора.

— Какво има?

— Уморен съм — сопна ѝ се той. — Не мога да изпия и чаша кафе, а искам да си взема душ. Престани да ми дишаш във врата.

По лицето ѝ се изписа първо изненада, която след секунди бе изместена от обида.

— Извинявай — каза Натали с хладен и напрегнат глас и стана. — Бях притеснена за снощи. Искях само да се уверя, че си добре. Сега вече знам, че всичко е наред... — Взе си куфарчето. — След като не си имал време да си подготвиш доклада, ще те оставя на спокойствие.

Рай изруга и прокара ръка през косата си.

— Седни, Натали. Моля те — добави той, докато тя стоеше на вратата, вдигнала брадичка. — Извинявай. Чувствам се доста зле тази сутрин и ти направи грешката да се появиш първа и пое голяма част от канонадата.

— Притеснявах се за теб — каза го тихо, но не пристъпи обратно в стаята.

— Добре съм. — Той се извърна и ѝ посочи кафето си. — Искаш ли?

— Не. Трябваше да те изчакам да се свържеш с мен. Чак сега си давам сметка. — Сякаш изведнъж бе стъпила върху тънък лед. Една нощ разделени и вече се чувстваха неудобно един с друг.

— Ако беше направила така, сигурно аз щях да се притесня за теб. — Рай успя да се усмихне. Беше гадно, наистина гадно да я напада, и то, защото изведнъж се оказа смъртно уплашен до къде ще стигнат двамата. — Седни. Ще ти разкажа какво стана.

— Добре.

Докато Натали сядаше, той заобиколи бюрото и се настани в стола си.

— Имах някакво предчувствие, усещане. Както и да е. Реших да се отбия до фабриката ти и да поогледам, сам да проверя мерките за

сигурност. — Рай издуха облак дим и се усмихна. — На някой друг му бе хрумнало същото.

— Кларънс.

— Да, там беше. Страхотен купон. Беше обезвредил алармата. Разполагаше с пълен комплект ключове от вратите.

— Ключове значи. — Погледът ѝ се изостри.

Тя се приведе напред.

— Точно така. Чисто нови копия. Сега са в полицията. Нямаше да има никакви следи от взлом. Носеше и две туби бензин с високо октаново число и десетина кибрита. Започнахме да си говорим. Май на Кларънс разговорът не му допадна особено и се опита да се измъкне.

Рай спря, дръпна от цигарата и поклати глава.

— Все още не съм сигурен дали наистина го видях.

— Кое? — Нетърпеливата Натали потропваше по бюрото му. — Ти подгони ли го?

— Не ми се наложи. Твоят приятел се погрижи за него.

— Кой мой приятел? — Напълно озадачена, тя се отпусна назад. — Какъв приятел?

— Немезис.

Очите ѝ се разшириха от изумление.

— Ти видя ли го? Той беше ли там?

— И да, и не. Или по-скоро не и да. Не съм сигурен кое от двете. Излезе от стената — каза Рай, отчасти на себе си, — изплъзна се от проклетата стена също като дим. Не беше там, после изведнъж се оказа там. А след това отново го нямаше.

Натали повдигна едната си вежда.

— Рай, ти наистина трябва да поспиш.

— За това не споря. — Той разтри схванатия си врат и въздъхна. — Ала така стана. Просто излезе от стената. Първо се появиха ръцете му. Аз бях на една крачка от него и видях как ръцете сграбчиха Кларънс за врата. След това се появи целият — Немезис. Кларънс го погледна и припадна. — Рай изпита истинско удоволствие от спомена и се ухили. — Нагъна се като сгъваем стол. Та Немезис ми го подаде и аз го прехвърлих през рамо. След това изчезна.

— Кларънс ли?

— Немезис. Слушай какво ти говоря.

Тя премигна и се опита да следи разказа му.

— А той, Немезис, просто си тръгна?

— Той просто изчезна. Пак обратно в стената, в нищото. — Рай щракна с пръсти, за да ѝ покаже нагледно. — Не знам. Сигурно съм стоял поне пет минути с отворена уста и тогава занесох Кларънс в колата.

Натали сви вежди, а гласът ѝ стана бавен и внимателен.

— Искаш да ми кажеш, че онзи мъж просто е изчезнал? Ето така, пред очите ти. Просто се е изпарил?

— Точно това ти казах.

— Рай — отвърна тя, все още спокойна. — Това не е възможно.

— Аз бях там — напомни ѝ той. — Ти не беше. Кларънс се свести и започна да пелтечи за призраци. Беше толкова изплашен, че се опита да скочи от колата в движение. — Рай отпи от кафето си. — Наложил се да го фрасна, за да изпадне в безсъзнание.

— Ти... Ти си го ударил, за да загуби съзнание?

Той не можеше да не се наслади и на този спомен. Един-единствен удар в кръглото чене...

— Така му се падаше. Все едно, в момента е в ареста. Отказва да говори, но след два часа ще го разпитам аз, да видим дали това няма да се промени.

Натали остана смълчана за момент. Опитваше се да проумее чутото и да го подреди в ума си. Тази работа с Немезис беше невероятна и немного трудна за обяснение. Било е тъмно. Рай е опитен наблюдател, ала дори и той може да допусне грешка в мрака. Хората не изчезват просто така.

За да не спори с него, тя отново се върна към Кларънс Джейкъби.

— Още не е казал защо, нали? Ако е бил нает, от кого?

— В момента твърди, че се е разхождал.

— С няколко литра бензин?

— О, той твърди, че сигурно аз съм донесъл бензина. Опитвал съм се да го накисна, защото съм се изгорил, докато съм спасявал безценния му животец.

Натали обидено скочи на крака.

— Никой няма да повярва на тези измишльотини.

Спонтанната ѝ защита го трогна и развесели.

— Не, Безкрайни крака, никой няма да повярва. Този път го спипахме където трябва и няма да отнеме много време, преди

ченгетата да го свържат с другите пожари. Щом Кларънс разбере, че го чака дълга присъда, веднага ще пропее на друг глас. Никой не обича да потъва сам.

Тя кимна. Не вярваше на поговорката, че гарван гарвану око не вади.

— Ако и когато той назове някого, искам веднага да разбера. Междувременно не мога да предприема нищо.

Рай забарабани с пръсти по бюрото. Не му беше приятна мисълта, че някой в нейната фирма стои зад пожарите.

— Ако Кларънс посочи с пръст някои от твоите хора, полицаите веднага ще се задействат. И те ще бъдат много по-твърди, отколкото просто да ги уволнят или да им спрат здравната осигуровка.

— Това ми е ясно. Ясно ми е също, че човекът, драснал кибрита, е заловен и собствеността ми е в безопасност, а все още нищо не е приключило. — Напрежението, което бе стегнало раменете ѝ, започна да намалява. — Много благодаря, че пазите това, което ми принадлежи, инспекторе.

— Нали затова плащаш данъци. — Той я погледна над ръба на чашата си. — Липсваше ми снощи — каза Рай, преди да успее да се спре.

Устните ѝ леко потрепнаха.

— Радвам се. Защото и ти ми липсваше. Можем да наваксаме тази вечер. Ще празнуваме това, че данъците ми са добре оползотворени.

— Да. — Ако потъваше, помисли си Рай, в този момент нямаше никаква сила да се съпротивлява за трети път. — Защо да не го направим?

— Ще те оставя да си вземеш душа. — Натали се наведе за чантата. — Ще ми разкажеш ли какво е станало, след като разпитах Кларънс?

— Разбира се. Ще ти звънна.

— Смятам да се прибера рано — каза тя и се насочи към вратата.

— Много добре — измърмори той, когато вратата се затвори след нея.

Трети път, как ли пък не, помисли си Рай. Беше потънал още преди дни, а дори не беше забелязал.

Натали пристигна на работа с енергична походка и свика съвещание на управителите. В десет часа седеше на челното място на масата, а шефовете на отдели се бяха разположили от двете страни на махагоновата мебел.

— Имам удоволствието да ви съобщя, че откриването на „Дамски избор“ в национален мащаб се запазва за определената дата, за идващата събота. — Както очакваше, последваха любезни ръкопляскания и одобрителен шепот. — Бих искала да използвам случая — продължи тя — и да ви благодаря за упоритата работа и за всичките ви усилия. За да тръгне такава компания, е необходима работа в екип, много часове и непрекъснати нововъведения. Благодаря ви, че дадохте максималното от себе си. Най-много благодаря за помощта през последните две седмици, докато компанията имаше сериозни трудности. — Тя изчака шепота за пожарите да утихне. — Много добре разбирам, че сме прехвърлили планирания бюджет, но също така разбирам, че ще се справим навреме, без да е необходимо вие и персоналът да работите извънредно. Затова „Дамски избор“ с удоволствие е предвидила премии за вас и служителите, които ще се изплатят на първи следващия месец. — Това съобщение бе посрещнато със значително повече ентузиазъм. Единствено Диърдри се намръщи и вдигна очи към тавана. Натали ѝ се усмихна широко, по-скоро от удоволствие, отколкото за извинение. — Все още ни чака много работа — продължи тя. — Сигурна съм, че Диърдри ще ви каже, че съм ѝ дала огромен повод за главоболие, а не премия. — Натали изчака смеха да стихне. — Имам ѝ пълно доверие, а и „Дамски избор“ го заслужава. Освен това... — Тя спря, усмивката ѝ все още на място, а погледът ѝ пробягваше от лице на лице. — Искам да ви успокоя. Снощи подпалвачът е бил заловен. Сега е в ареста.

Последваха още аплодисменти и порой от въпроси. Натали седеше, скръстила ръце на масата, и наблюдаваше, изчакваше някакъв знак, който да ѝ подсказва кой от хората, седнали около нея, е започнал да се притеснява.

— Все още не знам подробности — каза тя и вдигна ръка, за да даде сигнал да запазят тишина. — Само знам, че инспектор Пиасецки е задържал човека пред фабриката. Очаквам пълния му доклад до

четирийсет и осем часа. Междувременно можем само да благодарим за упоритостта на полицията и пожарната и да се заемем с нашата работа.

— Имало ли е пожар във фабриката? — попита Доналд. — Има ли щети?

— Не. Знам, че заподозреният е заловен, преди да се вмъкне в сградата.

— Сигурни ли са, че е същият, който е подпалил склада и водещия магазин? — Със събрани вежди Мелвин подръпваше папийонката си.

Натали се усмихна.

— Като сестра на капитан от полицията съм сигурна, че властите няма да направят изявление, преди да имат доказателства. В момента така мислят.

— Кой е той? — попита Доналд. — Защо го е направил?

— Още веднъж ви казвам, не знам подробности. Той е известен подпалвач. Професионалист, доколкото знам. Сигурна съм, че мотивът му скоро ще се изясни.

Рай не беше толкова сигурен. До обяд вече бе прекарал цял час с Джейкъби и не спираше да тъпче на едно място. Стаята за разпит бе съвсем безлична. Бежови стени, бежов линолеум, огромно огледало, за което знаеше, че дава поглед към стаята от другата страна. Той седеше на стол, твърд като скала, облегал на масата и пушеше мързеливо, а Кларънс му се хилеше и си играеше със собствените си пръсти.

— Нали знаеш, че ще те затворят, Кларънс — попита Рай. — Когато излезеш, ще си толкова стар, че няма да можеш сам да запалиш и клечка кибрит.

Кларънс се ухили отново и сви рамене.

— Никого не съм наранил. Аз никога не наранявам никого. — Вдигна поглед. Малките му сини очички излъчваха дружелюбност. — Знаеш ли, някои хора обичат да палят други хора. Знаеш това, нали Рай?

— Да, Кларънс, знам.

— Аз не съм от тях, Рай. Никога не съм изгорил никого. — Очите му просветнаха щастливо. — Само теб. Ала това си беше случайност. Имаш ли белези?

— Да. Имам белези.

— И аз — изкиска се Кларънс, доволен, че имат нещо общо. — Искаш ли да ги видиш?

— Може би по-късно. Спомням си кога се подпалихме, Кларънс.

— Разбира се. Разбира се, че си спомняш. Това е същото като целувката на дракона, нали?

Все едно че си в центъра на ада, помисли си Рай.

— Наемодателят ти беше платил да събудиш дракона онзи път, нали помниш?

— Помня. Там не живееше никой. Беше една стара сграда. Обичам старите празни сгради. Огънят поглъща всичко наред, обгръща стените, крие се на тавана. Говори ти. Нали си го чувал как говори, а?

— Да, чувал съм. Кой ти плати този път, Кларънс?

Настроен игриво, Кларънс срещна върховете на пръстите си и ги изви като мост.

— Не съм казвал, че някой ми е платил. Не съм казал, че съм правил каквото и да било. Може и ти да си донесъл бензина, Рай. Бесен си, защото те изгорих. — Внезапно усмивката му стана хитра. — Имаше кошмари, докато бяхме в отделението за изгорели. Чух, че си имал. Кошмари с дракони. А сега вече не можеш да понижеш дракона.

Тъпото пулсиране зад очите накара Рай да посегне за нова цигара. Кларънс бе очарован и обсебен от кошмарите, беше питал и подпитвал през цялото време на разпита. А дори и да искаше, Рай не можеше да му разкаже много подробности. Всичко бе обвито в пламъци и дим, слава богу, избледнели с времето.

— И аз имах кошмари известно време. Преодолях ги. Преодолях и омразата си към теб, Кларънс. И двамата просто си вършихме работата, нали така?

Рай забеляза припламването в очите на Кларънс, когато запали клечката кибрит. Само за опит той задържа горящата клечка между двама им.

— Колко е могъщ, нали? — измърмори Рай. — Едно малко пламъче. Но ние с теб знаем какво може да стори то на дърво, хартия. На плътта. Могъщ е. А когато го подхраниш, става все по-силен и по-силен. — Той поднесе пламъчето към върха на цигарата си. Без да

откъсва поглед от Кларънс, Рай близна показалеца си и задуши пламъка. — Задуши го с вода, остави го без въздух, и пуф. — Той подхвърли счупената клечка в препълнения пепелник. — И двамата обичаме да го контролираме, нали?

— Да. — Кларънс облиза устни, изпълнен с надеждата, че Рай може да запали нова клечка.

— На теб ти плащат, за да ги подпалиш. На мен ми плащат, за да ги гася. Кой ти плати, Кларънс?

— Те така и така ще ме затворят.

— Да. Какво имаш да губиш?

— Нищо. — Отново с хитър блясък в очите Кларънс погледна Рай изпод редките си бледи мигли. — Не съм казал, че съм подпалвал пожар. То дори и да предположим, че може би съм го направил, не бих могъл да кажа кой ме е накарал.

— Защо не?

— Защото ако предположим, че съм го направил, никога не съм видял този, който уж ме е накарал да го направя.

— Ти разговаря ли с него?

Кларънс отново се заигра с пръстите си. Лицето му излъчваше такава жизнерадост, че Рай едва се въздържахше да не скочи и да не го стисне за тлъстата гуша.

— Може и да съм разговарял с някого. А може и да не съм. Може би ако съм, гласът на телефона е бил прецакан, също като глас на машина.

— Мъж или жена?

— Като машина — повтори Кларънс и посочи касетофона на Рай. — Можеше да е и двете. Може би само са ми изпратили пари по пощата или преди, или след това.

— Как се свързаха с теб?

Кларънс размърда първо дясното си рамо, а след това и лявото.

— Може и да не съм питал. Хората сами ме откриват, когато им трябва. — По лицето му отново се разля широка усмивка. — Непрекъснато му трябва на някого.

— Защо склада?

— Не съм казвал нищо за никакъв склад — отвърна Кларънс и застана нащрек.

— Защо този склад? — повтори Рай. — Може би.

Доволен, че Рай се съобразява с правилата на играта, Кларънс премести стола си напред.

— Може би заради застраховката. Може би някой не харесва собственика. Може за кеф. Има много причини за един пожар.

Рай започна да го притиска.

— Ами магазина? Същият човек притежава и магазина.

— Колко работи има в един магазин. И все хубавки момичешки неща. — Самозабравил се, Кларънс се усмихна при спомена. — Миришеше хубаво. Замириса още по-добре, когато сипнах бензин.

— Кой ти каза да сипеш бензин, Кларънс?

— Не съм казвал, че съм сипвал.

— Току-що каза.

Кларънс се нацупи като дете.

— Не съм. Казах може би.

Касетката щеше да докаже друго, ала Рай продължи да настоява.

— Харесаха ли ти момичешките неща в магазина?

Очите на Кларънс развеселено припламнаха.

— Кой магазин?

Райън се отпусна назад и едва успя да сдържи ругатнята си.

— Може би трябва да извикам приятеля си от снощи и да го оставя да си поговори с теб.

— Кой приятел?

— Приятелят от снощи. Не помниш ли снощи?

Кларънс пребледня.

— Това беше призрак. Той всъщност не беше там.

— Как да не беше? Ти го видя. Почувства го.

— Призрак. — Кларънс започна да си гризе ноктите. — Не ми хареса.

— Тогава по-добре ми кажи каквото трябва, иначе ще го повикам.

Обзет от паника, Кларънс заоглежда стаята.

— Той не е тук.

— Може и да е — отвърна Рай, без да крие, че се забавлява. — Може и да не е. Кой ти плати, Кларънс?

— Не знам. — Устните му започнаха да треперят. — Беше просто един глас. Това е всичко. Взимай парите и подпали. Обичам парите. Обичам и да подпалвам. Започнах от хубавото бюро в средата на

магазина с момичешките работи, точно както нареди гласът. Можех и по-добре да се справя в малкото складче, но гласът каза — бюрото. — Кларънс неспокойно се огледа. — Той тук ли е?

— Ами пликовете? Къде са пликовете, в които пристигнаха парите?

— Изгорих ги — ухили се отново Кларънс. — Обичам да горя разни неща.

Натали за малко да изгори пилето.

Не че бе напълно некомпетентна в кухнята. Просто, повтаряше си тя, ѝ се случваше рядко да упражнява кулинарните си умения, колкото и незначителни да бяха те.

С огромно количество ругатни и несигурност тя извади покафенялото пиле от тенджерата и го остави настрана, точно както ѝ бе обяснил многословният Франк. Когато сосът вече се вареше, се почувства доволна. Готвенето не беше чак толкова страшно, реши Натали, ако се съсредоточиш и напредваш стъпка по стъпка. Прочети рецептата така, сякаш е договор, мислеше тя, докато внимателно пускаше пилето в соса. Не пропускай нито една клауза, прегледай внимателно и написаното с дребен шрифт. Тананикаше си, докато захлупваше тенджерата, и се огледа, за да види поразииите, които бе постигнала в кухнята.

А, реши Натали, след като издуха косата от очите си, почисти, след като приключиш, защото нито една сделка не трябва да изглежда така, сякаш те е измъчила.

Отне ѝ повече време да почисти и подреди кухнята и да се погрижи за себе си, отколкото да приготви ястието. След като хвърли поглед към часовника, реши да запали свещите, за да създаде приятна атмосфера.

С дълбока въздишка се отпусна върху едната странична облегалка на канапето и огледа стаята. Приглушена светлина, мирис на цветя и хубава храна, златният отблясък на пламъците в камината. Доволна, тя приглади с ръка дългата си копринена пола. Всичко бе идеално. Къде ли беше Рай?

Той крачеше в коридора пред вратата ѝ.

Прекалено голямо значение отдаваш на всичко това, Пиасецки, предупреди се сам. Нали сме просто мъж и жена, които си прекарват добре? Никаква обвързаност, никакви обещания. Сега, след като Кларънс бе арестуван, могат да се поотделят един от друг. Естествено. Няма да има напрежение, нито пък неприятни моменти.

Защо тогава стоеше пред вратата ѝ, притеснен като тийнейджър, тръгнал на първа среща? Защо, преди всичко, бе донесъл букет глупави нарциси?

Изобщо не трябваше да ѝ взима цветята, реши Рай. След като искаше да ѝ вземе цветя, трябваше поне да са рози или пък орхидеи. Нещо, което има класа. А тези жълти цветове хванаха погледа му и продавачът на улицата му ги връчи, ала това не бе причина да поднесе китка цветя от задния двор на жена като Натали.

Съвсем сериозно се замисли дали да не ги остави пред вратата на съседите. Самата идея го накара да се почувства глупаво. Започна да си мърмори, но извади ключа и си отвори.

Прибираше се у дома. Мисълта бе глупава, още повече, че влизаше в апартамент, който не беше негов. Ала не можеше да се отърси от нея и тя остана запечатана като огромно рекламno пано, като незабележима целувка по бузата.

Натали стана от страничната облегалка и му се усмихна.

— Здравсти.

— Здравей.

Държеше цветята зад гърба си и дори не осъзнаваше, че жестът му бе отбранителен. Тя изглеждаше невероятно. Свободната рокля с тънки презрамки бе в цвят на узряла праскова и падаше свободно. Свещите и огънят в камината хвърляха отблясъци по нея. Когато Натали се раздвижи, Райън преглътна. Роклята бе отворена от глезена чак до трите малки копчета на лявото бедро.

— Дълъг ден ли имаше? — попита тя и го целуна леко по устните.

— Да, май да. — Езикът му се бе вързал. — А ти?

— Не беше много зле. Хубавото е, че всички са изпълнени с хъс. Сложих малко вино да се изстуди. — Натали наклони глава на една страна и му се усмихна. — Освен ако не предпочиташ бира.

— Няма значение — измърмори той и тя се насочи към масата до прозореца, сервирана за двама. — Много е хубаво тук. И ти си много хубава.

— Ами реших, че след като ще празнуваме... — Натали сипа две чаши. — Смятах да направя това след откриването в събота, ала сега също е много подходящо. — Остави чашите на прозореца зад себе си и протегна ръка. — Има толкова много неща, за които да ти благодаря.

— Няма защо. Направих това, за което ми плащат... — Рай замълча, защото забеляза, че очите ѝ се бяха насочили другаде и погледът ѝ бе станал по-мек. С някакво неудобство той осъзна, че тя гледаше цветята, които той бе използвал, за да жестикулира.

— Донесъл си ми цветя? — Искрената изненада в гласа ѝ никак не му помогна.

— Един на тъгла ги продаваше и аз просто...

— Нарциси — каза с въздишка Натали. — Обичам нарциси.

— Така ли? — Преизпълнен с неудобство, Рай ѝ ги тикна в ръката. — Ами ето, заповядай.

Тя зарови лице в ярките цветове и, който знае защо, ѝ се доплака.

— Толкова са красиви, толкова щастливи. — Натали отново вдигна глава. Очите ѝ блестяха. — Съвършени са. Благодаря ти.

— Не е кой знае... — Останалата част от думите му се стопи, когато устните ѝ плениха неговите.

Мигновено желание. Все едно, че някой бе натиснал някакво копче в тялото му. Едно-единствено докосване, помисли си той, когато ръцете му я обгърнаха и я пожела. Тялото ѝ се притисна към неговото, ръцете ѝ го притиснаха. Рай потисна отчаяното си желание да я смъкне на пода и да се отдаде на безпомощната страст, която тя винаги събуждаше у него.

— Напрегнат си — прошепна Натали и погали рамото му. — Случи ли се нещо с Кларънс по време на разпита? Има ли какво да ми разкажеш?

— Не. — Кларънс Джейкъби и лицето му, подобно на месечина, бяха последното, за което Рай можеше да мисли. — Просто съм уморен. — И трябва да се контролирам. — Какво мирише така хубаво? — попита той и леко се отдръпна. — Освен теб.

— Фрикасето на Франк.

— На Франк ли? — Рай отстъпи още една крачка и се пресегна към виното. — Готвачът на Гътри ни е сготвил вечеря?

— Не, само рецептата е негова. — Тя прибра косата си зад ухото. — Аз сготвих.

Той изсумтя над чашата.

— Да бе. Сигурно. Къде поръча? В италианския ресторант ли?

Раздвоена между смеха и обидата, Натали също взе чашата си с вино.

— Самата аз сготвих, Пиасецки. Знам как се пуска печката.

— Знаеш как да набереш телефона и да поръчаш. — Вече значително по-спокоен, Рай пое ръката ѝ и я поведе към кухнята. Упъти се право към тенджерата и повдигна капака. Определено приличаше на домашно сготвено. Намръщи се и помириса гъстия бълбукащ сос, който покриваше златистите парчета пиле. — Ти ли го сготви? Сама?

Напълно отчаяна, тя дръпна ръката си и отпи от виното.

— Не разбирам защо си толкова шокиран. Няма нищо сложно, освен да следваш указанията.

— Ти си го сготвила — повтори той и поклати глава. — Как така?

— Ами защото... Не знам. — С тихо подрънкване на металния капак, Натали захлупи тенджерата. — Искаше ми се да сготвя.

— Не мога да си те представя как се трудиш в кухнята.

— Голям труд падна. — След това се разсмя. — А и гледката беше доста отчайваща. Значи какъвто и да му е вкусът, трябва да ме похвалиш. Ще натопя цветята.

Рай я изчака да вземе ваза и да подреди нарцисите на плота в кухнята.

Тази вечер изглеждаше по-нежна, помисли си той. Толкова женствена, създава такъв уют. Придържаше всеки отделен цвят, сякаш ѝ бе донесъл рубини. Не можа да се въздържи, вдигна ръка и я погали по косата. Тя вдигна изненадано поглед, обзета от несигурност след проявената от него нежност.

— Да не би нещо да не е наред?

— Не. — Рай се прокле и отпусна ръка. — Обичам да те докосвам.

Очите ѝ се проясниха и затанцуваха.

— Знам. — Обърна се към него приканващо. — Пилето трябва да остане на тих огън. — Захапа лекичко и игриво устната му. — Поне час. Защо не...

— ... седнем — довърши той, за да не избухне. Нямаше начин да я повлече след себе си на пода на кухнята.

— Добре. — Почувствала се неудобно от отдръпването му, Натали кимна и отново взе чашата с вино. — До огъня ще ни е приятно.

В хола тя се сгуши до него и постави ръка на рамото му. Очевидно нещо го тормозеше. Беше готова да го изчака, за да сподели. Колко хубаво беше да си седят така, помисли с въздишка Натали, да наблюдават заедно огъня, докато вечерята къкри, и да слушат мекия глас на Коул Портър на уредбата.

Сякаш седяха така всяка вечер. Чувстваха се удобно един до друг, а всичкото време на света бе тяхно. След един дълъг натоварен ден какъв по-добър край от това, да седнеш до любимия и...

Господи. Мисълта я стресна. *Любов*. Тя го обичаше.

— Какво има?

— Нищо. — Преглътна с усилие и се постара гласът ѝ да звучи нормално. — Просто... Забравих нещо. Ще го направя по-късно.

— Няма да си говорим за работа, нали?

— Няма. — Натали бързо отпи от виното. — Добре.

Не успяваше да заспи, ако Рай не беше до нея. Изпитваше неустойимо желание да му сготви нещо. Сърцето ѝ потръпваше всеки път, когато той ѝ се усмихнеше. Дори си правеше планове как да промени пътуванията си заради него.

Но защо не го бе забелязала досега? Та това е било очевидно всеки път, когато се погледнеше в огледалото. Какво да прави?

Затвори очи и наложи на тялото си да се отпусне. Чувствата ѝ бяха проблем, напомни си тя. Беше зряла жена, започнала връзка с пълно съзнание за правилата. Не можеше, не биваше да променя нищо.

Трябваше само да помисли ясно и внимателно. Имам нужда от време, добави Натали и си наложи да диша спокойно. След това ще измисли план. Винаги правеше свършените планове.

Пръстите му лекичко се отъркаха в рамото ѝ. Пулсът ѝ препусна.

— Трябва да погледна вечерята.

— Още не е минал един час. — Беше му приятно да я усеща притисната до него и искаше да остане така. Беше глупаво да се притеснява накъде върви връзката им, реши Рай и се остави на опияняващия аромат на косата ѝ. Както бяха сега, това бе прекрасно.

— Щях... Щях да правя салата — каза неуверено тя.

— По-късно.

Плъзна пръсти под брадичката ѝ и извърна лицето ѝ към себе си. Странно, помисли си той, сякаш нервите му бяха изчезнали и се бяха пренесли в нея. Наклони глава и докосна устните ѝ.

Натали потръпна.

Изпълнен с учудване, Рай пое долната ѝ устна и прокара езика си по нея, докато наблюдаваше промяната на изражението ѝ.

Отново я разтърси тръпка.

— Защо винаги бързае? — прошепна той. Въпросът бе не само към нея, ала и към него самия.

— Не знам. — Трябваше да се отдалечи от него, да избистри главата си, преди да бе направила някоя глупава грешка. — Трябва да сипя още вино.

— Няма нужда. — Рай бавно приглади косата ѝ назад и обрамчи лицето ѝ с длани. Задържа я, без да откъсва очи от нейните. — Знаеш ли какво си мисля, Натали?

— Не. — Тя облиза устни и се опита да се успокои.

— Мисля, че сме изпуснали една много важна стъпка.

— Какво искаш да кажеш?

Той притисна устни към челото ѝ, отдръпна се и се взря в очите ѝ.

— Прелъстяването — прошепна Рай.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Прелъстяване? Та тя нямаше нужда да бъде прелъстявана. Желаше го, винаги го бе желала. Преди да осъзнае, че го обича, бе отдавала реакцията си към него единствено на привличане, което очакваше скоро да премине. Но сега нима той не виждаше...

Мислите ѝ се изпариха в мига, в който устните му лениво се плъзнаха по слепоочието ѝ.

— Рай... — Натали постави ръка на гърдите му и си каза, че ще накара гласа си да звучи леко шеговито... Че ще се откъсне от него за достатъчно дълго, за да си избистри ума и да си възвърне самообладанието. Но ето че пръстите му галеха ключицата, а устните му приближаваха нейните. Тя успя само да произнесе „Рай“ отново.

— Много сме добри, когато двамата с теб пристъпваме направо към същността, нали, Натали? — Ала сега го ръководеше някаква нежност, съчетана с ловкост. Замаян от собствената си реакция, той прокара език по устните ѝ. — Бързи, без всякакви отклонения, все така става. Мисля този път да се откъснем от отъпкания път.

— Мисля... — Само че тя не можеше да мисли. Не и след като устните му се настаниха върху нейните. Никога преди не я бе целувал така, бавно, дълбоко, с някакво лениво чувство на притежание, което изпращаше горещи вълни право към сърцето ѝ.

Не можеше да контролира тялото си, то бе като течния восък, който подхранваше свещите около тях. Под дланта си усети силните удари на сърцето му, бързи и неспокойни, чу ниския безпомощен звук, който се откъсна от гърлото ѝ и се сля с тези удари. Въпреки това Рай продължи бавното задълбочено изследване на устата ѝ, сякаш това му бе достатъчно и не смяташе да я изоставя часове наред.

Главата ѝ се отпусна назад. Той я пое и лекичко я измести, за да промени ъгъла на целувката. Играеше си с устните ѝ, с езика ѝ. Дъхът ѝ бе нахсан и неравномерен, тръпнещ, когато пръстите му се отъркаха в гърдата ѝ.

Сега вече Натали знаеше, че следваха бързината и силата, които разбираше. Отново щеше да може да контролира нещата в пълната липса на контрол, когато двамата се нахвърляха един върху друг. Но ето че пръстите му просто се плъзгаха по гърлото ѝ и се спряха с отчайваща нежност на бузата.

Сякаш за да се защити, тя посегна към него и го привлече плътно към себе си.

— Този път не. — Отдръпна се тъкмо навреме, за да погледне лицето ѝ. Объркването, желанието и възбудата бяха красиво съчетание. Въпреки че собственото му тяло бе готово да го предаде, Рай искаше да я обърка още повече, да се погрижи за всяко нейно желание и да я възбуди така, че тялото ѝ да не я слуша повече.

— Желая те. — Натали задърпа трескаво копчетата на ризата му. — Веднага, Рай, искам те сега.

Той я притисна на пода пред камината. Светлината от пламъците хвърляше отблясъци по кожата ѝ, танцуваше в косата ѝ. Тя бе като създадена от злато. Също като някое екзотично съкровище, на което човек би посветил живота си. А в този момент, тази вечер, помисли си Рай, бе единствено негова.

Прикова ръцете ѝ неподвижни и сплете пръсти с нейните.

— Ще трябва да почакаш — каза ѝ той. — Докато приключа да те прелъстявам.

— Няма нужда да ме прелъстяваш. — Изви се към него, за да му предложи устните си, тялото си, цялата.

— Я да видим...

Рай покри устата ѝ със своята и бавно задълбочи целувката, когато устните ѝ се отвориха. Пръстите ѝ се извиха и се впиха в дланите му. Колко често я бе любил? Та нали се срещнаха неотдавна и въпреки това не можеше да изброи случаите, когато бе оставял тялото си да поеме контрол и да полудее над нея.

Този път щеше да я люби така, че Натали да осъзнае всичко.

— Обичам раменете ти — прошепна той, след като откъсна устни от нейните, за да се спусне бавно към извивката. — Нежни, силни, гладки.

Улови със зъби тънката презрамка на роклята и я потегли надолу, докато между нея и кожата ѝ не остана никакво препятствие. Парещата кожа, нейният вкус, нейният мирис, всичко това бе изтъкано от

топлина. Рай ги пое с всички сетива и прокара език по рамото ѝ, по изцялата линия на врата, чак до другата презрамка.

— А и това местенце тук. — Той потри устни точно над ръба, където копринената дреха покриваше гърдата. Закачливо, подлудяващо навлажни кожата ѝ под коприната и тя се размърда неспокойно под него. — Отпусни се и се наслаждавай, Натали. Ще ми отнеме известно време.

— Не мога. — Нежните докосвания на устните му и тежестта му я влудяваха. — Целуни ме отново.

— С удоволствие.

Този път припламна горещо огънче, ярко и жарещо, а след това Рай отново го потуши. Тя простена и се устреми към него. Търсеше освобождение, мечтаеше за ново мъчение. Той направи избора вместо нея и я целуна с продължителна настойчивост, докато пръстите ѝ се отпуснаха и забързаното ѝ дишане се успокои и стана по-бавно.

Дим. Усещаше единствено мириса му. Издигаше се към валмата, които той образуваше, и се чувстваше в безтегловност, напълно безпомощна, неспособна да направи друго, освен да се остави да се носи и да въздиша, когато устните му изоставиха нейните и отново се спуснаха надолу. Лекичко захапване по брадичката, а след това нежни бавни целувки надолу по гърлото и раменете.

Тялото му се премести надолу, въпреки че ръцете му все още държаха нейните. Рай я подлудяваше сантиметър по сантиметър и придърпваше коприната надолу. Усети как косата му се отърка в гърдата ѝ, а след това устата му последва извивката ѝ към чувствителното място отдолу. Езикът му обходи зърното и Натали усети тръпка вътре в себе си. След това той го пое със зъби и тя изстена името му, а тялото ѝ започна да тръпне в тих, първичен ритъм.

Искаше му се Натали да му се отдаде напълно, да се остави на удоволствието, което той можеше да ѝ даде. Очите ѝ бяха затворени, устните ѝ леко откряхнати. И толкова примамливи. Искаше отново да ги вкуси и когато го направи, си позволи да се наслади на вкуса и мекотата им.

Времето загуби смисъл.

В нежността бе скрита сила. Никога не я бе чувствал преди, нито у себе си, нито у някоя друга. Ала за Натали Рай бе запазил бездънен

кладенец нежност, меки, всепоглъщащи целувки и неспирни въздишки.

Откъсна се от ръцете ѝ, за да изхлузи ризата си, за да почувства тръпнещата ѝ плът до своята. Всяко леко движение разгаряше още по-силен огън. С тих доволен шепот той пхна ръка през цепката на полата и я погали нежно, докосвайки края на нещо дантелено, което тя носеше отдолу.

Откопча едно копче, след него второ, а после и трето, очарован от начина, по който платът се плъзгаше и разтваряше под пръстите му. Усетил голото ѝ бедро, Рай потисна внезапно разгорялото се желание да я направи своя, докато ръцете ѝ го галеха и притискаха раменете му.

Още, обеща си той. Има още.

За свое собствено удоволствие плъзна коприната настрана. И откри още.

Отдолу Натали носеше дантела и коприна, същият цвят като роклята, която се бе разстлала до тях. Бельото бе без презрамки и обхващаше гърдите ѝ и се спускаше в широка извивка високо над бедрата. Рай въздъхна дълбоко и се отдръпна назад, за да си поиграе с дантеления жарттиер.

— Натали...

Останала без сили, тя бе толкова безпомощна, че едва успя да отвори очи. Когато клепачите ѝ трепнаха, видя само него, огънят подсилваше червения оттенък в тъмната коса, а очите му изглеждаха почти черни. Протегна ръка, въпреки че я усети натежала, неподвластна на волята ѝ. Той просто я пое и я целуна.

— Исках да ти кажа колко съм щастлив, че си в бизнеса с бельо. — Устните ѝ трепнаха. Почти успя да се засмее, преди Рай да освободи първия жарттиер с едно бързо дръпване. Натали само тихо простена. — И колко си красива. — С подръпване освободи и втория жарттиер. — Когато демонстрираш собствените си продукти. — Без да откъсва очи от нея, той нави чорапа надолу по бедрото, през коляното към прасеца.

Погледът ѝ се замъгли. Усещаше мъжа до себе си. Господи, усещаше го — всяко докосване на върховете на пръстите му и на устните му. Себеотдаването се бе настанило в нея като сянка и я остави напълно уязвима. Беше готова да изпълни всяко негово желание, стига да не спираше да я докосва.

Усещаше постоянната приятна топлина от огъня. Но тя бе нищо в сравнение с пламъците, които я изгаряха отвътре. Сякаш в някакъв дълъг кадифен тунел, Натали все още чуваше музиката и улавяше тихия ритъм, който съответстваше на накъсаното ѝ дишане. Ароматът на цветя и свещи, неговият вкус и вкусът на виното, всичко това се смеси в покоряващо опиянение.

След това Рай плъзна ръка под дантеления ръб и тя потръпна. Тялото ѝ се разтърси. Името му изскочи на устните ѝ, дори в мига, когато невероятното удоволствие се плъзна по тялото ѝ. Обви го с ръце, когато силата на върховното удоволствие прерасна във вулканична мощ, а след това отшумя и я остави немощна.

Искаше да му каже, че се чувства празна, наистина празна. Ала той свали от нея коприната и дантелата с умелите си пръсти и заглуши думите, които Натали смяташе да изрече с неумолимо спокойните си устни.

— Искам да те изпълня, Натали. — Ръцете му не бяха толкова спокойни, колкото преди, но Рай я положи нежно на килима, за да може по-лесно да свали дрехите си. — Цялата.

Кръвта пулсираше в ушите му, когато започна бавно да се придвижва по краката ѝ, отново да подклажда десетките огньове, да изчаква и да наблюдава за момента, когато ще я възпламени отново.

Усети как тялото ѝ се напруга, видя силата на усещането да проблясва по лицето ѝ. В мига, когато тя извика, той проникна в нея.

Беше почти болезнено усещане да се сдържа. Ала и толкова сладко. Видя очите ѝ да се отварят, видя как удоволствието ги замъглява и си наложи да не бърза.

Погълната от вихрени усещания, полузадушена от тях, Натали потърси ръцете му. Когато пръстите им се преплетоха, сърцето ѝ бе готово да се пръсне. Очите ѝ останаха отворени, загледи в него, докато всеки тласък ги доближаваше.

Тя усети как преминава ръба и полита, превърта се и се спуска стремглаво. Устните му покриха нейните и произнесоха името ѝ в мига, в който и той полетя след нея.

На следващата сутрин, докато се качваше с асансьора към офиса си, Натали на два пъти се улови, че си пее. И двата пъти прочисти

гърлото си, премести куфарчето от едната в другата ръка и се престори, че не е забелязала подозрителните погледи на останалите пътници.

И какво чак толкова, мислеше си тя, докато асансьорът се изкачваше нагоре. Пееше ѝ се. Танцуваше ѝ се. Какво от това? Беше влюбена.

Какво лошо има в това, запита се Натали, когато асансьорът спря, за да слязат някои на тридесет и първия етаж. Всеки има право да е влюбен, да се чувства така, сякаш краката му не докосват земята, да съзнава, че въздухът никога не е бил по-свеж и ароматен, а слънцето никога не е гряло по-ярко.

Беше чудесно да си влюбен. Толкова прекрасно, че тя се зачуди защо ли никога преди не го бе опитвала.

Защото никога преди не бе имало Рай, реши Натали и се усмихна широко.

Колко глупаво от нейна страна да се паникьосва, когато разбра какво изпитва към него. Колко страхливо и смешно бе да се страхува дори и за миг от любовта.

Ако това правеше една жена уязвима, смешна, ако това я замайваше и объркваше, то какво от това? Любовта трябва да те кара да се чувстваш като упоен, да си силен и лекомислен. Никога не бе разбирала това преди.

Тя си тананикаше, когато слезе от асансьора на своя етаж и затанцува към офиса си.

— Добро утро, госпожице Флечър. — Морийн погледна скришом часовника си. Не беше нейна работа да казва на шефката си, че бе закъсняла. Дори и три минути бяха истински прецедент за Натали Флечър.

— Добро утро, Морийн. — Това бе казано почти като песен и придружено с букет нарциси.

— О, благодаря ви. Прекрасни са.

— Всеки трябва да има нарциси тази сутрин. Абсолютно всеки. — Натали отметна назад коса и по кичурите се плъзнаха дъждовни капки. — Страхотен ден, нали?

Беше мокро и студено, но за своя изненада Морийн се усмихна в отговор.

— Истинска пролетна сутрин. Имате конферентна връзка за десет с Атланта и Чикаго.

— Знам.

— И госпожица Маркс ви моли да й отделите време след това.

— Става.

— О, а в единайсет и петнайсет трябва да сте във водещия магазин, веднага след срещата ви с господин Хотърн в десет и трийсет.

— Няма проблем.

— Имате обяд с...

— Ще отида — извика Натали и влетя в офиса си.

За пръв път, откакто се помнеше, подмина кафемашината. Нямаше нужда от кофеин, за да раздвижи кръвта си. Тя вече кипеше. Закачи палтото си, остави настрана куфарчето, а след това се насочи към сейфа, разположен зад любимата ѝ абстрактна картина.

Извади две дискети и се оттегли към бюрото, за да надраска бележка на Диърдри.

Час по-късно вече бе затънала до гуша в работа. Пишеше различни бележки, докато събираше информацията, изискана от три от клоновете по време на конферентната връзка.

— Ще ви изпратя разрешение по факса до един час — обеща Натали на Атланта. — Доналд, виж дали ще успееш да намериш малко време, за да дойдеш до магазина с мен — става въпрос за единайсет и петнайсет. Ще си проведем разговора по пътя.

— В единайсет и трийсет имам среща с маркетинговия отдел — отвърна той. — Почакай да проверя дали ще успея да го отложам за след обедната почивка.

— Много ще съм ти задължена. Искам да има рекламни купони към всяка обява и вестникарска статия в Чикаго. Можеш да изпратиш копията по факса, ала до утре да са изпратени и оригиналите. Ще проверя в Ел Ей и Далас днес следобед и до вдругиден ще имаме подробен доклад за всички клонове.

Тя се отпусна и въздъхна.

— Господа, сверете си часовниците и подайте сигнал на военните части. Десет часа събота сутрин. От единия до другия край на страната.

След като приключи с конферентния разговор, Натали натисна копчето за секретарката.

— Морийн, кажи на Диърдри, че имам около двадесет свободни минути. О, и звънни на Мел вместо мен.

— Той е на обект, госпожице Флечър.

— А, добре. — Раздразнена от пропуската си, Натали погледна часовника и пресметна времето. — Ще видя дали мога да го хвана във фабриката по-късно днес следобед. Остави съобщение на гласовата му поща, че ще мина там към три.

— Да, госпожице.

— След като звъннеш на Диърдри, ме свържи с шефа на доставки в новия склад.

— Веднага.

Когато Диърдри почука на вратата и влезе, Натали вече работеше на настолния си компютър.

— Да, виждам. — Със закрепена телефонна слушалка към ухото, тя даде знак на Диърдри да седне. — Отбележете си тази доставка. Да е в Атланта не по-късно от утре в девет сутринта. — Натали кимна и чукна нещо по клавишите. — Уведомете ме веднага щом пристигне. Благодаря.

Тя затвори и отмести кичур коса от бузата си.

— Винаги има някакъв фал в решителния час.

Диърдри сви вежди.

— Нещо лошо ли е станало?

— Не, просто незначително закъснение на една пратка. Дори и без нея Атланта разполага с достатъчно стока за откриването. Само че не бих искала да останат с много малко запаси. Кафе?

— Не, мисля, че вече съм си прогорила дупка в стомаха. Не искам. Ти пий. — Погледна непоколебимо шефката си. — За премиите.

— Да, за премиите — съгласи се Натали. — Имам процентите и искам да ги погледнеш тук. Заплати и тъй нататък. — Тя се усмихна лекичко. — Реших, че няма да се чудиш как е най-добре да ме убиеш, ако направя предварителните сметки.

— Грешеш.

Натали се разсмя.

— Диърдри, знаеш ли защо те ценя толкова много?

— Не.

— Имаш ум като калкулатор. Хората са си изработили премиите, а за мен представляват една добра инвестиция. Те ще са поощрението,

което ще ги движи през следващите седмици. Обикновено след първоначалните продажби има спад във всеки нов бизнес, както в приходите, така и в работата. Мисля, че така ще попречим на този спад да прерасне в истинска пропаст.

— Звучи страхотно на теория — започна Диърдри.

— Значи ще го приложим и на практика. Тъй като процентите са почти стандартни, бих искала да ги дадеш на асистентката да ги сметне. Така ще можеш да се концентрираш върху одита. — Все още усмихната, тя подаде дискетите и бележката. — Голяма част от нещата ще ни трябват и за данъчните отчети. Колкото време ти трябва — толкова, и колкото помощници — толкова.

Диърдри пое с гримаса дискетите.

— Знаеш ли защо те ценя толкова много, Натали?

— Не.

— Защото си непреклонна и защото раздаваш непосилни и неразумни задачи.

— Това си е талант — съгласи се Натали. — Тези копия може и да ти потребват.

Диърдри стана и взе дискетите.

— Много благодаря.

— Пак заповядай. — Тя вдигна поглед, когато Доналд надникна.

— Свободен съм до дванайсет и трийсет — каза ѝ той.

— Чудесно. Тръгваме веднага. Не бързай — повтори Натали на Диърдри, докато си вадеше палтото от гардероба. — Сметките за това тримесечие — печалба и загуба и разбивката за отделите са за края на следващата седмица.

Диърдри вдигна очи нагоре, а след това погледна Доналд.

— Разумно и невъзможно. — Тя постави дискетите върху папката. — Ти си наред сега — предупреди го Диърдри.

— Не се оставяй да те сплаши, Доналд. Просто ѝ се ще да има последната дума — каза Натали, докато излизаше. — Нямам нищо против, стига работата да е свършена.

— Я, в какво настроение е — прошушна Доналд на Диърдри.

— Да, направо лети. — Диърдри погледна папката. — Дано да остане така.

— Всичко е свършено, нали? — Доволна от посещението в магазина, Натали протегна крака в колата, докато шофьорът се промъкваше сред натовареното обедно движение. — Човек никога не би познал, че е имало пожар.

— Добра работа — съгласи се Доналд. — А прозорецът е пипнат безупречно. Продавачките ще са напълно изтощени в събота.

— На това разчитам. — Тя докосна ръката му. — Голяма част е твое дело, Доналд. Никога нямаше да успеем да се справим без теб, особено след инцидента в склада.

— Контрол на щетите. — Той подмина похвалата ѝ с вдигане на рамене. — След шест месеца дори няма да си спомняме, че е имало нещо за оправяне. А печалбите ще накарат дори и Диърдри да се усмихне. — Доналд разчиташе на това.

— Това ще е истинско постижение.

— Остави ме на следващия ъгъл — обърна се той към шофьора. — Ресторантът е наблизо.

— Благодаря ти, че отдели време, за да дойдеш с мен.

— Няма защо. Като видях, че всичко в магазина е наред, днес поне ще съм спокоен. Не беше никак приятно да си представям, че всичко е унищожено. А и прекрасното старинно бюро съсипано. Новото е удивително точно копие, между другото.

— Докараха го от Колорадо — отвърна разсеяно Натали, въпреки че нещо я притесни. — Държах го там на склад.

— Безупречно е. — Доналд я погали по ръката, когато колата отби до тротоара.

Тя му махна, а след това се отпусна недоволно, докато колата си проправяше път в натовареното движение. След това сви рамене и насочи поглед към колите наоколо и прецени разстоянието до мястото на обедната среща. Реши, че има време за още едно обаждане.

Рай се обади след третото позвъняване.

— Умишлени палежи. Пиасецки.

— Здравсти. — Удоволствието да чуе гласа му измести всичко друго. — Няма ли я секретарката ти?

— На обяд е.

— А ти обядваш на бюрото.

Той погледна сандвича, който все още не бе започнал.

— Да. Горедолу. — Намести се и столът изскърца. — Ти къде си?

— Май на Дванадесета и Хайът. Пътувам на изток към „Менажерията“.

— Ясно. — „Менажерията“, помисли си Рай. Висока класа. Там не сервират риба тон за обяд. Можеше да си я представи как поръчва маркова вода и салата, в която всеки лист е наречен с отделно име. — Виж, Безкрайни крака, за тази вечер...

— И аз мислех за това. Искаш ли да се срещнем в „Гъшата шия“? — Натали раздвижи раменете си. — Имам чувството, че ще ми се иска да се поотпусна малко.

Той прокара ръка по брадичката си.

— Аз, ами... Защо не дойдеш у нас. Става ли?

— У вас ли? — Това беше нещо ново. Вече дори не се чудеше защо той никога не я бе водил там.

— Да. Към седем, седем и половина.

— Добре. Искаш ли да взема нещо за вечеря?

— Не. Аз ще се погрижа. Ще се видим. — Рай затвори и се отпусна на стола. Щеше да се погрижи за много неща.

Избра китайска храна. Беше почти седем, когато той изкачи етажа до апартамента си с кутиите в ръка. Огледа се внимателно, докато се качваше.

Не беше никаква дупка. Освен, разбира се, ако не го сравниш с лъскавата сграда на Натали. Тук по стените нямаше графити, но пък за сметка на това те бяха съвсем тънки. Докато се изкачваше, Рай чу приглушените звуци от пуснат телевизор, кавгата на някакви деца. Стълбите бяха излизани в средата от безбройните преминаващи крака.

Когато стигна на втория етаж, чу под него да се затръшва врата.

— Добре де, добре. Сам ще си купя проклетата бира.

С недоволен свити устни той отключи вратата. Точно така, помисли си. Много изискана дупка. В коридора определено миришеше на чесън. Благодарение на съседката, без съмнение. Жената винаги готвеше огромни количества спагети или макарони.

Влезе, запали лампите и огледа стаята.

Беше чисто. Може би малко прашно. Прекарваше тук прекалено малко време, за да има кога да разбута. От три седмици беше прекарал тук само една вечер. Канаето, което се разтягаше на легло, имаше нужда от претапициране. Изобщо не го бе забелязал преди, а дори и да беше, едва ли щеше да го оправи. Ала ето че сега избелялата синя дамаска го подразни.

Подмина канаето и направи няколко крачки към нишата, която служеше за кухня. Извади си бира и я отвори. Трябва да се боядиса, каза си Рай и надигна бутилката, докато оглеждаше. Подовете бяха голи, можеше да сложи поне мокет.

Въпреки това му вършеше добра работа, нали, помисли си мрачно. Нямаше нужда от специални неща. Двете стаи бяха само на крачка от работата му. Живееше си доволно тук вече десет години. Всеки би трябвало да е доволен.

Но не беше никак достатъчно, не можеше да е достатъчно за Натали.

Мястото ѝ не беше тук. Той много добре го знаеше. Беше я поканил, за да го докаже и на двамата.

Предишната нощ му бе като просветление. Тя го караше да се чувства така невероятно. Успя да го накара да забрави, че на този свят има и други, освен тях двамата.

Не беше честно нито за единия, нито за другия да продължават. Колкото по-дълго оставеше нещата така, толкова повече откриваше колко силно има нужда от нея. Колкото по-силна ставаше нуждата му, толкова по-трудно щеше да му се стори, когато си отидеше.

Разводът му не го бе наранил. Е, не беше особено приятно, помисли си Рай. Колко много съжаления. Ала нямаше истинска болка. Не се бе появила дълбоката разяждаща болка, която вече чувстваше, докато се опитваше да си представи живота без Натали.

Можеше да я задържи. Имаше голяма възможност да пожелае да я задържи. Физическото привличане между тях бе невероятно силно. Дори и да намалееше наполовина, пак щеше да е по-силно от всичко, изпитано до този момент.

Много добре разбираше влиянието си върху нея.

Можеше да я задържи дори и само със секс. За нея би трябвало да е достатъчно. Но тази сутрин, когато се събуди до нея, разбра, че за него нямаше да е достатъчно.

Не, не му стигаше, не и след като бе започнал да си представя боядисани в бяло огради, деца в градината и всички онези неща, които съпътстваха брака, постоянството, живота в бъдеще.

Нямаше такава уговорка, напомни си той. Нямаше право да променя правилата, да очаква от нея да се установи с него. Вече бе доказал, че от него не ставаше семеен мъж, и то с момиче от неговата среда, свикнало на неговия начин на живот. Нямаше начин да си паснат с Натали, а фактът, че именно тази невъзможна мечта бе съкровено му желание, го плашеше до смърт.

Ставаше още по-зле, когато си представеше, че тя ще го отреже, дори и да се опиташе да я попита.

Искаше я цялата. Или нищо. Затова беше най-разумно да я зареже, преди нещата да се бяха задълбочили. И смяташе да го направи тук, да, точно тук, където разликата между двамата щеше да се набие и в очите на слепец.

На вратата се почука и Рай отиде да отвори, без дори да остави бирата.

Точно както си го бе представял. Натали стоеше в коридора, изящна, екзотична златна рибка, изхвърлена от водата. Усмихна му се и се надигна, за да го целуне.

— Здравсти.

— Здравей. Влизай. Лесно ли ме намери?

— Да. — Отметна назад коса и се огледа. — Взех такси.

— Добре си направила. Ако си беше оставила напудрената кола долу на улицата, сигурно после щеше да намериш само дръжките на вратите. Искаш ли бира?

— Не. — Изпълнена с любопитство, тя се приближи до прозореца.

— Гледката не е кой знае какво — каза той.

Знаеше, че прозорецът гледа към съседната сграда.

— Не е — съгласи се Натали. — Все още вали — добави и си свали палтото. Усмихна се, щом забеляза още един от баскетболните му трофеи. — НЦИ — най-ценен играч — прочете на глас надписа. — Впечатлена съм. Смея да твърдя, че ще те надстрелям в девет от десет случая.

— Тогава не бях отпочинал. — Рай се извърна към кухнята. — Нямам вино.

— Нищо. Ммм... Китайска храна. — Тя отвори една от кутиите, които той бе оставил на плотa, и я подуши. — Умряла съм от глад. На обед хапнах само една мижава салата. Цял ден бях из града и уточнявах подробностите за събота. Къде са чиниите? — Съвсем като у дома си, Натали отвори един шкаф. — Наистина ще трябва да обиколя клоновете следващата седмица. Мислех си... — Тя прекъсна думите си, когато се обърна и забеляза, че Рай я гледа втренчено. — Какво има?

— Нищо — измърмори той и пое чиниите от нея.

Не беше допуснал, че Натали ще влезе и ще се разбъбри, мислеше Рай, докато пресипваше храната. Трябваше да забележи колко бяха зле нещата още като пристъпи прага. Трябваше да го улесни.

— Дявол да го вземе, не виждаш ли къде си? — извърна се той към нея и я накара да отстъпи назад.

Тя премигна.

— Ами... в кухнята.

— Я се огледай. — Вбесен, Рай я потегли за ръката към съседната стая. — Огледай се хубаво. Това е. Аз живея така. Такъв съм си.

— Добре. — Натали отблъсна ръката му, защото пръстите я заболяха.

Само за да му достави удоволствие, тя огледа стаята.

Подредбата беше спартанска, типично за мъж простичко обзавеждане. Малко е, отбеляза Натали, ала не е претрупано. На една маса в другия край бяха поставени снимки на семейство, което тя се надяваше да огледа отблизо.

— Може да се освежи с една боя — реши Натали след малко.

— Не ти искам декораторските съвети — сопна се той.

Имаше нещо в гнева му, нещо окончателно, което накара сърцето й да трепне. Съвсем бавно тя се извърна към него.

— А какво искаш?

Рай изруга и се въртна към кухнята, за да си вземе бирата. Ако смяташе да го зяпа с това объркано, наскърбено изражение, сигурно нямаше да има сила да продължи. Значи, щеше да се наложи да стане жесток, и то бързо. Седна на страничната облегалка на канапето и отново отпи от бирата.

— Нека да си говорим истината, Натали. Двамата с теб започнахме тази работа, защото ни припари един за друг.

Тя усети как топлината се отцежда от бузите ѝ и те изстиват и се вцепеняват. Погледът ѝ обаче не трепна, гласът ѝ също.

— Точно така.

— Всичко стана много бързо. Сексът, разследването. Нещата се объркаха.

— Така ли?

Устата му пресъхна, дори бирата не помагаше.

— Ти си красива жена. Желаех те. Ти имаше проблем. Моята работа бе да го разреши.

— Така и направи — вметна внимателно Натали.

— В по-голямата част. Сега ченгетата ще открият кой е плащал на Кларънс. Докато открият, ще се наложи да внимаваш. Но до голяма степен нещата са под контрол. В този план.

— А в личен план?

Той се намръщи над бутилката.

— Мисля, че е крайно време да се дръпнем назад и да преценим трезво нещата.

Краката ѝ трепереха. Тя стисна колене, за да спре треперенето.

— Зарязваш ли ме, Рай?

— Искам да кажа, че трябва да се абстрахираме от отношенията ни в леглото. Да прозреш каква си ти. Какъв съм аз. — Той вдигна поглед. — Между нас има много огън, Натали. Проблемът е, че си заслепена от дима. Има нужда от време, за да се прочисти въздуха. Това е.

— Разбирам. — Нямаше да му се моли. Нито пък щеше да заплаче. Не и пред него. Не и докато я гледаше толкова студено, а гласът му бе толкова безразличен, че ѝ късаше сърцето. Зачуди се дали е бил толкова мил, нежен и сладък предишната вечер, защото е решил да прекрати връзката им. — Ами ти изясни нещата. — Въпреки решимостта си, погледът ѝ се замъгли, а светлината изведнъж се приближи прекалено близо до сълзите, които трептяха заплашително близо до бузите ѝ.

В мига, в който очите ѝ се напълниха, Рай скочи.

— Недей!

— Няма. Вярвай ми, няма. — Само че първата сълза се търкулна, когато тя се извърна към вратата. — Благодаря ти, че не го направи на обществено място. — Натали стисна дръжката на вратата. Усети, че пръстите ѝ са изтръпнали. Дори не ги усещаше.

— Натали...

— Всичко е наред. — За да го докаже и на двамата, тя се обърна към него с вдигната глава. — Не съм дете и това не е първата връзка, която се разпада. Само че в едно отношение е за пръв път и смятам да ти го кажа, кретен такъв. — Натали подсмръкна и изтри сълзата. — Никога преди не съм била влюбена, ала се влюбих в теб. Мразя те заради това.

Тя отвори вратата със замах и хукна навън, без да си вземе палтото.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

В продължение на десет минути Рай не спря да крачи из стаята, докато се опитваше да се убеди, че е постъпил правилно. Тя, естествено, щеше да се почувства малко наранена. Гордостта ѝ щеше да страда. Не се беше проявил като дипломат.

През следващите десет минути се опита да се убеди, че Натали всъщност не бе имала предвид онова, което каза. Това си бяха думи за раздяла. Беше дала последен изстрел, за да го нарани така, както я бе наранил той.

Не беше влюбена в него. Не можеше да бъде. Защото ако бе казала истината, значи той бе най-големият идиот на света.

Грабна палтото ѝ, забрави своето и изтича навън на дъжда.

Беше си оставил колата в управлението и се прокле заради това. Молеше се да хване бързо такси и затича към ъгъла, а след това към следващия, докато напредваше към града.

Нетърпението му струваше много повече време, отколкото ако просто бе изчакал. Когато най-сетне успя да хване празно такси, беше на дванадесет пресечки от дома си и мокър до кости.

Таксито си проправяше път през дъжда и натовареното движение с пълзене, след това малко увеличи, но после пак потегли бавно като мравка, след това отново даде газ. Най-сетне Рай хвърли няколко банкноти на шофьора и изскочи.

Щеше да спести време, ако тръгнеше пеша.

След около час пристигна пред вратата на Натали. Не си направи труда да почука, а веднага извади ключа, който тя не се бе сетила да си поиска.

Нямаше кой да го посрещне този път, не изпита чувството, че се прибира у дома. Още щом отключи, вече знаеше, че я няма. Не искаше да повярва и я извика няколко пъти, а след това претърси апартамента.

Тогава щеше да чака, каза си Рай. Рано или късно щеше да се прибере, а той щеше да я чака. Все някак щеше да успее да оправи

нещата. Ако трябваше, щеше да падне и на колене, реши Рай, докато крачеше от хола до спалнята.

Сигурно бе отишла в офиса. Може би трябваше да отиде там. Можеше да се обади по телефона. Или пък да изпрати телеграма. Все нещо трябваше да направи.

Господи, тази жена бе влюбена в него, а той я изтласка през вратата с две ръце.

Седна в единия край на леглото и грабна телефона. Едва тогава видя бележката, надраскана набързо на листче върху нощното шкафче: Атланта — Национални — 8:25. Националните, помисли си Рай. Национални авиолинии. Летището.

Той изхвърча от апартамента и накара портиера да му викне такси за не повече от три минути. Изпусна самолета ѝ за по-малко от пет.

— Не, инспектор Пиасецки, не знам точно кога ще се върне госпожица Флечър. — Морийн предпазливо се усмихна.

Мъжът изглеждаше като дивак, сякаш бе прекарал тежка нощ и не бе успял да си смени дрехите. И без това нещата бяха доста сложни с внезапното отпътуване на шефката, без да се налага да се сблъсква с един полудял мъж в девет сутринта.

— Къде е тя? — настоя Рай.

Снощи едва не се качи на следващия полет за Атланта, ала се усети, че няма никаква представа къде да я търси.

— Извинете, инспекторе. Не ми е позволено да давам информация. С удоволствие ще предам съобщението ви, когато госпожица Флечър позвъни.

— Искам да знам къде е тя — изсъска той.

Морийн сериозно се замисли дали да не се обади на охраната.

— Политиката на компанията...

Рай охарактеризира политиката на компанията с една-единствена дума и извади удостоверението си.

— Виждаш ли това? Отговарям за разследването на пожара. Имам информация, която трябва незабавно да предам на госпожица Флечър. Ако не ми кажеш къде да я намеря, ще се наложи да се обадя на шефа си.

Той я остави да прецени думите му, изпълнен с надежда.

Раздвоена, Морийн прехапа устни. Истината бе, че госпожица Флечър ѝ бе наредила да не казва на никого къде ще пътува. Истината бе, че по време на задъхания разговор снощи тя не спомена нищо за информация от инспектор Пиасецки. Ами ако имаше нещо общо с пожарите...

— Отседнала е в „Риц Карлтън“ в Атланта.

Преди още да бе довършила изречението, Рай изскочи през вратата. Ако един мъж смята да циври, най-добре е да го направи насаме.

Петнадесет минути по-късно той се втурна в офиса си, стресна секретарката и тресна вратата след себе си.

— „Риц Карлтън“ в Атланта. Свържи ме веднага.

— Да, господине.

Рай крачеше из офиса и си мърмореше нещо, докато тя най-сетне му даде знак.

— Натали Флечър — излая той в слушалката. — Свържете ме.

— Да, господине. Един момент, моля.

Един безкраен момент, докато линията шумеше, а след това се чу сигнал свободно. Рай въздъхна дълбоко и облекчено, когато чу гласа на Натали от другата страна.

— Натали... Какво, по дяволите, правиш в Атланта? Трябва да...

— В този момент изруга, защото телефонът се затвори. — Всичко и всички по дяволите, свържи ме пак с този номер.

С удивени очи секретарката бързо го свърза отново. Успокой се, Рай, нареди си той. Знаеше как да запази спокойствие, когато има пожар, или в случай на смърт и нещастие. Разбира се, че можеше да запази спокойствие и сега. Когато телефонът продължи да звъни, Рай си я представи как се взира през прозореца на хотелската стая и се прави, че не го чува и едва не изтръгна контакта от стената.

— Обади се на летището — нареди той на секретарката, която не спираше да се пули срещу него. — Резервирай ми място за следващия полет за Атланта.

Когато пристигна, нея вече я нямаше.

Не можеше да повярва. Малко повече от десет часа след прибързаното си отпътуване, Рай бе отново в Урбана. Сам. Дори не бе успял да я види. Часове наред прекара в самолети, а повече време

отиде, за да я преследва из Атланта, от хотела до клона на „Дамски избор“ в центъра, после пак обратно до хотела, а накрая до летището. Всеки път я изпускаше за минути.

Все едно, мислеше си, докато се влачеше нагоре по стълбите към апартамента си, че тя е знаела, че той е по петите ѝ. Отпусна се на канапето и потри лицето си с ръце.

Нямаше друг избор, освен да чака.

— Толкова се радвам да те видя. — Алтия Грейсън Найтшейд се усмихна, докато разтриваше огромния си корем.

— А аз още повече — разсмя се Натали. — Буквално. Как си?

— О, чувствам се като кръстоска между напompана гума „Гудиър“ и Моби Дик.

— Нито едното, нито другото биха могли да изглеждат толкова добре. — И това бе самата истина, каза си Натали.

Бременността само бе подчертала невероятната красота на Алтия. Очите ѝ бяха златисти, кожата свежа, а косата ѝ представляваше огнен порой на раменете.

— Дебела съм, но поне съм здрава — сви устни Алтия. — Колт бдеше като орлица над мен, за да ям каквото трябва, да спя достатъчно, да си правя упражненията и да си почивам. Дори ми разпечатва всекидневна програма. Господинът направо полудя от радост, когато разбра, че чакаме бебе.

— Детската стая е прекрасна. — Натали обиколи слънчевата стая в бяло и светлозелено и прокара пръст по старинното креватче и натруфените пердета на точици.

— Ще се почувствам щастлива, когато стаята е пълна. Това ще стане всеки момент — каза Алтия с усмивка. — Между другото, чувствам се страхотно, ала, честна дума, това е най-дългата бременност в историята. Вече си искам бебето, по дяволите. — Тя спря и се разсмя на себе си. — Само ме чуй. Никога не съм си представяла, че ще искам деца, още по-малко, че ще съм толкова нетърпелива да сменям памперси.

Натали любопитно погледна през рамо. Алтия седеше в един люлеещ се стол и стискаше малко, зле оплетено одеялце.

— Така ли? Никога ли не си искала да бъдеш майка?

— Не и с моята работа и с моето минало. — Тя сви рамене. — Не съм си и представяла, че съм създадена за това. И тогава се появява Найтшейд, а после и това. — Тия погали корема си. — Бременността може и да не е естественото ми състояние, но се наслаждавах на всяка минута. А сега вече нямам търпение да премина към отглеждането. Можеш ли да си ме представиш? — попита през смях тя. — Да си седя и да дундуркам бебе?

— Мога. — Натали пристъпи до нея, приклепна и пое ръцете на Алтия. — Завиждам ти, Тия. Толкова много. Имаш си някой, който те обича, и чакате детенце. Нищо друго няма значение. — Защитните й сили се стопиха. Очите й се напълниха със сълзи.

— О, миличка, какво има?

— Само едно може да е. — Изпълнена с отвращение към себе си, Натали се стегна.

— Някой мъж?

— Един кретен. — Тя си наложи да спре сълзите и натъпка ръце в джобовите си.

— Да не би този кретен да е инспектор по умишлените палежи? — подсмихна се Алтия, когато Натали й се намръщи. — Новините се разнасят дори и в Денвър. Истината е, че семейството ти, и Колт, и аз си държахме езиците зад зъбите, за да не започнем да разпитваме какво става и защо си тук.

— Вече ви казах на всички. Проверявам за подходящо място. Искам да отворя клон и тук. Налагаше се да пътувам.

— Вместо да си в Урбана за откриването?

Колко много съжаляваше за това и бе хвърлила цялата вина върху Рай.

— Бях в Далас за откриването там. Всеки един от клоновете ми е еднакво важен за мен.

— Да, ала се носи слух, че успехът е бил грандиозен.

— Предвижданията за продажбите през следващата седмица са много обнадеждаващи.

— Защо тогава не си си в къщи да се радваш на успеха? — Алтия наклони глава. — Да не би да е заради кретена?

— Трябва ми малко време, преди да... Ами да — призна си тя. — Кретенът. Заряза ме.

— О, я стига! Сила каза, че бил луд по теб.

— Идеално си пасвахме в леглото — заяви Натали, а след това стисна устни. — Направих грешката да се влюбя в него. Случва ми се за пръв път. И той ми разби сърцето.

— Съжалявам... — Загрижена, Алтия се надигна от стола.

— Ще ми мине. — Натали стисна протегнатите ѝ ръце. — Просто никога преди не съм се чувствала така с друг. Мислех си, че никога няма да изпитам подобно чувство. Бях успяла да живея, без да ме нараняват по този начин. А сега, бам. Все едно, че са те нарязали на малки парченца — измърмори тя. — Все още не мога да ги събера.

— Значи той не си струва — каза Алтия, за да я успокои.

— Ще ми се да беше права. Би било по-лесно. Той е чудесен човек, твърд, мил, честен. — Тя размърда неспокойно рамене. — Не е искал да ме нарани. Обажда се няколко пъти, откакто заминах.

— Сигурно иска да ти се извини и да се сдобрите.

— Да не би да си въобразяваш, че ще му дам шанс? — Натали наклони брадичка. — Изобщо не разговарям с него. Не искам нищо от него. Може да ми изпраща цветя из цялата страна, все ми е тая.

— Изпраща ти цветя? — По устните на Алтия затрептя усмивка.

— Нарциси. Където и да отида, все получавам букет тъпи нарциси. — Тя стисна зъби. — Да не би да си въобразява, че пак ще му се вържа?

— Може и така да е.

— Да, но няма да стане. Едно разбито сърце ми стига. Напълно достатъчно ми е.

— Може би трябва да се върнеш и да го оставиш да ти се примоли. — Алтия се намръщи от прорязалата я болка. Третата за последния половин час, отбеляза наум тя, след като погледна часовника.

— Мисля по въпроса. Ала докато се почувствам готова, а аз все още не съм... — Натали прекъсна думите си. — Какво има? Добре ли си?

— Да — въздъхна дълбоко Алтия. Този път болката бе по-продължителна. — Знаеш ли, май започвам да раждам.

— Какво? — Кръвта се оттегли от лицето на Натали. — Сега ли? Сядай. Сядай, за бога! Ще се свържа с Колт.

— Май трябва да те послушам. — Алтия безропотно се отпусна на стола. — Май трябва да му се обадиш.

Диърдри беше доволна, че си бе взела работа за вкъщи. Ужасната настинка, която кой знае къде беше пипнала, нямаше никакво намерение да минава. Поне работата щеше да я отвлече от усещането за тежест в главата и драскащото гърло.

Изсумтя недоволно към чашата разтворим пилешки бульон, приготвен набързо в микровълновата, и предпочете горещия пунш. Глътка уиски придаваше неповторим вкус на чая.

Освен това имаше късмет, невероятен късмет, че можеше да изкара настинката на крак и да подготви предварителните сметки, преди Натали да се бе върнала от Денвър.

Отпи още една огромна глътка от чая и затрака по клавишите. Спря, намръщи се и си нагласи очилата.

Тук има някаква грешка, помисли си тя и продължи да трака. Не можеше това да е вярно. Устата ѝ пресъхна още повече и тънка струйка пот се плъзна по гърба ѝ, която нямаше нищо общо с леката температура, която поддържаше.

Отпусна се назад и си пое няколко пъти въздух. Това сигурно бе грешка, опита се да се убеди сама. Щеше да открие несъответствието и да го оправи. Това бе всичко.

Не ѝ отне много време, за да разбере, че нямаше грешка. Нито пък бе някаква случайност.

Ставаше въпрос за четвърт милион долара. Нямаше ги.

Тя грабна телефона и бързо набра.

— Морийн. Аз съм Диърдри Маркс.

— Госпожице Маркс, гласът ви звучи ужасно.

— Да, знам. Слушай, трябва да говоря с Натали. Веднага.

— Всички искат да говорят с нея.

— Спешно е, Морийн. Нали е при брат си? Моля те, дай ми номера.

— Не мога, госпожице Маркс.

— Казвам ти, че е спешно.

— Разбирам ви, но тя не е там. Излетяла е от Денвър преди час. Прибира се.

Син. Алтия и Колт имаха син, едно мъничко красиво момченце. Роди се с писък след дванадесет часа.

Натали си спомняше сега, докато самолетът пътуваше на изток. Беше изключително вълнуващо, че я пуснаха в родилната зала, за да подкрепя Колт, който не беше на себе си, и да наблюдава него и Алтия, докато новият живот излиза на бял свят.

Не заплака, докато не остави Колт и Алтия да се радват на новото бебе. Бойд си тръгна с нея от болницата. Или беше прекалено потънал в спомени за раждането на собствените си деца, или пък беше усетил настроението ѝ. Както и да е, той не настоя с въпроси.

Сега се прибираше, защото имаше работа. А и защото бе истинско малодушие да прескача от град в град, тъй като бе наранена.

Пътуването бе успешно. В професионален план се оказа много успешно. В личен план вече се чувстваше по-спокойно. Щеше да размисли дали да не се премести в Колорадо. Там бе открила великолепно място. А един нов клон в Денвър щеше да има полза от личния ѝ контрол.

Ако това пътуване бе също така и бягство, това си беше само нейна работа.

Трябваше да почака, разбира се, докато открият кой бе плащал на Кларънс Джейкъби. Ако наистина се окажеше някой от хората ѝ в Урбана, този човек трябваше да бъде унищожен. Щом това станеше, Доналд можеше да поеме офиса.

Това нямаше да представлява никакъв проблем. Доналд беше талантлив. От гледна точка на бизнеса промяната щеше да се състои единствено в преместването му в нейния офис, поставянето на бюрото му до нейното.

Бюро ли, помисли си тя и се намръщи. Имаше нещо странно, свързано с това бюро. Не нейното бюро, сети се веднага Натали. Повреденото бюро в главния магазин.

Той знаеше за него. Сърцето ѝ започна да блъска в гърдите. Как бе възможно Доналд да е разбрал, че бюрото в кабинета на управителя бе антика? Как можеше да знае, че е било съсипано?

Бавно и съсредоточено, Натали започна да обмисля подробностите и да си припомня действията си от втория пожар до деня, когато двамата с него отидоха до магазина. Той не бе ходил в

онзи офис, откакто го обзаведоха. Поне не знаеше да е ходил. Тогава как е разбрал, че бюрата са сменени?

Защото е бил там. Това е, опита се да се успокои тя. Сигурно се е отбивал и не е споменал. Така имаше смисъл и беше по-разумно, отколкото да предполага, че Доналд имаше нещо общо с пожарите.

Ала той дойде при склада на сутринта след пожара. И то рано сутринта, спомни си Натали. Дали му бе звъннала? Не беше сигурна, не можеше да си спомни. Може да бе чул новината по телевизията. Дали имаха толкова ранни емисии? Подробни новини? Не беше сигурна и това я притесни.

Защо му бе да прибегва до такива драстични мерки и да съсипва бизнес, от който бе неделима част, зачуди се тя. Какъв мотив можеше да има, за да иска да унищожи стоката и машините?

Стока, машини и отчети, помисли си със страх Натали. В склада имаше отчети, а също и в магазина, и то точно на мястото, откъдето беше тръгнал огънят.

Решена да запази спокойствие, тя се замисли за данните, които бе дала на Диърдри, и за копията, които бяха на сигурно място в офиса ѝ. Сама щеше да ги провери още в мига, щом кацнеше, само и само да е спокойна.

Сигурно грешеше за Доналд. Не можеше да не греши.

Полетът ѝ закъсняваше. Дяволска работа, помисли си Рай, докато крачеше нервно на летището, и то за жена, която бе маниак на тема точност. Да закъснява в момент, когато той бе готов да излезе от собствената си кожа.

Какво от това, че самолетът закъсняваше, а тя бе в него. Рай прие това за лична обида.

Ако Морийн не се беше съжалила над него, дори нямаше да знае, че Натали се връща тази вечер. Малко го заболя, че секретарката ѝ го бе съжалила. Сигурно бе видяла, че изглежда като поразен от любов уличен помияр.

Дори и мъжете в управлението започваха да говорят зад гърба му.

Знаеше за това. Подмятанията, шушукането и жалните погледи. Всеки, който имаше очи на главата си, щеше да забележи, че

последните десет дни бяха истински тормоз за него.

Беше направил грешка, дявол да го вземе. Една незначителна грешчица, а тя му се върна тъпкано. И то с двойна сила.

Просто трябваше да загърбят този момент.

Той стисна нарцисите, продължи да крачи и се почувства като глупак. Сърцето му прескочи, когато обявиха нейния полет.

Видя я и дланите му започнаха да се потят.

Тя също го видя и зави в ляво, без да спира да върви.

— Натали. — Настигна я с две крачки. — Добре дошла у дома.

— Върви по дяволите.

— Там бях през последните десет дни. Никак не ми хареса. — Не му беше трудно да върви до нея, защото тя бе с високи токчета. — Ето.

Натали погледна нарцисите, а след това го стрелна унищожително.

— Не би искал да ти казвам какво да направиш с глупавите си цветя, нали?

— Можеше да поговориш с мен, когато се обаждах.

— Не исках да говоря с теб. — Тя нарочно сви в най-близката дамска тоалетна.

Рай стисна зъби и зачака.

Натали си каза, че не бе очарована да го намери все още там, където го остави. Без да каже и дума, ускори крачка към лентата за багаж.

— Как мина пътуването? — Тя изръмжа. — Виж, опитвам се да ти се извиня.

— Така ли? — Тръсна глава и се качи на ескалатора за долния етаж. — Спести си извиненията.

— Аз скапах работата. Извинявай. От дни наред се опитвам да ти го кажа, но ти не приемаш обажданията ми.

— Това трябва да ти говори нещо, Пиасецки, дори и на човек с ограничени умствени възможности като твоите.

— Значи — продължи той и преглътна напирещите думи. — Дойдох да те посрещна, за да поговорим.

— Поръчала съм си кола.

— Отменихме поръчката. Искам да кажа... — Трябваше да си подбира по-внимателно думите, докато го пронизваше този леден

поглед. — Аз я отказах, когато разбрах, че се прибиращ. — Нямахте нужда да накисва и Морийн, реши Рай. — Значи аз ще те закарам.

— Ще си взема такси.

— Не бъди такъв противен инат. Ако трябва и аз ще стана такъв — промълви той, когато се смесиха с тълпата около лентата за багаж. — Само за две минути ще те кача в пожарникарски камион. Ще те изложи страхотно. Ти избирай как, ала смятам да те закарам до вас.

Натали се поколеба. Рай наистина щеше да я изложи. Нямахте смисъл да му доставя подобно удоволствие. Нямахте намерение да му разказва и за подозренията си, не и докато не откриеше нещо, в което бе сигурна. Не и докато не се наложеше да се свърже с него професионално.

— Не смятам да се прибирам. Трябва да отида до офиса.

— Офисът ти е затворен. Вече е почти девет.

— Отивам в офиса — заяви непреклонно тя и му обърна гръб.

— Добре тогава. Ще говорим в офиса.

— Тази. — Натали посочи към сива чанта от туид, марка „Пулман“. — И ето тази. — Същата марка и цвят, но за дрехи. — И тази. — Още една чанта „Пулман“.

— Не си имала време онази нощ да приготвиш всичко това, докато стигна до апартамента ти.

Заинтригувана, въпреки намеренията си, тя го погледна как поема багажа.

— Купих си сакове и дрехи по пътя.

— Стигат за цяла група манекенки — измърмори той.

— Моля? — Гласът ѝ понижи температурата в залата за пристигащи поне с десет градуса.

— Нищо. Откриването беше невероятен успех — продължи Рай, докато вървяха към изхода.

— Точно както очаквахме.

— Отзивите в „Нюздей“ и „Бизнес уийк“ бяха блестящи. — Той сви рамене, когато Натали го погледна. — Така чух.

— И в „Уименс уеър дейли“ — добави тя. — Но кой ти гледа.

— Аз, например. Това е страхотно, Натали, наистина. Радвам се за теб. Гордея се с теб. — Рай остави багажа ѝ до колата и краката му омекнаха. — Господи, да знаеш колко ми липсваше.

Тя отстъпи назад и избегна протегнатите му ръце. Нямаше да му позволи отново да я нарани, обеща си. Няма да го допусне.

— Добре. — Бавно, замаян от болката, която му причини фактът, че Натали го отблъсна, той вдигна ръце с дланите нагоре. — Очаквах това. Подготвил съм още. Ще ти дам възможност да стреляш първа.

— Нямам желание да се сражавам с теб — каза уморено тя. — Пътуването ми беше дълго. Прекалено изморена съм, за да се сражавам.

— Нека да те откарам у дома, Натали.

— Отивам в офиса. — Тя отстъпи и зачака Рай да отключи колата. Щом седна, се отпусна назад и затвори очи. Само въздъхна, когато той постави жълтите цветя в скута ѝ.

— Не са измъкнали нищо повече от Кларънс — продължи Рай с надеждата, че това ще пропука стената, която Натали бе издигнала между тях.

— Знам. — Все още не можеше да мисли за собствените си подозрения. — Държах връзка с тях.

— Бързо се придвижваше.

— Имам много обекти.

— Да. — Той изрови пари, за да плати паркинга. — Разбрах, след като обиколих половин Атланта след теб.

Тя отвори очи.

— Моля?

— Не можах да хвана нито едно проклето такси — измърмори Рай. — Сигурно ти си успяла веднага щом си излязла от апартамента ми.

— Точно така.

— Нещата се връзват. Тичах до апартамента ти, ала когато пристигнах, вече те нямаше. Видях бележката, разбрах, че си на летището и пристигнах, за да видя как самолетът ти излита.

Натали усети, че се размеква и веднага се стегна.

— Да не би аз да съм виновна, Пиасецки?

— Не си виновна ти, по дяволите. Аз съм виновен. Ако беше постояла поне за пет минути на едно място в Атланта, щяхме да уредим всичко.

— Вече всичко е уредено.

— Нищо подобно. — Той извърна глава и я погледна убийствено.
— Мразя да ми затварят телефона.

— Удоволствието беше изцяло мое — отвърна с наслада тя.

— Можех да те удуша заради това, когато пристигнах там. Ако те бях настигнал. „Не, госпожица Флечър е в магазина.“ Отивам в магазина, а там ми казват „Извинете, госпожица Флечър се върна в хотела.“ Връщам се в хотела, а ти вече си си тръгнала. Когато пристигам на летището, самолетът вече е излетял. Часове наред те гоня по петите и се опитвам да те настигна.

Натали сви рамене. Не искаше да се чувства доволна, но не можеше да спре тръпката на удоволствие, която разочарованието в гласа му предизвика.

— Хич не очаквай извинение. — Въпреки това взе цветята, за да не се плъзнат, когато Рай натисна спирачки.

— Опитвам се да ти се извиня.

— Няма нужда. Имах достатъчно време да помисля и реших, че си абсолютно прав. Не ми хареса начина, по който ми го поднесе, ала в общи линии си напълно прав. Беше ни приятно заедно. Това е всичко.

— Много повече от това. Беше много повече, Натали...

— Аз съм дотук! — Напълно забравила за багажа си, тя изфуча от колата.

Докато Рай паркира, на забранено място, разбира се, Натали вече чакаше охраната да отвори входната врата на сградата.

— По дяволите, Натали, не можеш ли да почакаш?

— Имам си работа. Добър вечер, Бен.

— Госпожице Флечър. Ще работите до късно ли?

— Точно така. — Тя премина с бърза крачка покрай охраната, следвана неотлъчно от Рай. — Не е нужно да идваш с мен, Рай.

— Нали каза, че ме обичаш?

Без да обръща внимание на любопитния поглед на охраната, Натали натисна копчето на асансьора.

— Мина ми.

В гърдите му се надигна паника и го закова на място. Едва успя да влезе в асансьора, преди вратата да се бе затворила под носа му.

— Не е вярно.

— Аз знам кое е вярно и кое не е. — Тя натисна копчето за своя етаж. — При теб просто е въпрос на самочувствие. Опитваш се да

направиш сцена, защото не се обадох, когато си звънял. — Натали отметна коса назад. Очите ѝ блестяха. Не от сълзи, помисли си облекчено той. От гняв. — И то, защото не се нуждая от теб.

— Самочувствието няма нищо общо тук. Аз бях... — Не можеше да признае, че е бил уплашен, че се е страхувал до смърт. — Сбърках — каза Рай. И това признание му бе трудно, но поне не бе толкова унижително. — Ти беше там, вкъщи. Поканих те да дойдеш, защото всичко бе прекалено очевидно.

— Кое беше очевидно?

— Че не може да е истина. Не разбирах как може да е истина. Каквато си ти, как живееш и аз.

Погледът ѝ стана по-остър, очите ѝ се присвиха.

— Дали разбрах правилно, инспекторе? Заряза ме, защото не си отивам с апартамента ти?

Не трябваше да звучи толкова глупаво. Гласът му стана по-силен, сякаш за да се защити.

— На нищо. Дори и на мен. Не мога да ти подарявам... Разни неща. Първия път, когато се сетих, че трябва да ти подарявам цветя от време на време, ти ме погледна така, сякаш те бях ударил. Никога не те водя никъде. Дори не се сещам. Имаш приятели, които живеят в имения. Я погледни, по дяволите, дори и сега носиш диамантени обеци. — Той вдигна ръце, сякаш този жест обясняваше всичко. — Диаманти, за бога.

Бузите ѝ бяха поруменели. Това съвсем не беше проява на радост, когато пристъпи към него.

— За пари ли става въпрос? Това ли е? Разби ми сърцето заради пари?

— Не, заради... Разни неща. — Как можеше да обясни това, което вече звучеше безсмислено? — Натали, позволи ми да те докосна.

— Майната ти. — Тя го блъсна и изскочи от асансьора в мига, в който вратите се отвориха. — Заряза ме, защото си си мислел, че искам да получавам диаманти, или имения, или цветя? — Побесняла, Натали запокити нарцисите на пода. — И сама мога да си купувам диаманти, както и всичко, което пожелае. Искях единствено теб.

— Не си отивай. Недей! — Рай изруга и хукна след нея. Някъде в края на дългия коридор зазвъня телефон. — Натали... — Той я сграбчи за рамото и я извърна към себе си. — Не точно това имах предвид.

Тя го блъсна с куфарчето в корема.

— И ти имаше наглостта да ме наречеш снобка!

Изгубил търпение, Рай я блъсна до стената.

— Сбърках. Беше глупаво. Държах се като глупак. Какво друго искаш да ти кажа? Не мислех. Просто чувствах.

— Ти ме нарани.

— Знам. — Докосна челото ѝ със своето и се опита да се овладее. Усещаше мириса ѝ, чувстваше я до себе си, а самата мисъл, че я бе изгубил, го накара да почувства слабост. — Извинявай. Не мислех, че ще те нараня. Мислех, че само аз ще се чувствам зле. Бях решил, че ще ме изоставиш.

— Затова ти ме изостави пръв.

Той леко се отдръпна.

— Нещо такова.

— Страхливец. — Натали се отдръпна рязко. — Отивай си, Рай. Остави ме на мира. Трябва да помисля.

— Ти все още си влюбена в мен. Няма да мръдна, докато не ми го кажеш.

— Тогава ще се наложи да почакаш, защото не съм готова да ти кажа каквото и да било. — Телефоните звъняха. Тя потърка уморено слепоочието си и се зачуди кой ли звъни толкова късно след края на работния ден. — Още съм наранена, не разбираш ли? Разбрах, че те обичам, а ти разби всичко почти веднага. Не съм готова да ти поднеса чувствата си на тепсия.

— Тогава аз ще ти поднеса моите — каза тихо той. — Обичам те, Натали.

Всичките ѝ чувства се отразиха в очите ѝ.

— Проклет да си! *Проклет да си!* Това не е честно.

— Честността не ме притеснява сега. — Рай пристъпи към нея и посегна към косата ѝ. Ръката му се смрази, когато видя отблясъка в края на коридора. Той танцуваше от другата страна на стъклото по безкрайно познат начин. — Слизай надолу по пожарните стълби. Веднага. Обади се на диспечерите.

— Какво? За какво говориш?

— Заминавай — повтори той и се втурна по коридора.

Вече усещаше мириса на дим и го прокле. Прокле и себе си, че е бил толкова погълнат от собствените си желания, че не му бе обърнал

внимание. Видя и пламъка, коварно езиче, което се промъкваше под вратата и напредваше.

— Господи, Рай...

Тя бе точно зад него. Той видя пламъците зад стъклото и прецени. В същия момент се извърна, скочи и събори Натали на земята. Прозорецът се взриви. Смъртоносни парчета стъкло се посипаха върху тях.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Усети остра пронизваща болка, когато главата ѝ се удари в пода, както и убождания от стъкло и огън. В един ужасяващ момент ѝ се стори, че Рай е в безсъзнание или пък мъртъв. Тялото му бе простряно върху нейното, като щит, който я предпазваше от най-силната част на ударната вълна.

Преди още да бе успяла да си поеме въздух, за да извика името му, той вече бе скочил и я теглеше да се изправи.

— Изгорена ли си?

Тя поклати глава. Усещаше единствено пулсирането и дима, който започваше да ѝ лютят на очите и гърлото. Едва успяваше да види лицето му, но забеляза кръвта.

— Лицето ти, ръката... Ранен си.

Рай не я слушаше. Беше стиснал здраво ръката ѝ и я дърпаше далече от пламъците. Докато тичаха по коридора, избухна още един прозорец. Пламъците се развилняха.

Заобикаляха ги отвсякъде, алени, алчни, невероятно горещи. Натали изпищя, когато видя огнените езици да напредват по пода и да изяждат всичко по пътя си към тях, да съскат като стотици гладни змии.

Обзе я паника, ледени пръсти се впиха в стомаха ѝ, стиснаха гърлото ѝ, неподвластни на горещината, която пулсираше навсякъде около тях. Бяха в капан, отвсякъде ги заобикаляха гърчещи се пламъци. Изпълнена с ужас, тя го заблъска, когато той отново я бутна на пода.

— Стой долу. — Колкото и мрачни да бяха мислите му, гласът му си оставаше спокоен.

Сграбчи косата ѝ с една ръка, за да задържи лицето ѝ, обърнато към своето. Трябваше да я накара да запази контрол.

— Не мога да дишам... — Димът я задушаваше, караше я да поема въздух и да го издиша в спазми от кашлица.

— Долу има повече въздух. Нямаме много време. — Знаеше, прекалено добре знаеше колко бързо щеше да ги застигне огънят, как умело щеше да им отреже пътя към аварийните стълби. Нямаше с какво да му се противопостави.

Ако огънят не ги убиеше, то димът щеше да успее, много преди да дойде помощ.

— Свали си палтото.

— Какво?

Движенията ѝ вече бяха забавени. Рай се опита да потисне паниката си и смъкна палтото ѝ.

— Ще минем през него.

— Не можем. — Дори нямаше сили да извика при следващата експлозия от стъкло, само се сгуши, разкъсвана от кашлица. Умът ѝ бе притъпен, обвит от дим. Искаше да легне долу и да си поеме безценен въздух, който все още се криеше до пода. — Ще изгорим. Не искам да умра така.

— Няма да умрем. — Метна палтото върху главата ѝ и я изтегли на крака. Когато залитна, той я прехвърли през рамо. Остана за момент, заобиколен от бушуващите пламъци на огненото море. Само след секунди мощната вълна щеше да ги достигне и да ги погълне.

Прецени разстоянието и се гмурна в огъня.

За секунда сякаш попаднаха в ада. Огън, горещина, ревящ гняв, бързи алчни близвания. За не повече от два удара на сърцето, цяла вечност, пламъците ги обгърнаха. Рай усети как се опърлиха космите по ръцете му и знаеше, че от силната горещина гърбът на якето и ръкавите ще се подпалят. Много добре знаеше какво причинява огънят на човешката плът. Нямаше да позволи това да се случи с Натали.

Когато преминаха се озоваха в димна завеса. Почти ослепен, неспособен да си поеме дъх, той опипа за дръжката на вратата.

Инстинктивно провери за топлина, благодари на Господ и я отвори. Димът се събираше на площадката, сякаш някакъв комин бълваше цели валма, което означаваше, че и отдолу има пожар, ала не им оставаше никакъв избор. Бърз като светкавица, Рай отхвърли палтото от главата ѝ и я подпря на стената, за да свали своето яке.

Кожата бавно тлееше.

Замаяна от дима, изпаднала в шок, Натали се свлече на пода.

— Не смей да се предаваш — кресна той и отново я прехвърли на рамо. — Дръж се, по дяволите. Просто се дръж.

Тръгна надолу по стълбите. Първо половин етаж, после още и още. Тя вече бе безжизнено отпусната. Главата ѝ се подмяташе, а ръцете — висяха. Очите му течаха от дима, а сълзите му се стичаха покрай капките пот надолу по лицето. Пристъпът на кашлица го накара да се почувства така, сякаш ребрата му щяха да се пръснат. Знаеше, че ще я измъкне на безопасно място.

Отбелязваше си всеки етаж, за да запази ума си. Димът започна да се разрежда и надеждата му се върна.

Натали не помръдваше, не и когато Рай пробва да отвори вратата към фойето. Тя не беше нагорещена и той залитна напред.

Чу виковете и сирените. Пред погледа му всичко посивя, когато двама пожарникари се втурнаха към него.

— Боже всемогъщи, инспекторе!

— Тя има нужда от кислород — Без да я изпуска, Рай отхвърли протегнатите за помощ ръце и я изнесе навън, на чист въздух.

Навсякъде трепкаха светлини. Все типични звуци, миризми и гледки за място на пожар. Също като пиян, той махна към най-близката машина.

— Кислород — нареди Рай. — Веднага. — Нов пристъп на кашлица го повали, докато я поставяше да легне.

Лицето ѝ бе почерняло от сажди, очите ѝ бяха затворени. Не можеше да разбере дали диша, не можеше да чуе. Някой крещеше и вилнееше, но нямаше представа, че бе той самият. Нечии ръце отблъснаха неговите треперещи и нагласиха кислородната маска върху лицето на Натали.

— Трябва ви лекарска помощ, инспекторе.

— Стой настрана от мен. — Приведе се над нея и затърси пулс. По ръката му се стичаше кръв и капеше върху гърлото ѝ. — Натали. Моля те.

— Тя добре ли е? — По лицето на Диърдри се стичаха сълзи, когато коленичи до него. — Ще се оправи ли?

— Диша — беше всичко, което Рай успя да каже. — Тя диша — повтори той и я погали по косата.

За щастие по-голямата част от следващия час премина като насън. Спомни си, че се качи с нея в линейката, без да спира да ѝ държи ръката. Някой му постави кислородна маска и превърза ръката му. Отнеха му я в мига, в който влязоха в спешното отделение. Паниката отново се надигна, този път под формата на раздираща кашлица.

И тогава светът се преобърна.

Откри, че лежи по гръб на кушетка за прегледи. Когато понечи да се изправи, нещо го спря.

— Просто лежете мирно. — Над него се мръщеше дребна жена със сива коса. — Обичам да правя малки незабележими шевове. Изгубили сте значително количество кръв, инспектор Пиасецки.

— Натали...

— Грижат се за госпожица Флечър. Сега ме оставете да си свърша работата, може ли? — Тя спря заниманието си и отново го погледна. — Ако продължите да ме бутате, ще ви сложа упойка. Много по-лесно си вършех работата, докато бяхте в безсъзнание.

— Колко време? — успя да изграчи Рай.

— Не беше достатъчно дълго. — Тя приключи шевовете, завърза конците и ги сряза. — Извадихме стъклата от рамото ви. Там нямаше много поражения, ала ръката ви е доста зле. Петнадесет шева. — Тя му се усмихна. — Това е един от шедьоврите ми.

— Искам да видя Натали. — Гласът му бе прегракнал, но нищо не бе в състояние да скрие стаената заплаха. — Веднага.

— Да, но не може. Ще останете тук, където съм ви поставила, докато не приключа. След това, ако сте много добро момче, ще накарам някой да провери как е госпожица Флечър и да ви каже.

Той използва здравата си ръка и сграбчи лекарката за престилката.

— Веднага!

Тя въздъхна. Беше наясно, че в неговото състояние би могла да го събори само с едно докосване. Само че вълнението нямаше да му се отрази добре.

— Чакайте — нареди лекарката и тръгна към пердето. Отмести го и извика една от сестрите. След няколко кратки инструкции се обърна към Рай. — Сведението ви идва. Аз съм доктор Милано и тази вечер ще ви спася живота.

— Тя дишаше — промълви той, сякаш доктор Милано се канеше да му противоречи.

— Да. — Дръпна се назад, за да му вземе ръката. — Погълнали сте много дим, инспекторе. Ще се погрижа за вас, а вие трябва да ми съдействате. След като ви прочистим дробовете, ще уредя да видите госпожица Флечър.

Сестрата се върна при отвора на пердето и Милано отново се отдалечи, за да проведе консултацията в шепот.

— Отравяне с дим — съобщи му тя. — И е в шок. Няколко дребни изгаряния и рани. Предполагам, ще трябва да я задържим в очарователното ни заведение ден-два. — Изражението ѝ омекна, когато забеляза, че Рай притваря очи от облекчение. — Хайде, голямо момче сте, нека да се справим заедно с проблема.

Може и да беше безсилен като бебе, ала нямаше да се остави да го натъпчат в болнична стая. Независимо от възмущението и недоволството на Милано, той се отправи към салона за посетители.

Диърдри скочи от някакъв стол веднага щом го видя.

— Натали?

— Лекуват я. Казаха ми, че ще се оправи.

— Благодаря ти, Господи. — С приглушено ридание Диърдри покри лице.

— Хайде, госпожице Маркс, защо не ми кажете какво точно правехте пред офиса снощи?

Диърдри си пое дълбоко дъх и се отпусна на един стол.

— С удоволствие. Обадох се на брата на Натали — добави тя. — Сигурно вече пътува насам. Казах му, че е ранена, но се опитах да омаловажа нещата.

Рай само кимна. Въпреки че мразеше слабостта, наложи му се да седне. Отново започваше да му се гади.

— Предполагам, че това е разумно.

— Освен това му предадох в общи линии какво съм открила днес. — Диърдри си пое дълбоко въздух. — През последните два дни не бях в офиса. Нещо бях настинала. Взех си работа за вкъщи. Включително папките и две компютърни дискети. Натали ми ги даде, преди да замине. Прехвърлях цифрите, когато открих несъответствия. Значителни несъответствия. Такива, които приличат на злоупотреби.

Пари, помисли си Рай. Почти винаги става въпрос за пари.

— Кой?

— Не мога да кажа със сигурност...

Той я прекъсна с глас, от който жената потрепери.

— Кой?

— Казах ви, не съм сигурна. Мога само да огранича възможностите, като имам предвид как и къде са прехвърляни парите. Ала не мога да ви дам име, за да отидете и да премажете някой. — Тя беше сигурна, че мъжът срещу нея иска да направи точно това. Въпреки че изглеждаше като оцелял след коработрушение по пътя към ада, в очите му бе изписана готовността да убие някого. — Може и да греша. Трябва да говоря с Натали — каза тя, сякаш думите бяха за нея самата. — Щом се уверих в това, което открих, се опитах да се свържа с нея в Колорадо, но тя вече беше тръгнала. Знаех, че ще мине през офиса, преди да си отиде вкъщи. Обикновено така прави. Затова реших да я видя там. Искях да ѝ кажа какво съм открила. — Диърдри потупа куфарчето в краката си. — Да ѝ покажа. Когато паркирах, погледнах нагоре и видях... — Тя затвори очи и знаеше, че образът на видяното ще се появява отново и отново. — Видях онези побеснели светлини в някои от прозорците. Отначало не разбрах, ала след това осъзнах какво става. Обадих се на 911 от телефона в колата. — Разтърсена от спомена, Диърдри притисна ръка към устата си. — Изтичах навън и казах на охраната. А след това чухме нещо като експлозия. — Тя тихо заплака. — Знаех, че Натали е горе. Сигурна бях. Просто не знаех какво да направя.

— Напротив. Направила си го. — Рай я погали неумело по рамото.

— Инспекторе? — Милано излезе, по лицето ѝ изписано обичайното недоволство. — Издействах ви разрешение да видите приятелката си, не че ще направите някакво усилие да ми благодарите.

Той веднага се изправи.

— Добре ли е?

— Стабилизира се. В момента е все още под въздействието на успокоителните. Можете да я погледнете, защото ми се струва, че това е най-важната ви цел.

Рай отново погледна Диърдри.

— Нали ще почакаш?

— Да. Само ми кажете как е тя.

— Щом се върна. — Той тръгна след забързаната лекарка.

Стаята на Натали бе самостоятелна, с мека светлина. Тя лежеше напълно неподвижна, много бледа. Но ръката ѝ, когато я взе в своята, бе топла.

— Да не би да смятате да прекарате нощта тук? — попита Милано от вратата.

— А вие ще ми попречите ли? — отвърна Рай, без да поглежда към нея.

— Кой, аз? Аз съм тук да лекувам. Тя едва ли ще се събуди, ала това няма да ви спре. Не вярвам да ви спре и този ужасно неудобен за спане стол.

— Аз съм пожарникар, докторе. Мога да спя навсякъде.

— Е, пожарникарю, настанете се удобно. Ще отида да кажа на познатата ви в чакалнята, че всичко е наред.

— Добре. — Той не откъсна поглед от лицето на Натали. — Така ще бъде най-добре.

— О, моля, пак заповядайте — отвърна кисело Милано и затвори вратата.

Рай придърпа стола до леглото и седна, стиснал ръката на Натали.

Веднъж-дваж пъти задряма. От време на време влизаше сестра и се опитваше да го изпрати навън. При едно от тези кратки, притеснителни посещения, той видя как Бойд тича по коридора.

— Пиасецки!

— Капитане. Тя спи — посочи Рай към вратата. — Ето.

Без да каже друга дума, Бойд се плъзна покрай него и влезе.

Рай остана в чакалнята, сипа си чаша от мътното кафе и се загледа през прозореца. Не можеше да мисли. Така май беше по-добре, докато чакаше нощта да отmine. Ако си събереше мислите, щеше да види всичко отново, ужаса по лицето ѝ, огънят около нея. Щеше да си спомни как се чувстваше, докато я носеше надолу, етаж след етаж, без да знае дали бе жива или мъртва.

Изгорялата ръка го накара да сведе поглед. Видя, че бе смачкал пластмасовата чашка и бе разлял горещото кафе по превързаните си пръсти.

— Искаш ли друго? — попита Бойд зад него.

— Не. — Рай изхвърли чашата и изтри ръце в джинсите си. — А ти искаш ли да излезем навън, за да ми отдадеш заслуженото?

Бойд се изсмя и си сипа кафе.

— Да си се поглеждал в огледалото?

— Защо?

— Изглеждаш ужасно. — Бойд пробва кафето. Беше още по-неприятно от това в полицейското управление. — Дори повече от ужасно. Няма да говори много добре за мен, ако се нахвърля с юмруци върху някой в твоето състояние.

— Оздравявам бързо. — Бойд не каза нищо и Рай натъпка ръце в джобовете си. — Обещах ти тя да не бъде наранена. А за малко да я убия.

— Така ли?

— Загубих следата. Знаех, че не е само Кларънс. Сигурен бях, че зад него стои някой. Но бях толкова... Толкова погълнат от нея. Дори не се замислих, че може да наеме нов подпалвач, или пък да се опита сам да направи нещо, по дяволите. А чух телефоните да звънят.

Заинтригуван, Бойд седна.

— И какво значи това?

— Забавящо устройство — изсъска Рай и се обърна рязко. — Класически прием. Ключки кибрит, нарисувани в някакъв катализатор. Свързваш ги с телефона и се обаждаш. Телефонът звънва и звънецът подпалва ключката.

— Умно. Ала ти много добре знаеш, че не можеш да мислиш за всичко и по всяко време.

— Работата ми е да мисля за всичко.

— И да си носиш кристално кълбо.

Гласът му бе дрезгав от раздразненото гърло, в този момент свито от чувства, които не можеше да си позволи да покаже.

— Трябваше да се грижа за нея.

— Точно така — съгласи се Бойд и отпи от кафето. — Докато летях от Денвър, се обадох тук-там. Един от клоновете на Флечър ни предоставя частния си самолет на разположение. Говорих с шефа на пожарната, с лекаря, който се грижи за Натали, с Диърдри Маркс. Ти си я изнесъл. Свалил си я долу през цялата сграда. Колко шева имаш на ръката?

— Това едва ли има някакво значение.

— Има значение това, че шефът на пожарната ми обясни какво си преживял там горе, на четирийсет и втория етаж и в какво състояние си бил, когато си я изнесъл. Лекарят ѝ ми каза, че ако е била останала вътре още десет минути, сега едва ли щеше да спи. А що се отнася до това, дали да ти се нахвърля с юмруци, не мисля, че има защо. Аз ти дължа живота на сестра си.

Рай си спомни как изглеждаше Натали, когато я остави на земята до пожарната кола. Представи си я как изглежда сега, бледа и притихнала в болничното легло.

— Нищо не ми дължиш.

— За мен Натали е толкова важна, колкото и за теб. — Бойд остави кафето и стана. — Какво беше направил, за да я ядосаш така?

Рай се намръщи.

— Ще оправим всичко.

— Ами късмет, тогава. — Бойд му протегна ръка.

След секунда Рай я стисна в своята.

— Благодаря.

— Сигурно ще поостанеш тук. Аз трябва да свърша малко работа.

Рай стисна ръката му по-силно и присви очи.

— Диърдри ти е казала кой е виновен.

— Точно така. Говорих и с колегата си тук, в Урбана, докато траеше полета. Всичко е под контрол. — Той разбра изражението в очите на Рай. — Това е по моята част, Рай. Вие се погрижете да го заковете за умишлен палез.

— Кого? — изсъска Рай.

— Доналд Хотърн. Ограничих заподозрените до четирима преди два дни. — Той леко се усмихна. — Малко проверки на миналото, банковите сметки и телефонна разпечатка. Понякога си струва да си ченге.

— И не си ми предал информацията?

— Щях да го направя, щом ограничах още малко възможностите. Сега вече съм готов и споделям с теб. — Бойд знаеше какво е да обичаш, познаваше желанието да защитиш някого и страха да видиш жената, която обичаш, да се бори за живота си. — Слушай — каза внезапно той, — ако го убиеш, колкото и хубаво да ни се струва в

момента, ще се наложи да те арестувам. Не бих искал собственоръчно да затворя зет си в килия.

Рай отпусна ръце и ги пхна в джобовете.

— Не съм ти зет.

— Все още не си. Отивай при нея и поспи.

— А ти по-добре прибери Хотърн, където няма да го намеря.

— Така и смятам да направя — отвърна Бойд и се отдалечи.

На зазоряване Натали се размърда. Рай наблюдаваше светлината, промъкнала се през щорите, как играе по лицето ѝ, когато клепките ѝ трепнаха.

Приведе се над нея и заговори тихо, бързо, за да не ѝ позволи първите ѝ мисли да я стреснат и изплашат.

— Натали, ти си добре. Успяхме да се измъкнем. Само си нагълтала малко дим. Сега вече всичко е наред. Досега спа. Аз съм до теб. Не искам да говориш. Гърлото ти ще доста ще драска известно време.

— Но ти говориш — прошепна тя все още със затворени очи.

— Да... — И с всяка дума му се струваше, че бе погълнал горящ меч. — Затова не ти го препоръчвам.

Натали преглътна и се намръщи.

— Не умряхме.

— Така изглежда. — Той нежно обхвана ръката ѝ и ѝ подаде чаша вода, за да си пийне през сламка. — Само лежи спокойно.

У нея нахлу прилив на страх. Но тя искаше да знае.

— Лошо ли сме обгорели?

— Не сме. Само ни е близнало на няколко места.

Натали потръпна от облекчение.

— Не усещам нищо, освен... — Пресегна се, за да опипа подутината на главата си.

— Извинявай. — Рай притисна устни към буцата, усети, че започва да трепери и отново се отдръпна. — Това стана, когато те блъснах на земята.

Тя отвори очи. Клепките ѝ тежаха. Тежеше цялото ѝ тяло.

— Болница? — попита. Тогава го видя и си пое рязко дъх. Драскотини по лицето, превръзка на слепоочието и още една, която

започваше точно под рамото и стигаше почти до лакътя. Ръцете му, красивите му ръце, бяха бинтовани. — Господи, Рай, та ти си ранен!

— Драскотини и натъртвания — усмихна ѝ се той. — Косата ми е малко опърлена.

— Трябва да те прегледат.

— Вече го направиха, стига ми толкова. Мисля, че тя никак не ме харесва. Сега млъквай и си почивай.

— Какво се случи?

— Ще се наложи да си преместиш офиса. — Натали понечи да каже още нещо, а Рай вдигна ръка. — Ще ти кажа каквото знам, ако мълчиш. Иначе ще те остава да се тормозиш. Става ли? — Той седна доволен на края на леглото. — Диърдри се е опитала да се свърже с тебе в Колорадо — започна Рай.

Когато завърши разказа си, главата ѝ пулсираше. Безсилна ярост унищожи и последните остатъци от успокоителното и тя вече бе напълно будна и изтръпнала от болка. Рай предусети какво ще стане и покри устата ѝ с ръка.

— Нищо не можеш да направиш, докато не се изправиш на крака. Дори и тогава няма кой знае какво да направиш. Полицията и пожарната ще свършат всичко. Вече са взети мерки. Сега ще викна една от сестрите, за да те погледне.

— Не ис... — Недоволството ѝ се превърна в пристъп на кашлица.

Докато успее да се успокои, сестрата вече гонеше Рай от стаята.

Натали не го видя през следващите двадесет и четири часа.

— Можеше да останеш още един ден, Нат. — Бойд кръстоса крака в глезените си, докато наблюдаваше как Натали си събира нещата в малкия сак, който ѝ бе донесъл.

— Мразя болниците.

— За това беше пределно ясна. Искам да ми обещаеш, че ще си вземеш една цяла седмица отпуска и ще я прекараш у вас, ако ли не, викам подкрепленията. Не само Сила, а и мама и татко.

— Не е нужно да бият целия път дотук.

— Това зависи от теб, приятелко.

Тя се нацупи.

— Ще си взема три дни.

— Цяла седмица. Ако е по-малко, значи разваляме сделката. И аз мога да съм не по-малко непреклонен в преговорите от теб — заяви с усмивка той. — Това ни е в кръвта.

— Добре де, добре, една седмица. Какво значение има? — Натали взе чашата вода и отпи. Тези дни все не можеше да се насити на вода. — Всичко е разбито на пух и прах. Половината от сградите ми са унищожени, а един от най-доверените ми хора е виновен за всичко. Дори нямам и офис.

— Ще се погрижиш за всичко. Следващата седмица. Хотърн има много обяснения за даване. Фактът, че не е знаел, че вие с Рай сте в сградата, няма да го спаси.

— И всичко това е от алчност. — Прекалено ядосана, за да напъха в сака малкото неща, които Бойд ѝ бе донесъл, тя започна да се разхожда. Все още се чувстваше отпаднала, но отвътре ѝ кипеше и Натали не можеше да остане мирна. — Източвал е по малко от едно място, после от друго и пропилял всичко за някакви спекулативни акции. След това ново източване и ново, докато накрая е бил толкова отчаян, че е рискувал да изгори цялата сграда, само и само да унищожи архива и да забави одита. — Тя рязко се завъртя. — Колко ли е бил разочарован, когато му казах, че има копия от всичко, изгоряло в склада.

— Не е бил сигурен къде ги държиш — изтъкна Бойд. — А огънят заличава всичко. Затова се е прицелил в една от сградите и се е молил да уцели. Ако не се е получило, в объркването след това всички сте щели да сте прекалено заети, за да се заемете с одита, а той се е надявал да възстанови източените средства.

— Така си е въобразявал.

— Само че той не те познава така, както аз те познавам. Ти винаги приключваш нещата навреме. Офисът е бил последната му надежда, най-отчаяната, тъй като е трябвало да се справи сам. Когато го арестувахме, щом разбра, че двамата с Рай сте били горе и че го чака обвинение в опит за убийство, той си призна всичко.

— Толкова му вярвах — прошепна Натали. — Не мога да преживея, че съм направила такава грешка за човек, когото си въобразявах, че познавам. — Тя вдигна поглед, когато вратата се отвори.

— Радвам се да те видя, Рай — каза Бойд и стана.

Това изглежда беше спасителният момент за бързо и дискретно бягство.

Рай кимна на Бойд и премести поглед към Натали.

— Защо не си в леглото?

— Изписват ме.

— Още не си готова да напуснеш болницата.

— Извинете ме. — Бойд се плъзна към вратата. — Изведнъж ми се допи чаша от онова отвратително кафе.

Нито Натали, нито Рай си направиха труда да кажат довиждане. Продължиха да грачат един срещу друг.

— Да не би да имате диплома по медицина, инспекторе?

— Знам в какъв вид беше, когато те докараха.

— Ако си беше направил труда да видиш как съм, щеше да си забелязал, че съм се оправила.

— Имаше много неща за оправяне — каза ѝ той. — А ти имаш нужда от почивка.

— Имах нужда от теб.

Рай ѝ подаде цветята.

— Вече съм тук.

Натали въздъхна. Толкова лесно ли ще го остави да се измъкне, след като толкова много страда заради него? Защо да не го остави да си плати, след като я заряза заради толкова глупава причина?

— Защо не занесеш тези нарциси на някой, който има нужда от тях?

Той ги подхвърли на леглото.

— Ще говоря с лекаря.

— Разбира се, че няма да говориш с моя лекар. Нямам нужда от разрешението ти, за да си тръгна от болницата. Ти питал ли си ме за моето? И нямам нужда от почивка. Имах нужда да те видя. Притеснявах се за теб.

— Наистина ли? — Окуражен, той вдигна ръка към лицето ѝ.

— Искях да си до мен, Рай. Десетки други хора дойдоха, ала ти очевидно не намери защо...

— Имах работа — повиши глас той. — Искях да събера възможно най-бързо доказателства за онова копеле. Само това мога да направя. Ще го убия, ако успея да се добера до него.

Тя понечи също да повиши глас, но щом видя изражението му, я полази ледена тръпка.

— Престани. — Обезкуражена, Натали му обърна гръб, за да не вижда зловещото изражение в очите му и натъпка един халат в сака. — Не искам да те чувам да говориш така.

— Не знаех дали си жива. — Рай я обърна рязко към себе си, а пръстите му се забиха в рамото ѝ. — Не знаех. Не помръдваше. Дори не знаех дали дишаш. — Внезапно я привлече към себе си и зарови лице в косата ѝ. — Господи, Натали, никога не съм бил толкова уплашен.

— Добре. — Тя го прегърна, за да го успокои. — Не мисли за това.

— Не смеех да мисля, докато не се събуди вчера сутринта. След това вече се замислих за всичко друго. — Наложих си да се овладеа и се отдръпна. — Извинявай.

— Извиняваш ми се, че ми спаси живота? Че рискува твоя, за да ме опазиш? Ти ме заслони от експлозията. Ти ме пренесе през огъня. — Натали поклати бързо глава, преди да бе успял да каже нещо. — Не ми казвай, че си си вършел работата. Пет пари не давам дали искаш да си герой, или не. Ти си мой.

— Обичам те, Натали.

Сърцето ѝ се напълни с обич. Тя леко се обърна и взе нарцисите. Беше глупаво да си хабят чувствата заради гнева. И двамата бяха живи.

— Спомена го, преди да бъдем прекъснати.

— Имаше и още нещо, което исках да спомена. Защо те отблъснах.

Със сведен поглед Натали докосна жълтата главичка на цветето.

— Вече изброи причините.

— Изброих извиненията. Сега истинската причина. Може ли да ме гледаш, докато пълзя в краката ти?

Тя се обърна и се опита да скрие усмивката си.

— Не е нужно да го правиш, Рай.

— Напротив. Още не си решила дали да ми дадеш още един шанс. — Той протегна ръка и намести косата ѝ зад ухото. — Може и да се почувствах наранена някой ден, защото си луда по мен, ала трябва да знаеш какво ми се въртеше в главата.

Натали веднага се сви.

— Не съм убедена, че арогантността е много подходяща, затова защо не...

— Страхувах се — каза тихо Рай и забеляза как гневът изчезва от лицето ѝ. — От теб, от мен. От нас. — Въздъхна дълбоко, тъй като тя не каза нищо. — Мислех, че никога няма да го кажа. Че няма да го призная. Не и докато не осъзнах, че *наистина* ме е страх. Бях изтръпнал от страх. Да се страхуваш, когато си влюбен, е доста глупаво.

— Значи и двамата сме глупави, защото и аз се страхувах. — Устните ѝ трепнаха. — Ти, разбира се, беше по-глупавият.

— През целия си живот — добави тихо той. — Никога не бях изпитвал това, което изпитвах към теб. Никога и към никого.

— Знам. — Натали дишаше на пресекулки. — Знам. И с мен беше така.

— И това чувство се задълбочаваше и ме плашеше все повече. Ще ми дадеш ли още един шанс?

Тя го погледна — скулестото лице, тъмните очи, непокорната коса.

— Поне това ти дължа, след като ми спаси живота, призна си всичко, пълзя в краката ми и се извини. — Вече не сдържаше усмивката си. — Май трябва да дам шанс и на двама ни.

— Ще се омъжиш ли за мен?

Цветята паднаха на пода от неподвижните ѝ пръсти.

— Моля?

— Тъй като си толкова отстъпчива, май моментът е подходящ да изпитам късмета си докрай. — Почувствал се глупаво, той се наведе и вдигна нарцисите. — Но можем да почакаме.

Тя прочисти раздразненото си гърло и отново пое цветята.

— Имаш ли нещо против да повториш въпроса?

Очите му отново се стрелнаха към нея. Трябваше му един миг, за да си възвърне гласа. Добре разбираше, че рискът е голям. Един от най-големите, с които се бе сблъсквал. Трябваше да остави съдбата си в нейните ръце.

— Ще се омъжиш ли за мен?

— Може и да го направя — промълви Натали и изпусна сдържания дъх, когато и Рай изпусна своя. — Да, ще го направя — разсмя се и се хвърли в ръцете му.

— Вече си моя. — Замаян, той зарови лице в косата ѝ. — Моя си, Безкрайни крака, завинаги. — Целуна я.

— Искам бебета — заяви тя в мига, когато устата ѝ бе свободна.

— Сериозно? — С широка усмивка приглади косата ѝ назад, за да може да вижда чувствата, изписани по лицето ѝ. — И аз.

— Чудесно!

Рай я пое на ръце.

— Какво ще кажеш да се махаме и да започваме веднага...

Тя успя да си дръпне сака, преди той да се бе упътил към вратата.

— Значи след девет месеца от днес. — Натали го целуна по бузата, докато я изнасяше от стаята. — Винаги съм изключително точна.

В този случай тя подрани с осем дни.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.